

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FATED TO DARKNESS TRILOGY

THE
KING
OF
FROST
AND
SHADOWS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

JEN L. GREY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

DON VE GÖLGELER KRALI

KARANLIĞA YAZGILI

KİTAP 1

JEN L. GREY

Telif Hakkı© 2024 by Grey Valor Publishing LLC

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

CONTENTS

[İsim SözlükSözlüğü](#)

[Genel](#)

[Önsöz](#)

1. [Lira](#)
2. [Lira](#)
3. [Tavish](#)
4. [Lira](#)
5. [Lira](#)
6. [Lira](#)
7. [Lira](#)
8. [Tavish](#)
9. [Lira](#)
10. [Lira](#)
11. [Tavish](#)
12. [Lira](#)
13. [Lira](#)
14. [Lira](#)
15. [Lira](#)
16. [Lira](#)
17. [Tavish](#)
18. [Lira](#)
19. [Lira](#)
20. [Lira](#)
21. [Lira](#)
22. [Lira](#)
23. [Lira](#)
24. [Tavish](#)
25. [Lira](#)
26. [Lira](#)
27. [Lira](#)
28. [Lira](#)
29. [Lira](#)
30. [Tavish](#)

[Bir Yorum Bırakın](#)
[YazarAyrıca Jen L.](#)
[Grey Hakkında](#)

NAME GLOSSARY

Lira (LEE-rah)
Tavish (TAH-vish)
Eiric (AY-rik)
Faelan (FAY-lan)
Finnian (FIN-ee-an)
Caelan (KAY-lan)
Eldrin (EL-drin)
Lorne (LORN)
Moria (MOHR-ee-ah)
Torcall (TOR-kahl)
Finola (fi-NO-lah)
Rona (ROH-nah)
Dougal (DOO-gal)
Malikor (MAL-ih-kor)
Moor (MOOR)
Struan (STROO-an)
Pyralis (pie-RAL-is)

GENERAL GLOSSARY

Ardanos (ard-AN-ohss) - Diyar Adı
Aetherglen (AY-thur-glen) - Unseelie ve Seelie birleşik krallığı
Cuil Dorcha (COOL DOR-kha) - Unseelie Krallığı
Dunscaith (DOON-skah) - Unseelie Kalesi
Gleann Solas (GLYAN SO-las) - Seelie Krallığı **Caisteal Solais** (KASH-tul SO-lash) - Seelie Kalesi **Aelwen** - (A-el-wen) - Seelie Krallığı'ndaki Nehir
Tìr na Dràgon (CHEER na DRAY-gon) - Ejderha Krallığı
Cù-sìth (koo-shee) - Kurt benzeri Unseelie yaratık

勤

PROLOGUE

TŞatonun karanlık gizli geçidinde parmak uçlarımla ilerlerken elimdeki fener titriyordu. Tavish'in, Unseelie'nin Prensini ve arkadaşımı Tavish'in durumu kötüydü ve onu görmem gerekiyordu. Babamın bunu neden benden saklamak istediğini anlamıyordum ve Tavish'in ailesinin nerede olduğunu bilmiyordum ama yalnız olmamalıydı.

Rollerimiz tersine dönseydi o da benim için aynısını yapardı.

Babam annemle birlikte bana iyi geceler dilemeye gelmediğinde nabzım hızlanmaya başlamıştı. En son gelmediğinde, ertesi gün ejderha prensi Pyralis ile nişanlandığımı ve Unseelie'nin artık tanıdıklarımız olmadığını öğrenmişim.

Yine de hiçbirisi bana mantıklı gelmiyordu, ama bunun beklenen bir şey olduğunu sanıyordum. Sadece on .

Her zaman Tavish'le sözleneceğimi düşünmüştüm. Ailem, ben ve Unseelie kraliyet ailesi yılda iki kez bir araya gelir, böylece hüküm süren fae aileleri birlikte vakit geçirebilirdi. İki krallık arasındaki ilişki her zaman huzursuz olmuş olsa da, ejderhalarla olan gergin ilişkimizin yanında bu hiçbir şeydi.

Cevaplar için onu sıkıştırdığımda, annem Tavish'in burada, olduğunu ağzından kaçırdı. Sonra da bana söylediğini babama söylemememi istedi. Muhtemelen bunu yapacağımı bildiği için bilmemi istemedi.

Taş duvarların köşelerinde örümcek ağları asılıydı ve ben nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum. Buranın tozlu kokusundan nefret ediyordum ve

yere bakmaktan kaçındım. Dört yaşına bastığımdan beri yılda iki kez koridorda yürür, bir şey olur da kaçmam gerekirse diye koridorun kıvrımlarını ve dönüşlerini öğrenirdim. Babamın niyeti burayı onun kanatlarının arkasına gizlenmek için kullanmam değildi.

Ayaklarımın dibinde bir hayvan koşuşturuyordu ve kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Gözlerimi kapattım ve çığlık atmamaya çalıştım. Belki de Tavish'i ziyaret etmek için sabaha kadar beklemeliydim ama annemin yüzündeki tuhaf ifade ve canlı kırmızı kanatlarının vücudunu sarma şekli göğsümün sıkışmasına neden oldu, sanki nefes alamıyordum. Daha önce alnında çizgiler olduğunu hiç görmemiştim. Bu ve Tavish'in nezarethanede olması arasında, Seelie Sarayı'nda işlerin babamın daha kötü olduğunu fark ettim... beni bir *ejderhaya* söz verecek kadar kötü.

Yaratık yeterince uzaklaştığında iki adım daha attım ve kapının olduğu yerden sağa döndüm. Feneri daha yükseğe kaldırdım, uzun zamandır taşıdığım için kolum yorgunluktan titriyordu. Nezarethaneler kraliyet yatak odalarından olabildiğince uzaktaydı ve bir saldırganın kaçmamızı en az bekleyeceği yerdi. Tutma hücrelerinin nadiren kullanılmasının ve kullanıldığında da sadece günün bir kısmında kullanılmasının bir nedeni de buydu; ejderhaların saldırmaya karar vermesi ihtimaline karşı hücreleri her gece boş tutmak. Son duyduğumuzda krallıklarının kaynakları tükenmişti, bu yüzden taşınacak başka bir toprak arıyorlardı.

Taş parmak uçlarıma sürtündü. Kapıyı daha önce hiç açmamıştım - her zaman babam hallederdi- ama onu alt köşedeki kolu bulacak kadar yakından izlemiştim.

Çömeldim, soluk mavi ipek geceliğim pürüzsüz zemine sürtündü ve sonra irkildim, bu iş bittiğinde üstümü değiştirmem gerektiğini fark ettim, yoksa biri kiri fark edebilirdi. Nefes verirken su rengi kanatlarım arkamda çırpınarak sınırlarımı ortaya çıkardı. Neyse ki yalnızdım, yine de babamın sesinin kafamın içinde yankılandığını duyabiliyordum. *Lira, geleceğin Seelie kraliçesi olarak başkalarının duygularını görmesine izin vermemelisin. Her zaman kendinden emin ve güçlü olmalısın.*

Onun için söylemesi kolay. Sonunda bir varisle kutsandıklarında dokuz yüz yaşındaydı.

Parmağım bir çukura ulaştı ve keskin bir şey parmağıma battı. Sarsılarak geri çekildim ve parmağımı ağızma soktum. Acıyı hafifletmeye çalışırken kanımın tatlı bal tadı dilime çarptı... ve taş duvar belli belirsiz gıcırdarak açıldı.

Karanlık odadan bir inilti sesi geldi ve fenerin sıcak bir ışık saçmasına izin vererek içeri girdim.

Dondum kaldım.

Kısa bir süre hatırladığım çocuk, karşımdaki on dört yaşındaki çocuk olamazdı.

Yüzü normalden daha solgundu bu Karanlıklar, Ayaz ve Kâbuslar Prensi için çok şey ifade ediyordu- bana Unseelie kalesine gittiğimizde birkaç kez gördüğüm karı hatırlattı. Oniks kanatları onu bir bariyer gibi sarmıştı ve sağ tarafının altında büyük bir siyah kan birikintisi olduğunu fark ettim.

Sessiz olmayı unutarak ona doğru koştum. Bu kırık dökük figür, anılarımdaki çocuğun, beni ormanda ve bulutların arasında kovalayan çocuğun bir kabuğuydu. Kanının içinde diz çökmediğimden emin olarak yanına çöktüm ve feneri yerleştirdim. Yan tarafındaki büyük yaraya baktım ve nefesim kesildi. Derisi bir hançerle parçalanmış gibi pürüzlü görünüyordu ve akan kanın arasında dokuları görebiliyordum.

Sanki ışık onu rahatsız ediyormuş gibi yüzünü buruşturdu, ki karanlığı kullandığına göre muhtemelen öyleydi.

Çok fazla sorum vardı ama bunun bir önemi yoktu. Bu durumda cevap veremezdi. Onu taradım, hiçbir bitki ya da bandaj izine rastlamadım. Neden bir şifacı gelmemişti ve neden en azından uyuyabileceği bir karyolası yoktu? Sanki ölebileceği babamın umurunda değildi.

Elini elime aldım. Buz gibiydi... hatırladığımdan daha soğuktu. Benim güneşin öptüğü tenimle onun kar gibi teni arasındaki tezat bana ne kadar farklı olduğumuzu bir kez daha hatırlattı.

Kesin olan bir şey vardı, ölebilirdi.

Bu düşünceyle içimde bir şey ; su kullanırken kullandığım serin ve ferahlatıcı büyüden farklı bir büyü. Bu his sıcak ve rahatlatıcıydı ve içimde su büyüümün yanındaki noktadan titreşiyordu.

Tenim dokunduğumuz yerde ve sıcak büyü bağlantımıza doğru aktı, gücüm ona aktı.

Gerildim. Bir fae deneyimli bir şifacı olmadığı sürece, sadece eşimizi bulduğumuzda büyü paylaşırdık. Eğer ailem ne yaptığımı öğrenirse, başım anlayabileceğimden çok daha fazla belaya girerdi. Kendimden bir parçayı bu şekilde paylaşmak beni savunmasız hale getirirdi, ama ben geri çekilemeden yarası küçülmeye başladı.

Başımı arkaya eğdiğimde ne olduğunu anlayamadım. İnanılmaz bir şekilde onu iyileştiriyordum. Yaraları dokunarak iyileştirebilen son fae binlerce yıl önce yaşamıştı ve o zamandan beri bir tane bile olmamıştı. Artık hangi bitki ve otların insanların daha hızlı iyileşmesine yardımcı olacağını bilmek için toprak büyüüne sahip şifacılar güveniyorduk.

Yine de yaranın kanaması durup tamamen kapandığında gözlerimin önünde olanları inkâr edemezdim.

Vücuduma ağır bir şey yüklendi.

Göz kapakları çırpındı ama kapalı kaldı. Bu yeni büyüü kullanmaya devam edersem onu iyileştirebileceğime inanmak zorundaydım. Yine de içimdeki büyü zayıfladı ve yorgunluk üzerime çökerken başım yana doğru eğildi.

Gözlerimi açık kalmaya zorlayarak birkaç kez kırptım.

Ana kapının dışından gelen sesler dikkatimi çekti. Ağzım kurudu. Muhafızlar buraya gelirse beni yakalarlardı.

Sonra biri, " et! Orada-"

Sözleri bir gürültüyle sona erdi ve kapı açıldı.

Daha önce hiç görmediğim bir Unseelie adamı kapıyı kapattı. Gölgeler vücudunun etrafında kıvrılıyor, onu arkasındaki herkesten gizliyordu. Uzun, beyaz saçları ve beyaz gözleri vardı.

Gözleri bana odaklandığında dudak büktü ve bize doğru yürüdü. "Kuzenime ne yapıyorsunuz?"

Arkasından baktım ve yerde kanlar içinde yatan bir muhafız gördüm. Korku beni boğdu. Hareket etmem gerektiği halde bir heykel gibi hareketsiz kaldım. Kanatlarım bile açılmadı.

Hava gerilimle dolup taşı ve bana saldırdı.

"İyileşiyorum-" diye başladım ama beni Tavish'ten uzaklaştırdı.

Çığlık attım ama başımın arkası yere çarparak çığlığımı yarıda kesti. Adam Tavish'in baygın bedenini kaldırdığında görüşüm bulanıklaştı.

Vücut. Bu son şey I gördüm oldu onu örtme onlar
her ikisi de Gölgele içinde.

LIRA

M Bedenler bana çarptıkça göğsüm sıkışıyordu. Eiric elime yapıştı ve kalabalığın arasında ayrılmadığımızdan emin oldu, temkinliliğimi arttırdı. Eve gitmemiz ve bu aşırı kalabalık Yılbaşı partisinden ayrılmamız gerektiği hissinden kurtulamıyordum. Yeni Yıl geri sayımı için kalabalığa katıldığımızdan beri hava elektriklenmişti, ama şimdi farklı hissediyordum... sanki tehlike daha yakınmış gibi. İnanması zordu çünkü bu sabah tekrarlayan kâbusumdan uyandıktan sonra diken üstündeydim.

"Kahretsin, Lira," dedi Eiric caz müziğinin gürültüsü arasında yüksek sesle. "Yılbaşı gecesi beni Şehir Pazarı'na gelmeye ikna ettiğine inanamıyorum! Sadece sarhoş insanların içkilerini üzerimize dökmelerini ya da daha kötüsü üzerimize kasmalarını istiyoruz."

Evet, ben de inanmadım. Daha önce, üç blok ötedeki bir banktan insanları izlerken, bu fikir bana mükemmel görünmüştü. Şimdi, kaçma dürtüsü neredeyse beni alt ediyordu. Baktığım her yerde beni izleyen koyu renkli gözler gördüm.

Zihnimdeki canlı görüntüyle omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Bir şey bana onların ait olduğu kişiyi görme isteği verdi ama o her zaman gölgeler ve karanlık tarafından gizlenmişti. Bana sadece gözleri görünürdü.

Kendimi bildim bileli her gece aynı kâbusu görürdüm. Yıllar geçtikçe gözlerim kristalleşti.

O kadar net ki, yeteneğim onları mükemmel bir şekilde .

Dışarı çıkıp temiz havada insanların arasında dolaşarak içimdeki huzursuzluğu yatıştırmayı ummuştum ama kokular kesinlikle ferahlatıcı *değildi*. Okyanusa atlamak ya da duş almak istedim çünkü benim de vücut kokusu gibi koktuğumdan emindim.

Savannah'da Aralık sonunun hafif soğuğuna rağmen, hepimiz bir araya toplandığımızda hava en az yetmiş dereceymiş gibi geliyordu ve biz hâlâ çimenlik alanın eteklerinde, sahneden uzaktaydık.

"Bak, E." Önlerindeki kadınları süzen bir grup erkeğin arkasında durdum ve aynı zamanda kız kardeşim olan en iyi arkadaşıma doğru döndüm. Yine kötü bir karar verdiğimi kabul etmekten nefret ediyordum ama rahatsızlığım gururuma baskın çıkmıştı... çoğunlukla. "Eğer gitmek istiyorsan, sanırım-"

"Oh, hayır değilsin." Mükemmel yontulmuş kaşlarını kaldırdı ve başını salladı, kısa, sıkı bukleleri başının tepesine yığılmış iki atkuyruğunun içinde zar zor hareket ediyordu. "Bunun için beni suçlayamazsın." Simler koyu teninde sanki sihirliymiş gibi parıldıyordu. "Madem 'benim için' gitmeyi kabul ediyorsun, ben de seni kabul etmiyorum." Zümrüt gözleri neşeyle parıldıyordu. Bilerek aynı yeşil renkte uzun kollu bir gömlek giymişti ki bu şaşırtıcı değildi. Yeşilin tonlarını tercih ederdi.

Başımı kaldırdım ve yüzüme yapışmış uzun sarı buklelerden birkaçını geriye ittim. Kokular ve onun blöfümü görmesi yüzünden burnumu kırıştırdım.

Sırıtiş şekli ona kızmama neden olmalıydı ama bunun yerine homurdandım ve "Vay be, ne kız kardeşmişsin sen!" dedim.

Sırtıma şey çarptı ve beni gruptaki en uzun boylu adama doğru itti.

Omzum Uzun Adam'a çarptı ve öne doğru

sarsıldı. "Ne oluyor lan?" dedi adam öfkeyle.

Eiric kolumu tuttu ve yere düşüp ezilmemem için beni sabitledi. Bana çarpan iki kadına ters ters baktı ve birkaç adım geri çekilerek onları poposuyla itti.

Uzun Adam bana doğru döndü. "Bana içimi döktürdün-" Kan çanağına dönmüş gözleri üzerime dikildi ve yüzünü kaplayan öfke bir sırtışı dönüştü. "Lanet olsun. Yani, iyi misin?"

Ew.

Benim 1.80'lik boyumdan birkaç santim daha uzun ve kaslı olan adam hiç de fena görünmüyordu. Ayık olsaydı çoğu kadın için çekici olurdu. Ona yakından bakınca, Savannah State College'in futbol takımının en iyi oyuncusu olabileceğini fark ettim. Ve eğer haklıysam, zampara olarak ün salmıştı.

Fark etmezdi. Sorun hâlâ aynıydı.

Erkek ya da kadın, ilgi duyduğum birini hiç bulamamıştım ve belli ki bu gece de bu değişmeyecekti, yine de hoşlandığım birini bulabilmeyi diliyordum.

"İyiyim," dedim, muhtemelen birkaç saniye önce sorduğunu unuttuğu soruyu yanıtlayarak. "Sana rastladığım için özür dilerim. Bu gece belli ki fazla kaçırdığın içkilerden birini mahvetmiş olmaktan nefret ediyorum."

Eiric içini çekti ama ağzının kenarları yukarı doğru döndü. Bana ağzımın başımı belaya kadar beladan da kurtardığını söylemeyi severdi, bu da düşündüğüm şeylerin yarısını söylememem gerektiği anlamına geliyordu. Ama yine de eğlendiğini benden asla saklayamazdı.

"Sorun yok." Bir kolunu omuzlarıma attı ve beni yanına çekti, bayat alkol nefesi yüzüme çarptı.

Öğürmek istedim.

"Benimle gel, sana da bir içki getireyim." Göz kırptı, başını eğerek ensesinin şakağıma değmesini sağladı. Beni Eiric'ten uzaklaştırmaya çalıştı, ben de beyaz tenis ayakkabılarımı çimlere gömdüm.

Bana bakışı her şeyi anlatıyordu. Midem guruldadı ve buraya geldiğime pişman oldum. Gece yarısına daha otuz dakika vardı.

"Aslında, ben içki içmem." Bu doğru değildi. Geçmişte içmiştim ama hiçbir şey olmamıştı. Eiric ve ben bir sürü insanın sarhoş olup çakırkeyif olmasını izlemiştik ama hiç kafayı bulmamıştık, devasa bir şişe tekilayı paylaştıktan sonra bile.

"Ah." Alnı sanki dünyanın en karmaşık matematik denklemini duymuş gibi çizgilenmişti. "değil. Bana eşlik edebilirsin

Ben de yeni bir bira alayım."

Gözlerimi devirmemek beni fiziksel olarak incitti. Bu adam nasıl kadın bulabiliyordu? Yine de kampüste çok sayıda kızla yattığından emindim. Her biri için kötü hissediyordum, iyi bir yatışçı olmasının mümkün olmadığını biliyordum. "Hayır, ben iyiyim."

"Lütfen?" Suratını astı ve beni tekrar çekiştirdi.

Eiric yanıma geldi, yüzü her yetişkin erkeği çocuk gibi hissettirebilecek bir bakışla donuktu. Kız kardeşim ellerini kalçalarına koydu, Uzun Adam'a görgü kuralları dersi vermeye hazırды. Ama hepsi bu değildi. Hazırlık yapıyordu.

Ailelerimiz bize çocukken kendimizi nasıl savunacağımızı öğretmişti ve özellikle böyle gecelerde evden asla korumasız çıkmazdık.

Her birimizin ayak bileğine bağlı bir bıçağı vardı - bu yüzden çizme kesim kot pantolonları tercih ediyorduk - ve ikimiz de sağ elimizi kullandığımız için sağ cebimizde bir çakı vardı. Hızlı bir korumaya ihtiyaç duyduğumuzda bir silaha kolayca erişebiliyorduk.

"Kız kardeşim hayır dedi." Eiric ters ters baktı. "O zaman bırak gitsin."

Uzun Adam konuşmamış gibi davranarak bakışlarını bana kilitledi.

İçimde bir şey aniden *çekiştirmeye* başladı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Sadece kâbuslarımda yaşadığım bu tedirgin edici his karşısında tüylerim diken diken oldu.

"İşte buradasınız," diye gürledi Uzun Adam'ın beni götürmeye çalıştığı kalabalığın kenarından belli belirsiz bir aksanı olan derin bir ses. Bu adamın bizimle konuşmasına imkân olmamasına rağmen, gözlerim sanki çok ihtiyacım olan bir bardak su gibi ona odaklandı.

Ve bulduğum şey beni paramparça etti.

Fırtına bulutlarının rengindeki gri gözler benimkilerle buluştu ve kalbimin hızlanmasına neden oldu. Çok tanıdık geliyorlardı ama yine de çıkaramıyordum. Yine de derinliklerindeki bir şeyle konuşuyorlardı.

İnsan gruplarının arasından zarıfçe bize doğru kaydı ve avuçlarım terlemeye başladı, bu çok saçmaydı. Bana bakmıyordu.

Ama öyle olmasını istedim.

"Bu kadar gergin olma," diye karşılık verdi Uzun Adam kız kardeşime. "Sen de ateşlisin. Oğullarımdan biri seninle memnuniyetle ilgilenir ama bu sarışının bana bir içki borcu var."

Seksi Adam kaşlarını çatarken yutkundum. Solgun teni sahnedeki gelen çeşitli ışıkları yansıtıyor, yıkıcı yakışıklılığına daha da cazibe katıyordu.

"Sizi bilgilendirmekten nefret ediyorum ama *sarışın benimle birlikte.*" Seksi Adam'ın siyah saçları gözlerine düşerken uzanıp elimi tuttu ve beni Uzun Adam'dan uzaklaştırıp kendisine doğru çekti.

Bana dokunduğu yerde tenim vızıldadı ve bacaklarım kolaylıkla hareket etti. Kolunu belime dolamış Seksi Adam'ın yanına sokulana kadar ne yaptığımın farkında değildim. Vücudumun ona verdiği tepki ve onun ıslak toprak, yasemin, misk ve amber karışımı eşsiz kokusu arasında burnumu gömleğine gömmek için kendimi zor tuttum.

Eiric başını eğerek yeni geleni inceledi. Elini cebine indirdi, ilk sıkıntı belirtisinde bıçağı çıkarmaya hazırlanıyordu.

Seksi Adam'da onu Uzun Adam'dan daha fazla tedirgin eden ne bulduğundan emin değildim ama Uzun Adam olarak etiketlediğim kişinin yeni gelen kişiden en az iki santim daha kısa olması biraz komikti.

Uzun Adam rahat duruşumu fark edince dişlerini sıktı. "O senin kız arkadaşın mı?"

Seksi Adam karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Hayatımın neredeyse yarısında aradığım kişi."

Midem takla attı ve kocaman gülümsediğim için yanaklarım acıdı. Harika. Seksi Adam benimle ilgileniyorsa, kesinlikle soğukkanlı davranmıyordum. Sonunda birine karşı bir şeyler hissediyordum! Yine de bu his şaşırtıcıydı. Onun yanında olmak *doğru* hissettiriyordu... ve bir daha asla ondan ayrı kalmak istemiyordum.

"Hadi dostum," dedi Uzun Adam'ın arkadaşlarından biri ve sırtını sıvazladı. "Hepimizin yeniden doldurmaya ve gece yarısı öpecek bir kıza ihtiyacı var."

Eiric iki adamın arasını işaret ederek, "Eğer her şey başarısız olursa, birbirinizi öpebilirsiniz" dedi. Omuz silkti ve diğer tarafıma geçti. Seksi Adam'a kısa bir bakış attıktan sonra tekrar Uzun Adam'a odaklandı.

"Eğer birini bulmamız konusunda bu kadar endişeliysen, beni öpebilirsin Yeşil Gözlü." Uzun Adam sırttı ve ona göz kırptı.

"Ben almayayım." Burnunu kırıştırarak küçümsemesini belli etti. "Eminim senin kadar sarhoş birini bulabilirsin. İyi olacaksın."

Seksi Adam Eiric'ten bana bakarken eli belimde sıkılaştı. Bizi kalabalıktan uzaklaştıracak olan sol tarafa doğru başıyla işaret etti. "Siz bayanlar gitmeye hazır mısınız, yoksa *burada* kalmayı mı tercih edersiniz?" Vücudu kaskatı kesilmiş, Eiric ve benim kadar rahatsız olduğunu belli ediyordu.

"Hadi gidelim." Eiric'in kına yakması umurumda bile değildi. Kalabalıktan uzaklaşmak istiyordum. Kampüste buranın yılbaşı için gidilebilecek en iyi yerlerden biri olduğunu duymuştum ama Eiric ve bana göre değildi. İkimiz de yürüyüş yapmayı, yüzmeyi ve bahçeyle uğraşmayı sarhoş insanların arasında olmaya tercih ediyorduk. Gitmeyi önerdiğimde bana aklımı kaçırıp kaçırmadığımı sormuştu, ailemiz de pek heyecanlanmamıştı ama ne yapabilirlerdi ki? Ben yirmi iki, Eiric ise yirmi bir yaşındaydı. İkimiz de yasal içki içme yaşındaydık ve ben çevre bilimi okumak için Savannah State College'a, Eiric de jeoloji diploması için Georgia Southern'a giderken masraflardan tasarruf etmek için evde yaşıyorduk.

Seksi Adam, Eiric peşimizdeyken beni kalabalığın arasından çıkardı. O hızlı hareket ediyordu ama şaşırtıcı bir şekilde ben onun hızına yetişmekte hiç zorlanmadım. Telfair Meydanı'na varana kadar Savannah'nın en eski bölümünün içip takılan insanlardan kaçtık.

Kalabalık azalınca Seksi Adam tutuşunu bıraktı ama yanımda kaldı. Eiric gözlerini bana dikti ve sorulmamış soruyu duyabiliyordum: *Plan ne?*

Eve dönüp bu adamı terk etme düşüncesi kalbimi sıkıyordu. Beni kurtaran birini terk kabalık olurdu, değil mi? Eiric ve ben durumu kendi başımıza halledemezdik ama yine de... o düşünceli ve kahramanca davranmıştı. Bu arada, ayrıldığımızdan beri ona tek kelime bile etmemiştim. Ne kadar kabayım.

Dilimi kalın ve ağır hissettim ve acaba hastalanıyor muyum diye düşündüm.

Uzun bir konsantrasyondan sonra boğazımı temizledim ve ellerimi birbirine sürttüm, vücudumun onunkine mükemmel uyumunu şimdiden özlüyordum. "İçin teşekkür ederim. Gecenizi mahvettiyseniz özür dilerim. Eminim bir kızla falan buluşuyordunuz." Son söylediğimin nasıl algılanabileceğini fark ettiğimde sesim neredeyse çatlayacaktı.

Eiric sırttı ve kanım dondu. O adama karşı bir şeyler hissettiğimi anlamış olmalıydı. O düzinelerce erkekle ve birkaç kadınla seks yapmıştı, oysa ben kimseyi öpmeyi aklımdan bile geçiremezdim. Bu bana hiç çekici gelmemişti, bu yüzden beni böyle görünce sırtımaya başladı. İkimizi de görebildiği için durmazsa onu öldürecektim.

"Seni gördüğümde başka hiç kimsenin önemi kalmadı." Seksi Adam göz kırptı ve dikkatini bana çevirdi. "Ama üzülme. Kimse beni özlemeyecek. Belli bir planım yoktu."

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Bizim yaşımızdaki çoğu insan gibi konuşmuyordu ve ben bunu büyüleyici buluyordum. "Benim adım Lira." Kız kardeşimi işaret ettim. "Bu da Eiric."

"Güzel isimler. Sanki başka bir dünyadan gelmişler gibi." Hafifçe eğildi. "Ben Tavish."

Başını geriye eğen Eiric kaşlarını çatı. "Bu eşsiz bir şey. Ailen bunu nasıl buldu?"

"Bu bir aile adı ve biz buraya yakın bir yerden değiliz." Gözleri karardı ve bir adım kaçırdım.

Bana kâbuslarımdaki gözleri hatırlatıyorlardı ama yeterince karanlık değillerdi... ve en önemlisi, uyanıktım.

Neyim vardı benim?

Mayıs ayında Çevre Bilimi Lisansımı tamamlamaya yaklaşmış olmanın ve iş bulma zorunluluğunun yarattığı stres olsa gerek.

Telfair Meydanı'nın tuğla yollu ve her tarafı ağaçlarla kaplı bölümüne, arabamızı park ettiğimiz yere doğru ilerledik ama ben henüz gitmeye hazır değildim. Saatime baktım. Gece yarısına sadece beş dakika vardı. Eğer birini öpeceksem, bunun hayatımdan kaybolmadan önce Tavish olmasını çok isterdim.

Etrafta birkaç kişi dolaşıyordu ve Şehir Pazarı'ndan gelen müzik sesini hâlâ duyabiliyordum.

"E, sen misin?" diye seslendi bir kadın ve ben patikanın ikiye ayrıldığı ve çimenlerin etrafına yerleştirilmiş üç bankın bulunduğu çalılardan etrafından dolandığı yere doğru baktım. Otuz adım öteden kız kardeşime el salladı. "Yeni yılı bizimle karşılamaya gel!"

Kız kardeşim gülümsedi ama başını salladı, benimle kalmak için kadını geri çevirmeye hazırdı. Beni bu şekilde korurdu ve genelde bu yüzden onu severdim ama bu gece öyle değildi.

Eline dokundum ve gülümsedim. "Git biraz onlarla takıl."

Sertleşti ve benden Tavish'e baktı. "Eve gideceğimizi sanıyordum."

"Öyleyiz ama dört dakika sonra gece yarısı olacak. O kadar bekleyebileceğimize eminim." Gözlerinin içine baktım, mesajı almasını istiyordum. *Bana Tavish'le birkaç dakika yalnız kalma fırsatı ver.*

"Onunla kalabilirim." Tavish gülümsedi, daha nefes kesici olmaya başlamıştı. "Sen yokken başka kimse onunla konuşmayacak ya da ona dokunmayacak."

Eiric, "Ben de bundan ," diye homurdandı.

Uzanıp elini sıktım ve gitmesi için onu teşvik ettim. Dört dakika sürecekti. Bu kadar kısa sürede hiçbir şeyin ters gitmesi mümkün değildi.

"Peki." Ofladı, pufladı, sonra bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Bana borçlusun. Onu öpsen iyi olur, lanet olsun ve sakın ortadan kaybolma." Sonra yüksek sesle, "Hemen döneceğim." dedi.

Tavish bana yaklaştı, tekrar elimi tuttu ve kız kardeşim arkadaşlarına ulaştığında beni tuğla yoldan çekip kocaman bir güney meşe ağacının altına götürdü. Sırtımı ağacın kabuğuna yasladı ve sırtıttı.

"Yabancılarla gezmek tehlikelidir," diye fısıldadı çeneme dokunurken, başparmağı alt dudağımı aşağı çekiyordu.

Tadı hafifçe kış havası ve gece kokuyordu ve bedenim onu daha fazla görmek için ısındı. "Yaptığın şeyden sonra seninle güvende olduğuma inanıyorum" diye nefes aldım.

Dudakları dudaklarımı sıyırdı ve eğer bana dokunduğunda tenimin uğuldadığını düşünüyorsam, şimdi sarsıldım ... ve bu tam bir öpücük bile değildi. Bundan sonra ne hissedeceğimi hayal bile edemiyordum.

Bir elini başımın üzerine koyarak beni hapsetti.

Dudaklarımı yaladım, öpücüğü için sabırsızlanıyordum.

Onun yerine kıkırdadı. "Ah, su perisi, en çok korkman gereken kişi benim." Gözleri derin bir arduvaz rengine büründü... kâbuslarıma musallat olan gözlerin ta kendisi.

Arkamdaki ağaç yok oldu ve ben düştüm.

LİRA

Bir şeyleri kavramaya çalışırken vücudumun etrafında dönen girdaplar. Ama her seferinde ellerim boş kaldı.

Ne oluyor lan?

Girdaplar kayboldu ama ben düşmeye devam ettim. Soğuk hava etrafımı sardı ve saçlarım yüzüme doğru savruldu. Öldüğüm anın *bu* olduğunu anladığımda boğazıma boğuk bir çığlık takıldı.

Lanet bir yeni yıl öpücüğü umduğum için başıma gelen buydu.

Şimdi gerçek dehşetin nasıl bir şey olduğunu anlıyordum.

Saçlarım yüzüme çarparak gözlerimi yaktı ama düşen tek kişinin ben olmadığımı gördüm. Tavish tam , daha hızlı düşüyor ve bana yetişiyordu. O da ölümüne yuvarlanıyor olmasına rağmen yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

Ondan en çok korkmam gerektiğine dair yorumu bir kasırga sireni gibi zihnimde tekrarlandı ama kırmızı bayrak çok geç gelmişti.

"Neyin var ufaklık?" Düşüşün tadını çıkararak güldü. "Küçük bir düşüşten mi korktun?"

Tabii ki, ilk etkilendiğim adam ölümüne çarpışmamızı mutlulukla izleyecekti. Artık kimseye karşı bir şey hissetmediğim günlere geri dönmek istiyordum.

En azından onurlu bir şekilde ölürdüm.

Sırtım ona dönük olacak şekilde döndüm, çarpacağım görmeyi bekliyordum ama bir uçuşuma yuvarlanıyor gibiydik. Karnım

Boğazıma bir şey kaçtı ve kusmak istedim. Ölüm beklentisi gerçek olandan daha kötü olmalıydı. Bu hızda ölüm hızlı ve acısız olurdu.

Sonra umut göğsüme yayıldı, kalbimi sıktı. Belki de bu bir rüyaydı.

Her gece aynı gözleri hayal ediyordum ve bu gerçek hayat olamazmış gibi sonsuza dek düşüyordum. Sadece gerekiyordu.

Kendimi çimdikledim ve ağrı koluma yayıldı.

Daha da kötüsü, hâlâ düşüyordum.

Tavish bana yetişip yanıma çökerken, "Neredeyse vardık ufaklık," diye alay etti.

Bir şeye doğru yuvarlandık ama sadece birimiz hayatımızdan endişe .

Rüzgâr soğudu ve altımızda suya benzeyen bir şeyle çevrili, parlayan kırmızı yerleri olan karanlık bir leke belirdi.

Rüzgâr göğsüme baskı yaparken kalbim hızla çarpıyordu. Nefes almakta zorlandım ve rakım değişikliğinden dolayı kulaklarım patladı.

"İtiraf etmeliyim ki bu an beklediğimden daha heyecan verici." Korkum ölmeye değermiş gibi bakışları kilitli kaldı. "Bunca yıl geçti ama senin dehşet dolu bakışın hiç de beklediğim gibi değil."

"Ciddi misin sen?" Ona ters ters bakmaya çalışarak bağırdım.

Soğuk yüzünün her santimetresinde yazılı olan hastalıklı neşeye rağmen, ben ... yani .. düştüğümünden beri daha nefes kesici hale gelmesinden nefret ediyordum. Sırtımı kocaman bir meşe ağacının gövdesine dayadığım için bana ne olduğunu görememiştim. "İlk defa karşılaşıyoruz, neden sen?"

Altımızdaki arazi büyüdü ve keskin, sivri, dağlık uçurumları, çok sayıda volkanı ve karanlık ve sisin arasından görünen kuru, çatlak zemini görebiliyordum. Sivri uçlardan birinin ölümümü getireceğinden korkuyordum.

"Ah, daha önce tanışmıştık." Göz kırptı. "Aslında, gençken birlikte çok zaman geçirdik."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve bu hareketten mi yoksa dondurucu havadan mı kaynaklandığından emin olamadım. "Seni hatırlardım. Bu mümkün değil."

"Merak etme, ufaklık. Yakında hatırlayacaksın."

Bana neden sürekli gazoz ismiyle hitap ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kahretsin, yere düştükten sonra hiçbir şey hatırlamayacaktım.

Sırtından bir şey fırladı ve ben ne gördüğümü anlayamadan mesafeyi kapattı, kollarını belime doladı ve beni göğsüne yasladı.

İnişimiz yavaşlarken bedenim onunkıyla birlikte sarsıldı ve anlayış bana çarptı.

Kanatları vardı.

Gözlerimi kırıştırdım ve devasa kanat açıklığına baktım. Derimsi oniks kanatları büyülmüş bir şekilde parlıyor, bana Eiric'in yanaklarındaki ışıltıyı hatırlatıyordu.

Sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi, vücudumun onunkine değdiği her yer uğulduyor, kendimi çok iyi hissediyor ve soğuğu kovalıyor, onun varlığı beni rahatlatıyordu.

Bunu yapmaması gerektiğine eminim.

Ondan uzaklaşmak için ellerimi göğsüne koydum. İstediğim son şey, ölmemi isteyen bir adamın yanında kendimi güvende hissetmekti. "Bırak *gideyim*."

Güldü, göğsü benimkine karşı gürlledi. Ses derin ve içtendi ve midemin yeniden taklalar atmasına neden oldu. "Sana sarılmamdansa düşüp ölmeyi mi tercih edeceğini söylüyorsun?"

Öyle miydin? Bu oldukça aşırı görünüyordu. "Evet. Evet, öyleyim. Bırak *gideyim* de çektiğim acı kısa ve tatlı bir şekilde bitsin." Sadist kıcının benim için ne planladığını bilemezdim.

"Ah. Bunun neresi eğlenceli?" Kolları sıkılaşıyor ve beni yerimde tuttu. "Senin için planlarım var. Ailen bana karşı işledikleri suçların hesabını verecek."

Kavga beni terk etti ve her zamankinden daha şaşkın bir halde gerildim. "*Ailem* mi? Babam güvenlik görevlisi, annem de bir göz doktorunun yanında çalışıyor." Bu adama yapabilecekleri hiçbir şey yoktu... kanatları olan bir adama. Belki de uykusuzluk beni yakalamıştı.

Tekrar güldü, karanlık ve nefret dolu. "Eğer bu doğru olsaydı, burada benimle olmazdın."

Boğazımda bir yumru oluştu. Öz ailemi mi kastediyordu? Ailem beni on yaşındayken evlat edinmişti ve onların yanına taşınmadan öncesine dair hiçbir şey hatırlayamıyordum. Sanki hayatımın ilk on yılı hiç var olmamış gibiydi ve küçükken bunun nedenini öğrenmek istemiştim. Yaşım ilerledikçe, benim için en iyisinin bu anıların unutulmasına izin vermek olduğuna karar verdim. Zihnim beni bir şeylerden koruyor .

Belli ki durum buydu, ama şimdi keşke ailemin beni gönderdiği terapistin bu cevapları aramasına izin verseydim diyorum. Belki o zaman bu adamın neden bir an beni kurtarıp bir an sonra kaçırarak kadar benden nefret ettiğini anlayabilirdim.

"Eğer ailem onlara zarar verdiyse, bana neden ihtiyacın var?" Çenemi kaldırdım, kendimi onun gözleriyle buluşmaya zorladım ve o bir yerlere uçarken altımızdaki toprağın hızla hareket etmesini görmezden geldim.

"Onları kıracaksın, ufaklık." Arduvaz gözleri benimkilerle buluştu, tüm sıcaklığı gitmişti. "Onları dize getireceksin."

, sesi boğazıma zımpara kağıdı gibi geldi. "Sperm ve yumurta bağışçılarımın beni önemsediyini düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Beni on yaşımdayken bıraktılar ve o zamandan beri onlardan tek kelime duymadım. Onları hatırlamıyorum bile. En iyi seçeneğiniz beni eve geri götürmek ya da öldürüp bu işi bitirmek."

"Oh, ölüm senin yakın geleceğinde değil. Bu kader çok kolay olurdu."

Dehşet keskin pençelerini göğsüme sapladı ve düşüş artık havayı içimden çekip çıkarmasa da hâlâ nefes alamıyordum. Eğer bu bir kâbus *değilse*, gece yarısından sonra beni bulmaya geldiğinde Eiric'in ve ailemizin yaşayacağı dehşet ve paniği hayal edebiliyordum.

Eiric, kendi hatası olmamasına rağmen kayboluşum için kendini . Beni onunla yalnız bırakması için onu cesaretlendirdim. Ama bu yükü hayatının sonuna kadar taşıyacağından hiç şüphem yoktu.

Belki de en iyisi buydu. Arkadaşlarını ziyarete gitmeseydi onu da götürmeye çalışır mıydı? Geleceğimdeki cehennemin bir parçası olmaktansa bu suçluluk duygusuyla yaşamasını tercih ederim.

Soğuk bir şey yanağıma çarparak beni şimdiki zamana geri çekti. Kalın, fırtınalı bulutların arasından gökyüzünden düşen kar parçalarını görmek için yukarı baktım ve nefesim kesildi.

Birkaç dakika önce Savannah'daydık ve hava kar yağacak kadar soğuk değildi.

Hangi cehennemdeydik biz?

"Daha önce hiç kar gördün mü?" Tavish sordu. Nefesi kulağımı ısıttı.

Tüylerim diken diken oldu ama bunlar kardan olmalı. *Ondan* değil. Piç kurusu.

"Evet." Ona sadece bir kez gördüğümü ve toz bile almadığımı söylemeyi reddettim. Bu ahmak benim hakkımda hiçbir şey bilmeyi hak etmiyordu.

"Hoşuna gitmiyor gibi görünüyor. Bu çok talihsiz bir durum." Sağına başını salladı. "Burada yıl boyunca kar var ve senin alışık olduğun gibi sıcak değil."

İrkildim ve ne demek istediğini anlamak için başımı çevirdim. Gözlerim açıldı.

Sivri bir dağın zirvesinde gökyüzü kadar karanlık devasa bir kale yükseliyordu. İçinde tek bir ışık bile yokmuş gibi görünüyordu, ancak yamacın dibinde yuvalanmış evlerde birkaç parıltı yakaladım. Aynı karanlık malzemeden yapılmışlardı ve kıyı şeridine çarpan suyun kenarına yakın arazide devam ediyorlardı.

Kar zemini kapladı ve gökyüzünden sürekli bir akış sürüklendi.

Sokaklarda kimse yoktu, bu da kasabaya ürkütücü bir hava veriyordu. Burayı daha önce hiç görmemiş ya da duymamıştım. "Neredeyiz biz?" Eğer bir yer bulabilirsem, belki kaçıp eve dönebilirdim.

"Asla ayrılamayacağın bir yer." Alay etti. "Ben izin ."

Vay canına. Kendinden emin ve ukalaydı. vermeliyim. "O zaman bana yerini söylemekten çekinmeyeceksin." Kaşlarımı kaldırdım, onun kadar kendimden emin görünmeye çalışıyordum ama hiç de öyle hissetmiyordum. Gerçekten onun merhametine kalmıştım ve bundan nefret ediyordum.

Eiric bana sayısız kez insanlar hakkında hep en iyisini düşünmenin başıma bir sürü bela açacağını söylemişti. Söylemiş olmalı.

Çünkü ne kadar düştüğümü görseydi, bana öyle söylediğini söylerdi.

"Bu soruya cevap almak istediğine emin misin?" Başını öne eğdi. "O güzel kafana bir gecede çok fazla yüklenmek istemiyorum. Ben izin verene kadar izin veremem."

İltifatı karşısında neredeyse midem bulanacaktı, ama o boku . Bu kendini beğenmişe karşı daha fazla çekim hissetmeyi reddediyordum. "Dene beni."

"Bunu sen istedin." Bizi binalara doğru indirdi. "Yeni Unseelie topraklarına hoş geldiniz."

Homurdandım. "Unseelie, yani *fae* mi?" Sözlerini bir şaka olarak geçiştirmek istedim ama onun kanatları vardı ve ben de bir ağacın *üzerinden* düşmüştüm. Tüm bunlar Dünya'nın fiziğine meydan okuyordu.

"Elbette Fae." Uğursuzca gülümsedi. "Bu çok aptalca bir soruydu."

Sert sözleri canımı yaktı ama bunu görmesine izin vermeyerek sırtımı dikleştirdim. Bu hareket göğsümü onunkine daha çok bastırdı ve vücudumdaki hoş uğultuyu artırdı ki bu son derece sorunluydu. Ona karşı *herhangi* bir güzel duygu hissetmek istemiyordum.

Onu daha fazla kızdırmak istemediğim için yutkundum. Hoşuma gitse de gitmese de şimdilik onun tutsağıydım.

Dikkatimi ondan uzaklaştırarak kaleye döndüm ve her açık pencerenin karanlığında duran bir adam fark ettim. Koyu renk zırh giymişlerdi ve ayrıca kanatları vardı, her bir çift çok koyudan neredeyse beyaza kadar farklı bir gri tonundaydı.

Tavish kalenin uzak ucuna uçtu, saçlarına ve yüzüme kar yağıyordu. Beyaz benekler koyu renk saçlarıyla tezat oluşturuyor ve neredeyse yüzünün solgunluğuyla karışıyordu.

Muhafız girişimize izin vermek için kenara çekilirken bizi alçak bir pencereden içeri uçurdu. Tavish yere indiğinde beni bıraktı ve sanki benden yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi birkaç adım geri çekildi.

Ne yazık ki hain bedenim onun peşinden gitmek istiyordu. Dokunuşunun verdiği vızıltıyı çoktan özlemiştim ve bir uyuşturucu bağımlısı gibi yeni bir ilaca ihtiyacım vardı. Ayaklarımın yere sağlam bastığından emin oldum ve çıkış için odanın etrafına göz gezdirdim.

Karanlık üzerime yapıştı ve iliklerime kadar işleyerek beni ürpertti. Burada kalmak istemedim.

Tek görebildiğim uzun bir koridordu, ama her on adımda bir fenerler loş ışık yayıyordu.

"Majesteleri." Adam eğildi, koyu mavi saçları omuzlarına dökülüyordu. "Görüyorum ki bul-"

"Kadın," diye araya girdi Tavish, gözleri kanatlarıyla uyumlu bir şekilde kararmıştı. "Evet, . Odayı onun için hazırladınız mı?"

Majesteleri. Aman Tanrım, lütfen bana onu yanlış duyduğumu söyle. Bana işkence etmek isteyen güçlü bir Fae kraliyetine ihtiyacım yoktu.

Muhafız doğruldu, altın rengi gözleri benimkilerle buluştu. Başını salladı. "İsteddiğiniz gibi hazırlandı."

"Güzel." Tavish kanatlarını indirdi ve sırtına yaklaştırdı. "Gel, Lira. Sana yeni evini gösterme vakti geldi."

Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, ama ağzımı kapalı tuttum. Buradan nasıl çıkacağıma ya da Tavish'in benden ne istediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Aptalca bir şey söylemeden ya da yapmadan ve durumumu daha da kötüleştirmeden önce bir plan oluşturmak için zamana ihtiyacım vardı.

Tavish koridorda ilerledi, takip edip etmediğimi kontrol etme zahmetine girmede, ama hareket etmediğimde muhafızı bana hırladı, ben de istemeye istemeye mecbur kaldım.

Birkaç adım sonra, yakındaki bir odadan gelen soluk ışık gözüme çarptı ve Tavish açık çubuklu kapının önünde durdu. Bana döndü ve içeriyi işaret etti. "Hoş geldiniz."

İçeri baktığımda ağlamak istedim. Taş duvara yaslanmış küçük, ince bir yatağın üzerindeki tek ışık oda karanlıktı. Üzerinde tüylü bir battaniye vardı ama yastık yoktu ve köşede bir kova duruyordu. Benim dünyamdaki bir hapisane hücresinden daha kötü görünüyordu.

"Neyin var ufaklık?" Sırıttı. "Hoşuna gitmedi mi? Seni bir tutmanın işleri yoluna koyacağını düşünmüştüm."

Anlamadığımı haykırmak istedim ama o bunu zaten biliyordu. Kafa karışıklığım onu azdırıyordu ve ben ona daha fazla zevk vermeyi reddediyordum. Onu tersleme dürtüsü içimde *kabardı* ama dişlerimi sıktım ve " değil, *kabus*" dedim.

Başını geriye eğdi ve sıırıttı. Gözleri sanki içeri biraz ışık girmiş gibi fırtınalı bir griye dönüştü. " zaman git. Ve eğer sen

kovayı kullanırsanız, sabahleyin boşaltmanız gerekir."

Midem bulandı. Kova banyo içindi. *Ne güzel.* Onu kullanmaktansa dolu bir mesaneyle uyumayı tercih ederdim, özellikle de herhangi bir gardiyan ben tuvaletimi yaparken parmaklıklı kapıdan görebileceği için, ki niyeti de bu olmalıydı. Beni küçük düşürmek istiyordu. "Not edildi. Teşekkürler."

Başını geriye eğdi. "Bunu almana izin vereceğim çünkü bir fae'ye teşekkür etmemen gerektiğini hatırlamıyorsun. Bir dahaki sefere bu kadar nazik olmayacağım ve bana borçlu kalacaksın." Odadan çıktı ve kapıyı bir çınlamayla kapattı. Uzaklaşırken arkasına bile bakmadı.

Kahretsin. Bu alışkanlığı hemen bırakmalıyım. Ve daha da kötüsü, biraz mesafe olduğunda daha güvende olsam da, o gittiğinde kendimi korkunç derecede yalnız hissediyordum.

Yatağa doğru yürüdüm ve üzerine uzandım. Yatağın altına taş koyduklarına yemin edebilirdim. Koymuş olsalardı şaşırmazdım.

Yüzümü taş duvara döndüm, hiçbir gardiyanın çözöldüğümü görmesini istemiyordum. Kollarımı yastık niyetine başımın altına koyarak gözyaşlarımın serbest kalıp yüzümden aşağı akmasına izin verdim. Bir hıçkırık kaçmaya çalışırken göğsümde bir baskı oluştu, ancak kimsenin çöküşümü duymasına izin vermeyi reddettim.

Bunun yerine gürültüyü yuttum ve gözlerimi kapatıp Eiric'in ve ebeveynlerimizin yüzlerini hayal ettim. Evde, yatağımda güvendedymişim gibi davrandım, kulağımdaki kulaklıklardan çalan okyanusun sakinleştirici sesi uykuya dalmama yardımcı oluyordu.

Çok geçmeden karanlık beni ele geçirdi.

Korkunç bir kahkaha beni uykumdan uyandırdı. Sırtım ve başım beni öldürmesine rağmen döndüm ve tehditkâr bir adamın hücremdeki kapıyı açıp içeri daldığını gördüm, dün geceki mavi saçlı gardiyan da hemen arkasıdaydı.

Beyaz kanatlı, uzun boylu, kaslı adam uzanıp bir eliyle boynumdan tutarken, "Demek dikenlik bu," dedi.

Elini. Gözleri kanatları kadar beyazdı ve yanağında derin bir yara izi vardı.

Elini itmeye çalıştım ama tutuşu sıkılaştı ve hava kaynağını .

"Kral Tavish de öyle dedi." Mavi saçlı muhafız başını salladı. "Bütün gece ağladı ve çok yorucuydu."

"Görünüşe göre onu sertleştirmemiz gerekiyor." Sırıttı. "Halkı bana bunu verdiği göre, fazlasıyla istekliyim." Serbest eliyle yara izini okşadı. "İyiliğe karşılık verme zamanı."

Beni boynumdan tutup kaldırdı ve kulaklarım çınlayarak boğuldum. Bu adamın Tavish kadar kontrollü olmadığını fark ettiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı. Diğer elimle parmaklarını boynumdan çekmeye çalışırken hançerime uzandım ama ona ulaşamadım.

Beyaz Göz boştaki eliyle bir kılıç çekti. "Onu yanağından boynuna kadar kesmem gerektiğini düşünüyorum. Yara izlerinin daha kötü olması adil görünüyor."

Görüşümün kenarları kararırken aklıma yapabileceğim tek bir şey geldi. Ayağımı geri çektim... ve adamın kasıklarına tekme attım.

Ayak parmaklarım metalle buluştu ve bir şeyin kırıldığını hissettim.

TAVISH

E Lira'yı bıraktığımdan bu yana sekiz saat otuz iki dakika geçmişti. Geçen her dakikanın farkında olduğum gerçeği beni deli ediyordu.

Ardanos'tan kayboluşunu takip eden on iki yıl boyunca, kalbimi Dunscaith Kalesi'nin dışındaki buzlu topraklardan daha fazla sertleştirmeyi takıntı haline getirmiştım... ve onu bulmayı. Gece mavisi örtüleri bedenimden ittim ve çıplak ayaklarımı pürüzsüz, serin zemine koydum. Normalde soğuk beni rahatsız etmezdi ama bu sabah soğuk hafif bir titremeye neden oldu.

Ne kadar garip.

Dünya'daki son gecesinde onu üzerinde kokuşmuş bir insanla görünce içimde bir şeyler değişti. Şiddete normalden daha aç bir şey.

Yatağımın karşısındaki pencere duvarından dışarı baktım, güneşin yükselmesine rağmen karanlık hâlâ gökyüzünü örtüyordu. Normalde gün boyunca gökyüzünün alacakaranlıkta aydınlanmasına izin ama kargaşaya uygun kasvetli bir karanlıktan başka bir şey için havamda değildim.

Lira'nın küçüklüğüne dair görüntüler gözümün önünden geçti. Onu her zaman sevimli bulmuştum, ama şimdi... şimdi o-

Düşüncelerimi durdurdum.

Onun güzelliği benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onu buraya sadece bir şey için getirmiştım.

İntikam.

Seelie kral ve kraliçesiyle oynadığım satranç oyununda bir piyondur. Bundan daha fazlası değil. Seelie soyluları ailemi öldürmüş ve halkım mahvolsun diye beni ölmem için krallıklarına götürmüşlerdi. Hatta Lira'yı yabanıl ejderha prensi Pyralis'le nişanlamışlardı, oysa o her zaman benim gelecekteki eşim olarak işaretlenmişti, benim yanımda hüküm sürmesi gerekiyordu.

Onu yok etmek, hakkımız olanı geri alma planımın bir parçasıydı. Ailesinin bana boyun eğmesini sağlayacak ve ejderhalarla olan ittifaklarını yok edecektim. Ne de olsa Seelie'lerin kendi türlerine ihanet etmesi yeterince kötüydü, ama Seelie prensesini pullu, ateş püskürten bir yok ediciye vaat etmek ihanetlerini daha da kötü hale getirmişti.

O güneş lekeli hainler benden her şeyimi almışlardı, eskiden olduğum çocuğu bile. Halkımın ejderhaların yok ettiği bu adada kalıp açlıktan ölmesine izin veremezdim.

Kapının çalınması beni gerçekliğe geri döndürdü.

"Tavish," diye seslendi tanıdık bir ses.

Kuzenim, beni Seelie sarayı zindanından kurtarmak için hayatını tehlikeye atan adam. Eğer o , ölecektim ve Unseelie kraliyet soyu sona erecek, halkım daha da zayıflayacaktı. Ailemi kaybettiğim geceden beri şiddetli anlaşmazlıklarımız olsa da, benim için ikinci bir baba gibi olmuştu.

"İçeri gel." Kanatlarımı esneterek sırtımdan uzattım. Pencerenin dışında, bir grup adam sırtlarında çantaları ve okyanustan yiyecek yakalamak için oltalarıyla kayalık sete doğru ilerliyordu.

Büyük çift kapı açıldı ve Eldrin içeri girip kapıları arkasından kapattı. "Dikenlikle geri döndüğünde beni uyarmamana şaşırdım." Uzun beyaz saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Gökyüzünü ne kadar karanlık tutarsam tutayım, gözlerini gümüş gösterecek ışık yoktu ve benimkiler gibi gri görünüyorlardı.

Cevap vermeye zahmet etmedim. Bir soru sormamıştı ve hayattan daha çok güvendiğim tek kişi olmasına rağmen, bir yalanın etrafında dans etmek istemedim. Fae olmak bir lanetti.

Komodinin üstünden siyah tuniği kaptım ve başıma geçirdim. Lira'nın sihirli gülleri, ay ışığı sisi ve vanilya kokuyordu. Fae tarafını bastırmasına rağmen kokusu hatırladığımdan daha güçlüydü.

Dün gece düşüncelerime hükmetmesine şaşmamalı... o ki, ona gideceğim korkusuyla rüyalarına girme riskini göze alamadım. Planım, rüyalarında bile benden kaçamayacağını anlayana kadar moralini bozmaya devam etmekte ama onu şahsen gördükten sonra bunun geri tepebileceğinden korktum.

"Kızın burada olduğunu biliyorum, o zaman neden daha neşeli değilsin?" Eldrin yatağımın yanından geçerek odanın içinde ilerledi ve satranç tahtamın üzerinde durduğu küçük dikdörtgen masaya oturdu, sırtı açık pencereye dönüktü.

Dişlerimi sıkarak derin olmayan bir nefes aldım. "O masum. Ona bunu yapmaktan hiç zevk almıyorum. Bu sadece halkım için yapmam gereken bir şey, böylece bu korkunç yerde sürgünde kalmak yerine hakkımız olan toprakları geri alabiliriz." Döndüğümde kendime ait olduğunu iddia ettiğim, babamın kılıcını tutan siyah kemeri kaldırdım. Ucu beyaz kenarlı kara kılıç alışılmadık bir şeydi ve Unseelie topraklarına ait değildi, bu da onu bizim büyümüzden etkilenmez kılıyordu. Belime taktım. Onsuz hiçbir yere gitmedim. ... Dünya'ya gitmem gerekmedikçe, ki bu bugüne kadar sadece iki kez olmuştu.

Eldrin başını salladı ve satranç tahtasına dönerek fae muhafızını iki sıra ileriye taşıdı. "O *masum* değil, Tavish. O lanet olası bir dikenli. Ailesi seninkileri *öldürdü* ve senin de ölmeni istedi."

İçimden irkildim, ama dışımdan . Duygu göstermek bir zayıflıktı, halkımı hayal kırıklığına uğrattığımda bunu zor yoldan öğrenmiştim. "Bu onun elleri tarafından yapılmadı." Bu şekilde hissetmekten nefret ediyordum ve dün gece, ölümüne doğru yuvarlanırken yaşadığı korkuyu görmek canımı yakmıştı. Onu yakalamak için o kadar uzun süre beklemiştim ki, korkusunun ve sıkıntısının beni etkilemeyeceğini kendime kanıtlamam gerekiyordu.

Kalpsiz görünmek için kendimi zorlasam da her saniyesinden nefret etmiştim. Ne de olsa, bir zamanlar

Samimiydik ama artık can düşmanıydık. Onu almak için nedenlerimi aklımın bir köşesinde tutmalıyım.

"Tavish, beni en son ne zaman dinlemediğini hatırlıyor musun?" Eldrin koltuğunda arkasına yaslandı ve karşısındaki yeri işaret etti. "Peki insanların sana karşı isyan *etmemesi* için ne yapman gerekiyordu? Eğer dinleseydin-"

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum." Benimle bu şekilde konuşmasından nefret ederdim ve buna sadece özel olarak tahammül ederdim. Halkımızın ve benim iyiliğimi düşünüyordu. "Eldiveni ben yarattım." Hainleri kontrol altında tutmak için gerekli bir araç.

"Aynen öyle." Elini sıkıca masanın üzerine koyarak satranç taşlarının titremesine neden oldu. "Bu kız masum değil ve her şeyi hatırladığında o da diğerleri gibi olacak. Sihrini geri kazanmadan önce onu kırmalıyız."

Botlarımı giydim ve omuzlarımı yuvarladım. O haklıydı. Çocukluk anılarımın şu anda olduğum adamı etkilemesine izin veremezdim. "İşte bu yüzden onu görmek için hapishaneye gidiyorum." Kalbim bir an için sarsıldı ve kanatlarımı sıkıca kendime çektim. Bu da Dünya'da olmanın bir başka garip yan etkisi olmalıydı, tıpkı dokunduğumuzdaki uğultu gibi.

Sırıttı. "Pekala. Seninle geleyim mi?"

Hayır demek için ağızımı açtım ama onun arkadaşlığının bana zaten bildiğim her şeyi hatırlatacağını fark ettim. "Tabii ki."

Yatak odamdan çıkıp koridordan geçerek hapishaneye doğru ilerledik. Seelie fae'lerinin aksine, yatak odamı kalenin mahkûmlarla aynı tarafında tutuyordum; halkımın burada hapsedilenlerden korktuğuma inanmasını istemiyordum. Bu kadar küçük yaşta kontrolü elimde tutmak için korkusuz olmaya zorlanmıştım... ya da öyleymiş gibi davranmaya.

Eldrin bana ayak uydurdu, ayaklarımız yerde yankılanıyordu, oysa kolayca uçabilir ya da hafifçe yürüyebilirdik. Ama mahkûmların varlığımızı duyması hoşuma gidiyordu, burada kaldıkları sürece onları beslemek ve biraz temiz tutmak zorunda olmanın küçük bir faydası olarak korkuları. Hapsedilen her bir fae ya bir masuma karşı ya da bana karşı bir suç işlemişti ama bu suç onları gördüğüm yerde öldürmemi gerektirecek kadar ağır değildi. Halkıma bir hatırlatma olarak, ayda bir kez, muhafızlar

Halkımıza, oldukça basit olan yasalarımı çiğnemeleri halinde neler olacağını hatırlatmak için mahkumları dışarı sürükleyin.

Beni Lira'ya götürecek keskin dönüşü yaptığımızda, Malikor'un onu tehdit eden derin ve öfkeli sesini duydum. Hiç düşünmeden kanatlarımı çırpıttım ve beni ileri doğru hızlandırdı. Korkunç şey olmadan önce ona ulaşma umutsuzluğuna kapıldım.

Odadan mide bulandırıcı bir *patlama* geldi ve Faelan koridordaki yerinden irkildi. Başını bana doğru çevirdi ve dondu kaldı.

Onu iterek yolumdan çektim, hücreye girdiğimde Malikor'un bana sırtını döndüğünü ve Lira'nın boğazından tutup kaldırdığını, yüzünün kızardığını gördüm. Sıcak öfke buz gibi kanımı eritti. Kılıcı belimden çıkardım, herhangi bir fae'yi incitmek için mükemmel noktayı biliyordum.

Lira inledi ve gözleri yaşlarla doldu.

"Aletlerimizi korumayı bilmediğimizi mi sanıyorsun?" Malikor homurdandı.

Kılıcımı savurdum ve sol kanadını zırhının yakın bir yerden kestim. Yarasından siyah kan fışkırırken kanat bir gümbürtüyle yere çarptı.

Lira'yı yere düşürdü, ben de onun etrafından dolandım ve yere düşmeden önce boştaki kolumu Lira'nın beline doladım. Kolumun dokunduğu her yerde, hatta garip kıyafetinin içinde bile, aramızda karıncalanmalar başladı. Garip hislerin ani sağanağı karşısında nefesim kesildi.

"Kanadım!" Malikor haykırdı. Sağ kanadı dengesini sağlamasına yardımcı olmak için çırpınırken, artık bir tarafı diğerinden önemli ölçüde daha ağır olduğu için yüzü kızardı.

Lira'nın vücudu benimkine doğru eğildi ve beni hazırlıksız yakaladı. Bana bu şekilde güvenmemesi gerektiğini bilmeliydi. Benim yüzümden buradaydı.

Ancak bu onun sorunuydu, benim değil, bu yüzden onu karyolaya indirdim.

"Lanet olası bir güneş lekesi yüzünden kanadımı mı kestiniz?" Malikor burun deliklerini açarak bağırdı.

Göğsüne tekme attım. Koridorda birkaç metre geriye uçtu ve duvara çarptı.

Kimse kralıyla bu şekilde konuşamazdı. Hiç kimse.

Eldrin bile.

Malikor inledi ve öne doğru sarktı, altında kan birikti.

Yavaşça ona doğru yürüdüm, öfke göğsümü sıkıyordu. "Kim ya da ne olduğunu hatırlamadan bir hapishane hücrelerinde. Kendini koruyacak hiçbir şeyi yok ve sen onu boğmak ve kesmek için hücrelerine daldın. Ne tür bir korkaksın sen? *Kuralları* biliyorsun. Hatırlaması zor değil çünkü bu kadar basitler."

Arkamda, Lira inledi ve nefes nefese kaldı. Çıkardığı her acı dolu ses beni kontrolün sınırında daha da ileriye itti.

"O bizden biri değil." Malikor'un nefes alış veriş hızlandı. "O bizim düşmanımız. Onu buraya sen getirdin-"

"Onu buraya *ben* getirdim." İçimdeki karanlığın öne çıktığını hissedebiliyordum. "*Sen* değil. O *benim*, istediğimi yaparım. Senin değil."

Eldrin ve Faelan hücrenin diğer tarafında birlikte durmuş beni izliyorlardı. Eldrin'in ifadesi soğukkanlılığını koruyordu ama gözlerinin etrafındaki derinin gerginleşmesinden bu yüzleşmeden hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Bunun benim ya da Malikor'un eylemlerinden kaynaklanıp kaynaklanmadığı önemli değildi. Halkım için yasaları ben koydum.

"Bunu düzeltmenin tek bir yolu var." Çizmelerimi göğsüne ve kılıcı kaldırarak gözünün hizasında tuttum.

"Kralım," diye homurdandı. "*Kanadımı* kestiniz."

"Muhafız olarak görevini kötüye kullandığın için." Kılıcın ucunu yanağının üst kısmına batırdım, yüzünün her iki tarafında da aynı yara izleri kalacak şekilde derine indim. Merhametli olamayacağımı on dört yaşında öğrenmiştim. İnsanlar nezaket ve empatiyi zayıflık sanıyordu. Unseelie fae sadece korku ve şiddetten anlardı.

Çığlık attı, bıçağı boynuna kadar sürüklediğimde sesi daha da yükseldi. Onu öldürmek konusunda endişelenmedim; eğer bu yüzden ölürse, öyle olsun.

"Ve bu, hücrede kendini savunacak hiçbir yolu olmayan bir kadına saldırdığın için," diye mırıldandım, her kelimenin donmasına izin vererek.

Lira'nın nefes alış veriş yavaşladı ve iniltileri sanki ağzını ya da yüzünü kapatıyormuş gibi boğuk geliyordu. Ona bu kadar yakın olmaktan nefret ediyordum ama o krallık için önemliydi. Sebebi bu olmalıydı.

Malikor dizlerinin üzerine çöktü, parmaklarının arasından siyah kan süzülürken elleri yanağını kapattı.

Döndüm ve hücreye geri döndüm, odağım yerde yatan büyük beyaz kanada kilitlenmişti, onu tutan kastan kan sızıyordu. Kanadı kaldırdım ve derisini bıçağımdaki kanı temizlemek için kullandım.

Lira öğürdü ve Malikor'un alt dudağı titredi.

Faelan'a baktığımda zorlukla yutkundum, Eldrin ise sıkılmış gibi görünebilirdi. Yine de gözlerinde parıldayan onayı görebiliyordum. Acımasızlığımla benimsemem hoşuna gidiyordu. Bunun tacı güçlendirdiğine inanıyordu.

Rolümü oynamaya devam ederek sııttım. "Faelan, Malikor'u odasına götür. Sabaha kadar hayatta kalırsa, mahkûmların kovalarını temizleyecek."

"Kralım." Faelan yüzünü buruşturdu. "Onu önce bir şifacıya götürmem gerekmez mi, yoksa tedavi için odasına birini göndermemi mi tercih edersiniz?"

"Tedavi edilmesine izin verilmiyor," diye . Ona hiçbir yardım almadan vermek istediğı cezanın aynısını verdiğim halde, onun iyileşmesi düşüncesi bile içime sinmemiştı. "O da buradaki diğır mahkûmlar gibi yasaları çiğnedi. Onu kurtaran tek şey şimdiye kadar sadık kalmış olması. Eğer hayatta kalırsa, mahkûmlara katılacak. Kurtulamazsa, ölümünün yasını tutmayacağım. Ama bu onun *tek* şansı." Ona baktım. "Bir yanlış daha yaparsan seni kalbinden kendim bıçaklarım."

Herkes bu sözlerin arkasında duracağını biliyordu. Bunu yıllar içinde defalarca kanıtlamıştım.

"Anlıyor musun?" Çömelip bıçağımla dizimin üzerine koydum ve şimdi kanıyla kaplanmış olan beyaz kanadını tutan elimi havaya kaldırdım. Ona ne yaptığını hatırlatacak bir başka görsel.

Malikor bakışlarını yere dikti ama fısıltıyla, "Emredersiniz Majesteleri," dedi. Yarasından ağızına siyah kan damladı.

"Güzel." Kanadı düşürdüm ve tekmeledim. "Geri döndüğünde, Faelan, temizle."

Başını salladı. "Emredersiniz Majesteleri." Ardından Malikor'a muhafızların odasına giden yolda yardım etti.

Lira'ya doğru döndüm.

Düzensiz nefes alıyordu ve yüzü hafifçe yeşile dönmüştü. Ne yazık ki bu onun için kötü bir renk değildi.

"Gösteriden keyif almış olsam da diğer muhafızların ona zarar vermeye çalışmayacağından emin değilim." Eldrin kapının pervazına yaslandı ve Lira'yı izlerken başını öne eğdi. "Unseelie'ler Thornling'lerden nefret eder. Sadece bu konuda o kadar açık olmazlar."

Midem garip bir şekilde sertleşti. Haklı olduğunu inkâr edemezdim ve Lira'nın kanada ve kana bakıp durması onu rahatsız ettiğinden emin olmamı sağladı.

Ne kadar tuhaf.

Onun yerinde , saldırganım cezalandırıldığı için çok heyecanlıydım. Yaptığı yanlış yüzünden kan kaybetti.

Ama bu asıl sorunu çözmiyordu. Ve sadece tek bir çözüm vardı.

Ellerini tuttum ve tekrar aramıza giren vızıltıyla benimle mücadele . Kendini elimden kurtarmaya çalıştı.

Güzeldi. Onu dövüşürken ve yenilmiş görünmezken görmek hoşuma gidiyordu. Bana meydan okuması onu kırmam ve yok etmem için en iyi yol olacaktı.

Tutuşumu sıkılaştırarak ve tenimizin temas ettiği yerdeki istenmeyen hissi görmezden gelerek onu ayağa kalkmaya zorladım. Eğildi ve geri adım atmaya çalıştı ama tökezledi.

Onun sorunu neydi?

Pantolonunun cebinden bir şey çıkarıp açtı ve içinden dünyanın en küçük hançeri çıktı.

"Bırak beni, yoksa canını yakarım," diye bağırdı. Sonra çok garip bir şey oldu.

LIRA

İ Sağ ayak parmağında zonklayan acıdan dişlerimi sıktım ve vahşet ve kandan yükselen safrayı yuttum. İ çakımı tutan elimi sabit tutmak istedim.

Tavish başını geriye atıp gülmeden önce bana göz kırparken dünya durdu. Soğuk yüz hatları ısındı ve midemde farklı bir düğüm oluştu. Kahkahasının sesi, sıcak bir yaz gününde serin suda yüzmek gibi içimdeki bir şeyi yatıştırdı.

Bir adamın kesilmiş kanadı ve etrafımda biriken *siyah* kanla nasıl korkudan başka bir şey hissedebilirdim ki? Yine de bu vahşeti yaratan adam, içimde analiz etmek istemediğim bir şeyler hissetmeme neden oldu. *Tüm* bunları *beni* korumak için yapmış olduğu gerçeğini görmezden gelememekten nefret ediyordum. Müdahale etmeseydi, ölmeseydim bile başım belada olurdu.

Doğruldu, gözbebekleri alacakaranlığı andıran açık bir griye döndü. "Sprite, bu çocuk oyuncağının bana zarar verebileceğine gerçekten inanıyor musun?"

Aptal midem tekrar çırpınmaya başladı ve bilge Halsey'in bir şarkısında bahsettiği bir şeyi hatırladım, kırmızı bayrakların kelebekler gibi hissettirdiğinden bahsediyordu. Şarkı sözlerini şimdi çok iyi anlıyordum ve bu lakabı daha önce küçümseyici bir şekilde kullanmış olsa da, şimdi öyle hissetmiyordum... ya da öyle olduğuna inanmak istiyordum.

"Tavish," diye tersledi Eldrin.

Tavish'in gözlerine yeniden karanlık çöktü ve yüz hatları yeniden taşlaştı. Beni hem meraklandıran hem de dehşete düşüren adam tekrar yerine oturdu ve iç sıcaklığımın normale dönmesini takdir ettim.

"Bu *Kral* Tavish, senin için bile," diye tersledi. "Yoksa sana tekrar hatırlatmalı mıyım?" Beyaz saçlı adama kaşlarını kaldırdı.

Adam irkildi ve göğsünün sağ tarafındaki bir noktayı ovuşturdu. "Gerek yok, *Kralım*."

Tavish'in kendini bu kadar sert tutuşuna bakılırsa, birkaç dakika önce gördüğüm adamın hayal ürünü olduğundan emindim. Dikkatini tekrar bana çevirdiğinde, karanlığın içinde kaybolmak istedim, bu da çenemi daha sıkı sıkıya neden oldu, aslında beni rahatsız ettiğini görmesine izin vermemeye kararlıyım.

Babam bana herhangi bir korku belirtisinin yırtıcı hayvanların avlarını daha fazla avlamak ve parçalamak istemesine neden olduğunu söylemişti. Beni kickboks da dahil olmak üzere birçok savunma kursuna yazdırdılar ve çoğu hafta sonu arka bahçede antrenman yaptık. Her seferinde, başında ve sonunda aynı mantrayı söyledik: *Korkma ve hayatta kalmak için ne yapman gerekiyorsa yap*.

"En iyi muhafızlarımdan birini ağır yaraladım ve muhtemelen öldürdüm çünkü seni incitti ve daha fazlasını yapmak istedi." Sanki benim tarafımdan hiç tehdit edilmemiş gibi kılıcını tekrar kınına soktu. "Ve aldığım teşekkür bu. Sana Dünya'da görgü kurallarını öğretmediler mi?"

Zihnim dönüyor, başımı döndürüyordu. "Beni kaçırdığın, uzaklaştırdığın, ölüme düştüğüme inanmama izin verdiğin ve beni mahremiyet içinde bir odaya kilitlediğin ve etrafım *sen* de dahil olmak üzere bana zarar vermek isteyen adamlarla çevrili olduğu için sana *teşekkür* etmemi mi istiyorsun?"

Lanet olsun. Geleceğimin bu olduğunu bilseydim, Yeni Yıl'da memnuniyetle evde kalır ve yorganımın altına saklanırdım. Yeniden yapmak ve tüm bu çılgınlıktan uzaklaşmak istedim.

"Oh, sadece muhafızlar değil." Tavish sırttı ve kollarını kavuşturdu. Pazuları gömleğinin altında bile şişmişti. "Cuil Dorcha'daki herkes."

"Cuil Dorcha?" Elimi indirmeden papağan gibi tekrarladım. Çakımla yenilgiyi kabul etmeyi reddediyordum. Nedenine dair hiçbir fikrim yoktu. Ya bu kâbustan uyanmam ya da kaçıp eve dönmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Karşılaştığım asıl sorun bu bir rüya değilse- buraya gelmek için geçtiğim portal, büyü, ışınlayıcı ya da ışın her neyse ona geri dönmekti.

"Ah, sevgili kader." Beyaz saçlı adam gözlerini devirdi. "Bu beklediğimden daha acınası bir durum."

"Sessiz ol," diye hırladı Tavish. "Eldrin, onunla nasıl konuşman gerektiğini benim mi öğretmem gerekiyor?"

Nefesim kesildi ve o garip, zevkli baskı geri geldi.

"O *benim*, istediğim zaman ve şekilde kırabilirim," dedi ve bana doğru bir adım attı.

Midem bulanıyordu, nefes aldım, kafamın berrak kalması gerekiyordu. Bir dakika önce beni koruyordu, bir dakika sonra ise bunu önemseydiği için yapmadığını açıkça belli ediyordu.

"Cuil Dorcha benim krallığımın adı." Tavish arkasına yaslandı, koyu renkli kanatları sırtına doğru katlanarak gömleğiyle bütünleşti. Karanlık ona dün olduğundan daha fazla yapışmıştı, ki bu mümkün olmamalıydı.

Elbette o bir *kraldı*. Burası onun krallığıydı. Neredeyse hiç ışık almayan karanlık evlerin hatırası sırtımdan aşağıya bir ürperti gönderdi.

"Sabrım tükenmeden oyuncağı yere bırak." Bir ayağını yere vurdu, siyah botunun ucu kan birikintisinin kenarına çarptı. Sanki kan ve parçalanmış kanat olağan dışı bir şey değilmiş gibi gözünü bile kırpmadı.

Boğazım çalkalandı ve yandı. Ne tür bir adamla... fae... fae uğraşıyordum? Daha da kötüsü, yetki ondaydı, yani bana istediği her şeyi yapabilirdi. İrkildiğimi gizleyemedim.

Sırıttı. "Mükemmel. İçinde bulunduğun vahim durumu anlamaya başlıyorsun." Yüzü gerildi ve sert görünümü daha da belirginleşti.

Zayıflık gösterdiğim için nefret ederek yutkundum.

Dün gece kalbim o kadar kırılmış ve perişan olmuşum ki yaşadığım şokun etkisi geçmişti. Eğer buradan hemen çıkmanın bir yolunu bulamazsam

Keşke ölmüş olsaydım.

İçimdeki her şey Tavish'e saldırmak istese de kendimi çakıyı indirmeye zorladım. Eğer kaçmak için bir şans istiyorsam, onu kışkırtmayı bırakmalıyım. Kayıtsız kalacağıma inanmasına ihtiyacım vardı. Silahı cebime geri koydum, benden teslim etmemi istemesini bekliyordum.

Onun yerine dudaklarının köşeleri yukarı doğru eğildi.

Çenemi kaldırarak göğsümü şişirdim. "Silahımı bile istemeyeceksin."

Kıkırdadı. "Sprite, o oyuncak burada kimseye zarar vermez. Bu kaledeki ve kasabamızdaki herkes savaş eğitimi almıştır. Eğer o buz kıracağıyla birini yaralayabilir ya da öldürebilirsen, o kişi bunu hak etmiş demektir."

Hava ciğerlerimden bir hamlede boşaldı. Öğrendikçe daha da ağırlaşıyordu. Ama bu yapılması gerekeni değiştirmiyordu. Buradan defolup gitmeliydim. Kasaba halkına karşı da dikkatli olmalıyım.

"Buna çocuklar da dahil." Eldrin parmaklarını kapının parmaklıklarına geçirdi. "Zaman zaman sizi burada ziyaret edebilecek bir çocuğa saldırmaya karar verirsiniz diye, çünkü onlar mahkûmları hizada tutmak için eğitilmişlerdir."

"Çocuklar mı?" Ciyakladım.

Tavish kaşlarını çattı. "Çocuklar uçmayı öğrenir öğrenmez eğitime başlarlar. Halkınızın bize tekrar saldırması ihtimaline karşı hazırlıklı olmalıyız."

"Halkım." Sırtımı işaret ettim. "Benim kanatlarım yok. Ve eğer benimkiler kesilirse-" Ayrılan kanada tekrar bakmayı reddederek yüzümü buruşturdum. "-Bunu hatırlayacağıma hiç şüphem yok."

"Doğru kızı bulduğunuzdan emin misiniz?" Eldrin burnunu kırıştırdı. "Hayatının ilk on yılında Gleann Solas'ta yaşadı. Bu kadın tamamen insan gibi davranıyor."

On yıl.

Tüylerim diken diken oldu ve titrek bir nefes aldım.

Hayır. Bu bir tesadüf olmalı. Farklı bir dünyada yaşasaydım hatırlardım.

"O doğru kadın. O gözler hatırladığım mavi tonunun aynısı." Tavish dudak büktü ve yüzündeki tehlikeli ifadeye rağmen, rüyalarındaki gözlerle ilgili cevaplar bulmaya çalışırken okumayı sevdiğim folklor kitaplarından birindeki bir tanrı yerine rahatlıkla geçebilirdi.

Alay etti. "O olduğundan hiç şüphem yok. Kokla onu. On iki yıl insan dünyasında kaldıktan sonra bile Seelie kokuyor. Ve o gözleri asla unutamam."

Bu sözler tüylerimi diken diken etti ama bunu kabul etmeyi reddettim. Ona bakmak istemediğim için bakışlarımı kaçırdım ama dikkatim tekrar kana ve kanada yöneldiğinde yüzümü buruşturdum. Kanadın üzerindeki beyaz deri açık griye dönüyor ve kırıyordu.

Bir kez daha, *onun* gibi birini unutmamın imkânı yoktu. "Birbirimizi ne zaman tanıdık?"

"İkimiz de gençken, ama hatırlamaya çalışırken kendini incitme. Anılar yakında geri gelecektir. Şimdi gel bakalım," dedi Tavish her zamanki hırıltısını çıkarmadan. "Seni başka bir yere götürelim."

Ağzıma ekşi bir tat doldu ve tekrar öğürmek istedim. O piçin beni boğma şekli yüzünden boğazım hâlâ acıyordu ama bu sorunlarımın en küçüğüydü.

Eldrin ellerini birbirine sürttü. "Ah, evet. Onu diğer mahkûmların yanına koymalıyız."

Başımı salladım, kulaklarım uğulduyordu. Eğer gardiyan bana bu şekilde zarar vermek istiyorsa, mahkûmların beni ellerine geçirdiklerinde neler yapabileceklerini hayal etmek bile istemiyordum.

Gerçi... Tavish, gardiyanın bana zarar vermek için izni olmadığı halde neden müdahale etmişti?

"Onun için başka planlarım var." Tavish, Eldrin'le benim aramdaki boşluğa doğru adım attı. Sonra da ekledi, "Onunla *yalnız başıma* halletmem gereken."

Eldrin uzun beyaz saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı ve ben bir nefesimi yutmak zorunda kaldım.

Tavish'in saçları burada gördüğüm diğer erkeklerin saçları kadar uzun değildi, ama dağınıktı ve kulaklarının üzerinden sarkıyordu, bu yüzden fark etmemiştim.

Onlar. Ama Eldrin saçlarını oynattığında, kulaklarının uçlarının folklor kitaplarındaki fae resimleri gibi sivri olduğunu görmüştüm.

Peri masalları ve folklor her zaman ilgimi çekmişti ama hiçbirinin gerçek olduğunu hayal etmemiştim. Ancak burada gördükçe kitapların bazı bölümlerinin doğru olduğunu daha fazla inkâr edemez oldum.

", *Kralım*." Eldrin beni bir kez daha incelemek için yana doğru eğildi. "Tek istediğim, babana yaptıkları için onu cezalandırma sırasının bana da gelmesi. En sevdiğim amcama ne kadar yakın olduğumu biliyorsun."

Bu gelincik sadece Tavish'in danışmanı değildi; o bir aileydi ve eğer Tavish'in sahip olduğu tek aile üyesi oysa, taht için sırkişi o olacaktı. Bu dünyada işlerin nasıl yürüdüğünden emin değildim ama Dünya'da bu büyük bir olaydı.

"Ona benden başka kimse dokunamaz." Tavish öne doğru eğildi, adamın üzerinde yükseldi. "Kendimi açıkça ifade edebildim mi? Ne sen, ne muhafızlar, ne de mahkûmlar. Ona bir daha herhangi bir şekilde zarar vermeye çalışacak kadar aptal olan herkes kılıcımla ölecek. Malikor'a tanıdığım gibi yaşama şansı olmayacak."

Eldrin'in çenesindeki bir kas seğirdi ama bir an sonra başını eğdi. "Elbette, Kralım." Sonra Tavish'in gidebilmesi için yoldan çekildi.

Tavish bana doğru döndü ve bileğimi kavradı.

Tenim vızıldadı. Bu his rahatlatıcı ve sıcaktı, ona güvenmek istememe neden oluyordu. Sadece bu da değil, göğsüm ona doğru çekiliyor, aramızdaki mesafeyi kapatmam için beni zorluyordu.

Kendimi aptalca bir şey yapmaktan alıkoyacak kadar kontrolü elimde tuttum.

Beni nazıkçe onu takip etmem için çekti, ben de mecbur kaldım, ama sağ ayağıma baskı uyguladığımda, acıdan dizim tutuldu. Tökezlerken inledim ama Tavish hızla hareket etti ve beni sabitlemek için bir kolunu belime doladı.

Yüzlerimiz sadece birkaç santim ayırdı ve kokusu burnuma doluyor, başımı döndürüyordu. Bana zarar vermek isterken ona karşı nasıl böyle bir tepki verdiğimi anlamıyordum.

"Onu öldürmeliydim." Kolunu bana doladı.

Ağzım kurudu ve sessiz kaldım. Buna ne diyeceğimi bilemedim ama tehdit beni olması gerektiği gibi rahatsız etmedi. A

Bir parçam bundan neredeyse hoşlanıyordu. Bunun nedeni yaşadığım işlenmemiş travmalar olmalıydı.

Eğildi ve beni bir prenses gibi kollarına aldı ve vücudum neredeyse patlayacaktı.

Boğazımdaki yumruyu yutmayı başardım. "Yürüyeblirim. Sadece bir dakikamı alabilir."

"Gitmemiz gereken bir yer var ve zaten programın gerisindeyiz." Kapıdan zarifçe geçti ve koridordan aşağı döndü. Kanatları genişledi ve kısa süre sonra uçuyorduk.

Şatonun soğuk havası yüzüme çarpıyordu ama ben önüme dönmeye devam ettim, geçtiğimiz her şeyi hatırlamak istiyor ve onu daha fazla koklamak .

Koridor karanlıktı ve bir pencerenin önünden geçerken gökyüzü karanlık ve fırtınalı görünüyordu ama kalenin altında dolaşan insanları fark ettim. "Saat kaç?" İyi uyuyamamış olsam da en azından birkaç saat dinlendiğimi sanıyordum. Tabii burada zamanın nasıl işlediğini anlamıyordum.

"Sabah oldu. Burada zaman Dünya'dakine benzer işliyor."

Bu çok yardımcı oldu. "Güneş ne zaman doğuyor?" Fırsatım varken kaleyi çevreleyen arazi hakkında daha iyi bir fikir edinmek isterdim.

"değil," diye yanıtladı sertçe. "Karanlık ve kar içinde yaşıyoruz."

Ciğerlerim sıkışmıştı. Hiç güneş ışığı ya da sıcaklık görmemek kulağa korkunç bir varoluş gibi geliyordu. Burada yaşamak için yaratılmadığının bir başka kanıtı.

Karanlık kale sade olmasına rağmen muhteşemdi. Mekânı süsleyen çok fazla eşya yoktu, bu da ona steril ama temiz bir his veriyordu. Beni birkaç kapının yanından uçurdu ve sağdaki bir kapıda durdu. İndi ama beni yere indirmede, sonra kapıyı açtı.

Oda çok büyüktü ve yüksek tavanın ortasından muhteşem koyu renkli bir avize sarkıyordu.

Yüksek sesli, tehditkâr bir hırıltı dikkatimi, yanında var olan en büyük kurt olduğu anlaşılan, koyu renk zırh giymiş bir fae adamına yöneltti. Bir inek büyüklüğündeydi. Kurdu kürkü siyah gibi görünüyordu ama karanlıkta bile uçları koyu yeşil renkte parlıyordu. Gözleri yeşil renkte parlıyordu ve bana bir trafik lambasını hatırlatıyordu. Kürkü

Boynundaki tüyler diken diken oldu ve dişlerini gösterip ağızından salyalar akarken gözleri benimkilere kilitlendi.

Yakındaki bir kanepede oturan bir adam, "Eğer buralarda kadın mahkûm olmak böyle bir şeyse," dedi, "yanımda taşıyabileceğim onun gibi bir tane bulmam lazım." Adam gri bir tunik giyyordu ve k l sarısı saçları yüzüne dökülüyordu. Kenarları kısa kesilmişti ve her ikisinde de koyu renk küpeler bulunan sivri kulaklarını ortaya çıkarıyordu.

Tavish kanatlarını arkasına katlarken, "şimdi sırası değil Finnian," diye homurdandı. Kurda ve muhafıza doğru yürüdü. "Hadi şu işi bitirelim."

Korku göğsümü tırmalıyordu ve bakışlarını öfkeli hayvandan yöne  eviremiyordum.

Biz yaklařtıķa kurt daha çok salya akıtıyor ve hırlıyordu. Bana doğru ilerlerken yeşil gözleri daha da parlıyordu.

Tavish bir elini kaldırdı. "Henüz değil, Nightbane."

Yaratık durdu ama hırıltıları derin bir g mb rt ye dönüştü.

Birkaç metre uzaklaştığımızda Tavish beni yere indirdi.

Her zerrem ona sarılmak ve yapmaması için yalvarmak istiyordu. Planın ne olduğunu bilmiyordum ama korkunç kurdun yakınında olmak istemediğimden emindim. Kalbim sanki kaçmak istiyormuş gibi kaburgalarıma çarpıyordu.

"Merak etme," dedi Tavish soğuk bir sesle. "Bu uzun sürmeyecek."

Yanımdan kayboldu ve "Nightbane" diye emretti, gel."

Yaratık yere çöktü ve bana doğru ilerlerken çatırdadı.

LIRA

E Nightbane'in yaklaştığı her adımda midemde daha fazla korku birikiyordu. Kendimi durduramadan Tavish'e doğru tökezledim, ve ayak bileğim .

Beni birkaç kez kurtarmıştı ve içgüdülerim ona yakın söylüyordu. Ama bu karmaşanın içinde olmamın sebebi de oydu.

Piç kurusu.

Nightbane'in gözleri daha parlaktı, bu da onları daha ürkütücü yapıyor ve bana tam güneş tutulması sırasında ayın etrafındaki tonu hatırlatıyordu. Saldırdı, iri pençeleri göğsüme sıkıca bastırdı.

Canavar benden daha ağırdı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan Nightbane beni sırtüstü yere düşürdü. Dişlerimi sıktım, kaçınılmaz darbeye ve acıya hazırlandım.

Tavish homurdanırken güçlü kollar belimi sardı: "Lanetlenmiş uçurum. Vereceğin en kötü karar bir cù-sith'ten kaçmaya çalışmak olur."

Beni yukarı çekti, kollarının dokunduğu yerde tenim uğulduyor ve sırtım kaslı göğsüne yaslanırken içimdeki sıcaklık alevleniyordu. Hem benim hem de Nightbane'in ağırlığını üstlendi, ancak hayvanın pençeleri üzerimde yükselirken beni kazmaya devam etti.

Salyalarım yanaklarıma çarptı ve kusmamak için yutkundum. Bundan kurtulmalıydım ama *nasıl*?

"Sakin ol," diye homurdandı Tavish. "İşini yapmasına izin verirsen daha verimli olur. Onu sinirlendiriyorsun, bu da işi olması gerekenden çok daha zorlu hale getirecek ve canını gereğinden fazla yakacak."

Seksi soytarı bana savaşımadan ölmemi mi söyledi?

Yok artık.

Nightbane kocaman yüzünü boynuma indirdi, ağzı hâlâ açıktı, Tavish ise beni yerinde tutmak için kollarını bana doladı.

Savaşımadan ölmeyi reddettim. Bu evrende dünyanın kralı olması umurumda değildi.

Çenemi aşağı doğru sallayarak kurdun burnunu başımla boynum arasında yakaladım. Nightbane irkilerek geri çekildi ve kendini tuttuğum yerden kurtardı. Sonra ağzını açtı ve daha önce hiç duymadığım korkunç bir ses, ancak ruhu olabilecek bir şeyden dışarı çıktı.

Tavish'in ne demek istediğini şimdi anlamıştım. Yine de dizlerimi göğsüme doğru , Tavish'in beni bırakmayacağını umuyordum.

"Lira-" diye uyardı Tavish, kollarını kaburgalarımı ağrıtabilecek kadar sıkarak. "Yapma-"

Ayaklarımı itin alt karnına sokmak ve onu kaldırmak için toplayabildiğim kadar güç kullandım. Sağ ayak bileğim zonkladı ve bacaklarım oldu. Dev canavar sadece arka ayakları üzerinde durdu ve benden birkaç santim uzaklaştı ve tekmenin ne kadar acınası olduğuna bakılırsa, buradaki herhangi birinin on yaşımdan beri haftada en az dört kez kendimi savunma pratiği yaptığımı inanacağından şüpheliydim.

Ne olursa olsun, bu Nightbane'in tavrının kırılması için yeterliydi. Derinlerden tehditkâr bir hırıltı yükseldi ve kokuşmuş nefesi yüzüme çarptı. Ensesindeki tüyler daha da yükselirken gözleri yeşil lazerler gibi parlıyordu.

Kurt köpeği daha önce sinirliyse bile şimdi çok öfkeliydi. "Ölmek mi istiyor?" Finnian kıkırdadı. "Çünkü kesinlikle

görünüyor. Seelie olduğunu anlıyorum

ama-" Nightbane atladı.

İşte buydu... öldüğüm an.

Bedenim yüzüm yere bakacak şekilde kaydı ve yere düştüm. Karo zemine çarptım ama devasa bir beden düşene kadar sert bir darbe olmadı. Tavish gerilerek beni korurken vücudum uğuldu.

Ağırlığı üzerime çökerken hava ciğerlerimi terk etti. "Nightbane!" Tavish kükredi.

Kurt inledi ve yürek parçalayıcı bir şekilde sızlandı.

Tavish'in ağırlığı üzerimden kayboldu ve nefes alabildim. "Sana saldırma talimatı verilmedi," dedi Tavish sertçe.

"Majesteleri," diye mırıldandı Nightbane'in yanındaki zırhlı adam. "O bir Seelie ve bir tutsak-"

Arkamı döndüğümde Nightbane'in sinmiş ve yeri eşelediğini gördüm, bir zamanlar vahşi olan yüzü yetişkin bir kurttan çok korkmuş bir köpek yavrusuna benziyordu.

"Sana fikrini sordum mu?" Tavish araya girdi. Kanatlarını açarak beni engelledi. "Açıkça istemediğim bir şeyi sağlamanın cezası nedir?"

Kanatlarının etrafındaki odayı tararken Finnian'ın kanepenin kenarında oturduğunu fark ettim. Açık mavi gözleri fiyaskoya değil, bana kilitlenmişti. Sanki bir türlü birleştiremediği bir bulmacaymışım gibi başını eğdi.

Bakışlarımız kilitlendiğinde utanmış gibi bile yapmadı ve bana bakmaya devam etti. Sertçe nefes aldım.

Nightbane bağırarak dikkatimi tekrar ona çekti. Tavish hayvana yaklaştı ve ben artık kurdu göremeyene kadar kanatlarını açtı. Gölgeler etrafında dönüyor, derisinin ve vücudunun üzerinde süzülüyordu. Birkaç kenar gecenin rengine kadar koyulaştı... sanki onun yüzünden karanlık olabilirmiş gibi dışarıdaki gökyüzünün rengine kadar.

Titredim. Bu çılgıncaydı.

Kalbim sanki bu soruya cevap vermeye çalışıyormuş gibi hızlı hızlı çarptı ama . Alternatif bir gerçekliğe ya da her neyse ona götürüldüğümü ve bu insanların kanatları olduğunu kabul etmek yeterince zordu, bir de bu adamın geceyi kontrol edebildiğini kabul etmek. Ve eğer , bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordum.

Kurtumsu hayvan gözlerini kapattı, artık tehditkâr görünmüyordu. Aslında kalbim acıyordu, acısını dindirmek istiyordum.

"Ona ne yapıyorsun?" diye sordum ve Tavish'in yanına doğru topallayarak yürüdüm.

Onun yanında durmanın beni olması gerektiği gibi rahatsız etmemesinden nefret ediyordum. Ondan hoşlanmasam da, onun beni rahatsız etmesine izin vermeyeceğini biliyordum.

Başka biri bana zarar verebilirdi... ama *başka biri* beni en çok duraksatan şeydi. Bana zarar verebilecek tek kişinin kendisi olduğunu açıkça belirtmişti ve bu beni tedirgin etmeliydi, özellikle de bir saat önce neler yapabileceğini gördükten sonra, ama kaçma zamanı gelene kadar, en akıllıca hamlem sağ ayağımın üzerinde ağırlık taşıyabilecek hale gelene kadar korunmak için ona yakın durmaktı.

"Onu cezalandırıyorum." Tavish'in gözleri karanlıktı, rüyalarım girdiği zamanki renkteydi ve karanlık ona yapışmıştı, gömleği etrafındaki havayla karışıyordu.

Hayvana yaptıklarından korktum ve ne yapacağımı düşünemedim. Nightbane'in yanına diz çöktüm. Zavallı kurt istese bile bir şey yapamazdı, içinde bulunduğu durumda değil.

İçinde bulunduğum durumun gerçekliği üzerime daha sert çöktü. Tavish her neyse, bir erkek değildi ve tehdit olarak gördüğü her şeye zarar vermekten çekinmiyordu, buna ben de dâhildim.

"Sanırım dersini aldı." Kalbim kaburgalarımın çarpmasına rağmen sesimi düz tutmaya çalıştım, ancak sesim yine de yükseldi ve hayvan için korkumu ve kalp kırıklığımı ortaya çıkardı.

Tavish'in kafası bana doğru döndü ve gözlerini kırıştırdı. "Seni öldürmek isteyen bir hayvanı mı savunuyorsun?"

İrkildim. Haklıydı ama Tavish, Nightbane'e yavruluğundan beri böyle eziyet ettiyse, bu kadar öfkeli ve korkmuş olmasına şaşmamalıydı. Karşımda duran adamın kâbusları yüzünden kendi travmalarımı yaşadım. Pek çok gece, birine yakın olmak için Eiric'in yatağına tırmanmıştım ama Tavish'in gözleri beni hâlâ dehşete düşürüyordu.

Eiric.

Göğsüm zonkluyordu.

Finnian, Tavish'in diğer tarafına geçerek, "Belki de Dünya'da çok fazla zaman geçirmek Fae'leri aptallaştırıyordur," diye önerdi. "Seelie olduğu için zekâ konusunda zaten dezavantajlı durumda ama *bu* daha önce hiç gözlemlemediğim bir aptallık seviyesi."

Gözlerimi devirdim. "*Seelie* olsaydım hatırlayacağıma eminim."

"Demek istediği şu: Fae'ler Dünya'da çok uzun süre kaldıklarında buradaki hayatlarını unutacaklar." Tavish'in gözleri fırtınalı bir buluta dönüştü.

Nightbane sızlanmayı kesti ama ağır ağır nefes almaya devam etti.

"Belki de bu onların zihinlerini sandığımızdan daha fazla karıştırıyordur. Bu, bir fae'nin Dünya'ya gidip döndüğü en uzun süre." Finnian sırttı. "Eğer daha uzun süre kalsaydı ne olurdu diye merak ediyorum."

Muhafız boğazını temizledi. "Majesteleri, ne yapmamızı istersiniz? Nightbane hâlâ onun kokusunu yeterince alamadı."

Muhafıza baktım, kaskının altından görünen uçları buzlu siyah saçlarını fark ettim.

"Diğer mahkûmlar gibi onu da takip edebilmek için kokusuna ihtiyacı var." Gardiyanın yüzü bana bakarken tiksintiye dönüştü. "Sorun çıkarmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor."

"," diye mırıldandı Tavish. "Finnian'dan daha çok korkuyorum."

Nightbane'in gözleri açıldı. Kürkünün uçlarının rengine yakın koyu bir zümrüt rengindeydiler. Başını bana doğru çevirdi ve dişlerini gösterdi ama başka bir şey yapmadı.

Ondan uzaklaştım. O kadar tehditkâr görünmese de, bana tekrar saldırmaya karar verirse kolay bir hedef olmak istemiyordum.

"Seni koklamasına izin verirsen bu iş çok daha hızlı ilerler." Tavish'in kanatları dalgalandı. "O zaman seni başka bir yere götürebiliriz. Bugün sana bakıcılık yapmaktan başka yapacak işlerim var."

Midem düğümlendi. Ondan uzaklaşma ve daha fazla gardiyanın bana saldırabileceği nezarethaneye geri dönme düşüncesi yapılacaklar listemde üst sıralarda değildi. Yine de, eğer bu tehditkâr hayvanı benden uzaklaştıracak ve Tavish'in kurda benzeyen yaratığa daha fazla işkence etmesini engelleyecekse, buna varım. Tabii... "Beni ısıracak mı? Kokumu böyle mi alıyor?"

Tavish burun kemiğini sıktı.

Finnian onun sırtını sıvazladı ve cevap verdi, "Dokunulmaktan hoşlanmaz ama kokunuzu almasının en iyi yolu elinizi burnuna koymanızdır. Bu onu savunmasız hissettiriyor, bu yüzden de böyle hırçınlaşıyor. Tavish'in seni uyarmasını beklediğim bir şey."

"Neden yapayım ki?" Tavish omuzlarını dikleştirdi. "Eğer saldırıya uğramak , öyle olsun."

Yardım edemedim ama ürktüğünü fark ettim.

Finnian kaşlarını kaldırarak, "Yine de onu ondan korudun," diye karşılık verdi.

"Aynı hatayı ikinci kez yapmayacak, yoksa bunu hak eder." Tavish Nightbane'i işaret etti.

Finnian bana samimi geldi, bu yüzden ona güvenmeye karar verdim... Tavish'ten daha çok. Kendimi toparlamak için nefes aldım ve sonra elimi hayvana uzattım.

Nightbane hırladı, gözleri bir kez daha daha açık, parlayan bir yeşile döndü. Elim yaklaştıkça çıkardığı sesler daha da tehditkâr hale geliyordu.

Nabızı hızla atarken, burnuna dokunduğumda beni ısırıldığını görmek istemediğim için gözlerimi kapattım. Bir köpeğinki gibi ıslak ve soğuk hissettirmesini bekliyordum, ama sıcak hissettirdi, sıcak nefesi bana bir ateşi hatırlattı, yine içinde soğuk ve boş hissediyordu.

Sadece ona dokunarak bunu nasıl bildiğimden emin değildim.

Nightbane derin bir nefes aldığı anda içimde bir şey kıvılcımlandı. Sesler geçici olarak kayboldu ve içimde hafif bir titreşim başladı. Nabız derimin altından geçip ona dokunan ele doğru ilerliyor gibiydi ama yabancı hissettirmiyordu; sanki benim bir parçam .

Harika. Aklımı kaçırmıştım. Yine de bu düşünce beni rahatlattı. Eğer deli olsaydım, tüm bunlar mantıklı olurdu.

"Bu yeterli." Muhafız hayvanın yanına geldi. "Şimdi onun kokusunu aldı."

Nightbane başını elime bastırdı, ben de burnunun ötesine kaydırdım ve gözlerimi açtığımda onun yüzüme kilitlenmiş olduğunu gördüm. İrisleri daha koyu bir yeşile dönmüştü ve ağzı kapalıydı.

"Elini indirebilirsin Lira," dedi Tavish sıkıca. "Sana tekrar saldırmadan önce."

Üç adam beni izliyordu, her birinin yüzünde farklı bir ifade vardı. Muhafız bana zarar vermek istermiş gibi kaşlarını çatarken Tavish kanatlarını arkasında sıkıca tutmuş, kollarını kavuşturmuştu. yemek mi yoksa kurban etmek mi istediğinden emin değildim. Sanki zamanı geldiğinde kaderimi hangisinin mühürleyeceğine karar çalışıyor gibiydi.

Finnian sanki buraya onu eğlendirmek için getirilmişim gibi sıırıttı ve nedense bu beni diğer ikisinden daha çok endişelendirdi çünkü niyeti hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Elini indirmen artık Nightbane'e dokunmak zorunda olmadığın anlamına geliyor." Finnian kolunu benimki gibi kaldırdı, sonra sanki sözlerini anlayamamışım gibi indirdi.

Ahmak, ama bir şekilde bana Eiric'i hatırlattı.

Artık ilgi odağı olmak istemediğim için elimi indirmeye başladım ama Nightbane inledi ve ona dokunmaya devam edebilmem için daha da yaklaştı.

Garip bir his içimde kıpırdandı, sanki bu his Nightbane'i içten içe ısıtıyordu.

"Ona bir şey yapıyor." Muhafız koşarak yanıma geldi ve beni Tavish ile Finnian'a doğru itti.

Düşüşümü durdurmaya çalıştım ve komik kemiğime çarptım. Keskin bir acı koluma yayıldı ve vücudum sarsıldı. Nightbane hırladı ve önüme geçti.

"Seni aptal, güneş-" diye başladı muhafız, ama Tavish kılıcını yanından çıkardı ve zırhın hemen üzerinden adamın boğazına bastırdı. Kan boynundan aşağı süzülürken muhafızın gözleri irileşti.

Tavish'in burun delikleri alevlendi. "Ona zarar verdin."

Gardiyanın beni incittiğini anlamaması için dişlerimi sıktım ama gözlerime dolan yaşlara engel olamadım. Görüşüm bulanıklaştı ve onları tutmak için hızla gözlerimi kırptım.

"Nightbane'e bir şey yapıyordu," diye yavaşça konuştu muhafız. "Daha önce hiç böyle davranmamıştı ve bir cù-sìth bulmanın ne kadar zor olduğunu bilirsin."

"Ona dokunma." Tavish daha derine bastırdı, kan muhafızın boğazından aşağı daha hızlı akıyordu. "Neden hiçbiriniz anlamıyorsunuz?" Öfke sesini derin ve hırıltılı bir hale getirmişti.

Vücudum ısındı ve dik oturdum. Nightbane hâlâ önümde çömelmiş hırlıyor ve muhafızın bana ulaşmasını engelliyordu.

Parladıklarını anlamak için gözlerini görmeme gerek yoktu.

"Majesteleri, o bir mahkum. Daha önce hiç birini korumadınız ve-" Gardiyan arkasına yaslandı.

Tavish kılıcının ucunu muhafızın boğazına daha derinden bastırarak hamleye karşılık verdi. Tavish o kadar alçak sesle konuştu ki kolumdaki tüyler diken diken oldu. "O bir Seelie prensesi ve

Seelie'yi dize getirecek kişi. Yaralanıp yaralanmayacağına ve ne zaman yaralanacağına *ben* karar veririm. Kendimi ifade edebildim mi? Kendini kontrol edemediğın için bugün bir muhafız daha kaybetmek istemem."

Muhafız başını salladı. "Evet, Majesteleri."

"Güzel." Kılıcını indirdi ve kınına soktu. "Bir hata daha yaparsan ölürsün. Ona dokunmayacaksın. Anladın mı?"

Tavish eğildi ve beni kollarının arasına aldı. "Nightbane'i hapislane hücrelerine götürün ki onlar çalışırken o da devriye gezebilsin."

Dirseğim ağrıyor, başım çarpıyordu ama aramızdaki bağıın uğultusu beni anlamak istemediğım ya da anlamak zorunda olmadığım bir şekilde rahatlatıyordu. Döndü, rahatsız olmuş gibi hafifçe irkildi. Yine de kapıya doğru yürürken duraksamadı. "Finnian, Caelan'ı al ve on beş dakika içinde benimle odamda buluş."

"Elbette, Majesteleri." Finnian sırtıtışını gizlemek istercesine ağzının kenarlarını yukarı kaldırarak eğildi.

Tavish'in yanında güvende olmasam da, aslında değildim, nezarethaneye geri dönmekten korkuyordum ama en azından hançerim hâlâ yanımdaydı. Bir gardiyan yanımda olmasını beklemezdi. Bir dahaki sefere Tavish'in yaptığı gibi boynundan ya da kanadından vurmam gerekecekti. Hançerimin ağzı kısıydı ama dilenciler seçici olamazdı, hele de hayatları söz konusuysa.

Tavish hapislaneye doğru yürüdü, ayakları yerde yankılanıyordu. Tekrar uçmasını bekliyordum ama onu acele .

Kollarım boynuna dolanmak için ağrıyordu ama onları göğsümün üzerinde sıkıca kavuşturdum. Karışıma daha fazla kafa karışıklığı eklemek için onun dokunuşuna ihtiyacım yoktu.

Sağdaki son kapıya ulaştığımızda durdu ve kapıyı açtı.

Duvarlarının yarısı krallığa bakan pencerelerden oluşan devasa bir odaya girdik. Tavanın bir kısmı camdı. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük yatak tavan penceresinin altında duruyordu ve üzerinde yatan kişiye gökyüzünü net bir şekilde görme imkânı veriyordu. Parıldayan yıldızları ve mavi aurora borealis'i fark etmeden edemedim. Muhteşemdi.

"Burada benimle kalacaksın," dedi basitçe, beni yere bıraktı ve kapıyı arkamızdan kapattı. "Uslu dursan ve beni mutlu ettiğinden emin olsan iyi edersin."

Sertçe nefes aldım. "Cezam bu mu? Seninle seks yapmam için beni zorlayacak mısın?"

Dondu kaldı, gözleri yine fırtınaya döndü, sonra bana doğru yürüdü. İlerleyişini dengelemeye çalıştım ama sağ ayağım . Neyse ki bir duvara yakındım.

Kollarının arasında sıkışmam için bir elini iki yanıma koyarak yüzünü benimkine yaklaştırdı, alnımız birbirine değdi. Sonra fısıldadı, "Bu konuda hiçbir zorlama olmayacak."

LIRA

MKafam onun pençelerinden kaçmamı söylese de lanet olası hain bedenim ısındı. Orada öylece durdum, nefesim kesilmişti.

Dudaklarımı onunkilere değdirmemek için deli gibi savaştım. Onunla duvar arasında sıkışıp kalmak kafamda her türlü mantıksız görüntüyü canlandırıyordu ve bunların hiçbiri gerçekleşmeyecekti.

Çenemi kaldırdım, bunun dudaklarımı onunkilere yaklaştıracığını fark etmemiştim. Nefesi yüzüme çarptı ve vücudumdaki her hücre yandı. Onun kadar seksi biri nasıl bu kadar acımasız ve kibirli olabilirdi? Öyle olmasaydı, ona ne kadar aşık olabileceğimi bilemezdim.

"Şimdiden beni öpmek için yanıp tutuşuyor musun, ufaklık?" Sırıttı ve başını daha yakına indirdi.

Evet, aptal *kıçım* öyleydi ama neyse ki kafam daha yüksek sesle bağırmaya karar verdi... zar zor. "Seni öpmeyeceğim," diye mırıldandım, sesimin nefes nefese çıkmasından nefret etsem de. İçimdeki özlemi duymamasını

Daha aşağı eğildi, dudakları benimkilerden sadece milimetre uzaktaydı. "Seni öpmeyeceğimi kim söyledi?" Sesi de alçak ve soluk soluğaydı; ellerimin koluna dolanmasını ve parmaklarımın saçlarının arasından geçmesini engellemek için ellerimi birbirine kenetlemek zorunda kaldım.

Dudaklarım titredi, daha bir gün önce dudaklarımız birbirine değdiğinde nasıl hissettiğimi hatırladım. Gerçek anlamda öpüşmemiştik ama merak ediyordum.

Nasıl hissettireceğini, ki istediği de bu olmalıydı.

Beni yemlemek ve zayıf ve kalıplanabilir olduğumu kanıtlamak. Acınacak halde olduğumu.

Böyle bir şey olmaz.

Bir erkeğin bana kötü davranmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim.

Ellerimi göğsüne koydum ve ne kadar kaslı olduğunu umutsuzca görmezden çalıştım. Denemeden bile kıvrımlarını hissedebiliyordum ve üzerinde tişört olmadan nasıl görüldüğünü merak ediyordum.

Onu öpmeyeceğimi, burada onu yutmak ister gibi durmayacağımı ona göstermem gerekiyordu. O böyle düşünceli ve kıyafetler içindeyken böyle mücadele edersem, ona çıplak olarak nasıl tepki vereceğimi düşünmek bile istemiyordum.

Bunu kesinlikle merak edemezdim.

O benim düşmanımdı, beni kendi şartlarıyla yok etmeye niyetliydi. Beni kırmaktan zevk almak istediğini açıkça belirtmişti. Yine de, Dünya'dayken bile aramızdaki vızıltıyı hissetmiştim ve bu tepkiye neden olmak için ne yaptığını bilmek istiyordum.

Kafam açıldı ve onu üstümden ittim.

Birkaç adım geriye tökezledi ve dengesini sağlamak için kanatlarını açtı.

"Beni öpmene izin vermeyeceğim" diye homurdandım.

buruşturdu ve kanatlarını arkasında toplayarak irkildi.

Kalbim karnıma düştü. "Yaralandın mı?" Eğer beni Nightbane'den korumak ona zarar verdiyse, o kurt canavarın bana neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

"Endişelenmene gerek yok." Gözleri koyu rengine dönerken yüzü tekrar kaşlarını çattı.

"Eğer benim yüzümden yaralandıysan, bilmek istiyorum." Ayağımın üzerinde topallayarak hareket ettim. Ayak parmaklarım hâlâ zonkluyordu ama topuğuma daha fazla ağırlık vermeyi başardım.

Hareket ettiğimde derisinde küçük bir kesik fark ettim. Kanatlarından kan damlıyordu.

Midemde bir düğüm oluştu. "Nightbane seni yaraladı." Kanatlarındaki kaslar vücudunun geri kalanı gibiydi; güçlü ve belirgin.

"Önemli bir şey değil." Bir elini salladı, kanatlarını sırtına doğru katlayarak tamamen kaybolmalarını . "Odaklanman gereken daha önemli şeyler var."

"Demek onları Dünya'da böyle sakladın." Gözlerimi kısarak kanatları aradım.

"Ne yapıyorsun?" Yüzü yumuşadı. "Bir sorun mu var? Gözüne bir şey mi kaçtı?"

"Hayır, kanatlarını görmeye çalışıyorum." Sesimin deli gibi çıkıp çıkmadığını sorgulamadım bile. "Orada Nightbane ile birlikte gölgelerin etrafınızda dolaştığına yemin edebilirim, belki de bu yüzden onları şimdi göremiyorumdur."

Alay etti. "Ben karanlığın, kâbusların ve ayazın kralıyım. Gerektiğinde karanlığı kullanırım ama şu anda bunu yapmıyorum. Kanatlarımız sırtımıza katlanır, bunu hatırlayacaksın."

Başımı arkaya eğdim. "Ama burada herkes kendi gösterisini yapıyor."

"Çünkü kanatlarımız ellerimiz ve ayaklarımız gibidir." Omuz silktili. "Onları gevşek tutmayı tercih ederiz ama şu anda kanatlarım hakkında endişelenmeni istemiyorum. En güvendiğim iki kişi yakında buraya gelecek ve senin hakkında çok fazla soru sormalarını istemiyorum."

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve bazı düğümlere takıldılar. Nezarethanede olduğum için kendimi iğrenç hissediyordum ama değiştirecek kıyafet yoktu. Benim için bir başka sorun daha.

"Yanlış kişiyi yakalamış olmalısınız." Kanatlarım olsaydı, bunu kesinlikle bilirdim. "Kanatlarım yok ve kesinlikle sihrim de yok."

"Sprite, Seelie prensesi olduğuna hiç şüphe yok. Yıllardır her gece seni izliyorum." Hızla bana doğru , ben farkına bile varmadan aramızdaki mesafe kaybolmuştu. Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve fısıldadı, "Rüyalarını kâbusa dönüştürmeden önce izledim. Senin hakkında tahmin edebileceğinden çok daha fazla şey biliyorum ve o rüyalar - onlar senin Gleann Solas'taki geçmiş yaşamına dair anılarındı."

Bu küçük jest bana çok samimi geldi ve hormonlarım yine beynimin yerini almaya çalıştı.

Kapıdan yüksek bir ses geldi.

Tavish elini bıraktı ve burnunu kırıştırarak, "Kim o?" diye sordu.

"Benim, Majesteleri," diye cevap verdi Finnian'ın tanıdık sesi. "İstendiği gibi Caelan'ı geri getirdim."

Tavish kaşlarını çatarak kapıya doğru döndü. Kapıyı açtığında Finnian ve Caelan olması gereken başka bir adamla karşılaştı.

"Erken geldiniz." Tavish kenara çekilerek iki adamın içeri girmesine izin verdi.

"Aslında değiliz." Caelan Tavish'in yanından geçti. Kraldan bir santim daha kısaydı. Neredeyse Tavish kadar yakışıklıydı ve biraz daha yaşlı görünüyordu.

Tavish'in soğuk bir solgunluğu varken, Caelan'ın teni daha sıcaktı ama yine de açık renkti. Koyu sarı saçlarını başının üstünde topuz yapmıştı ve sivri kulakları görünüyordu.

Sütlü çikolata rengi kahverengi gözleri bana odaklanırken bir elini ensesinde gezdirdi. "Birkaç dakika geciktik çünkü Finnian'ın dikkati yeni hizmetçiyle dağıldı."

"Seni lanet olası yabanıl." Tavish başını salladı. "Sana asla birlikte olamayacağın kadınlarla zina yapman hakkında ne söyledim?"

Finnian kapıyı kapattı ve gülümsedi. "Hâlâ hiyerarşiye ve intikama inanıyor musun? Bu sabahtan beri duruşunun değişmiş olabileceğini düşünmüştüm."

Tavish kaşlarını çatı ve kollarını kavuşturdu. "Ardanos'ta neden böyle düşünüyorsun ki? Tüm yaptıklarım kurallara ve beklentilere olan ihtiyacı pekiştirmek içindi. Bu *asla* değişmeyecek."

"Onu kışkırtmayı bırak," diye azarladı Caelan ve Finnian'a ters ters baktı. "Prenses Lira döndüğüne göre konuşmamız gereken çok daha önemli şeyler var."

Vücudum kaskatı kesildi. Bana *Prenses* dediğini duymak hiç de yanlış gelmemişti, ki bu hiç mantıklı değildi. Belki de burada olmak beni manipülasyona daha açık hale getirmişti?

"Muhtemelen onunla konuşmamız gereken şeyler," diye ekledi Caelan boynundaki beyaz kürk yakayı düzeltirken.

Yanağımın içini ısırarak yüz ifademini değişmesine izin vermek yerine bu acıya odaklandım. Belli ki Tavish'in beni yok etme planı yakında başlayacaktı. Kalbim acıyordu.

"Hücreye geri dönmeyecek ve bu konuşmanın beklemesi gerekecek." Tavish başını kaldırdı. "Bir hafta içinde iki kez saldırıya uğradı."

son birkaç saattir. Bu nedenle benimle birlikte odamda kalacak ve en güvendiğim korumalarım kapımın önünde nöbet tutacak. Önemli mesajımız Lira'ya kimsenin *zarar vermemesi* gerektiği. Onun kaderi yalnızca bana bağlı ve buna engel olan herkes benim ellerimde ölecek."

Caelan gözlerini kırıştıtırırken Finnian bir şekilde daha büyük gülümsedi.

"Senin odanda kalmasını mı istiyorsun?" Caelan yutkundu ve doğru kelimeleri arıyormuş gibi durakladı. "Tutsağın, *Seelie prensesi*, burada seninle kalacak çünkü muhafızlar adalet istiyor ve sen de onu tehdit eden herkesi öldüreceksin. Bunun nasıl görüldüğünü anlamalısın."

"Bu, ailemin intikamını alma ve olan toprakları geri alma zamanı gelene kadar ödülümü korumamdan başka *bir şey değil*." Tavish'in yüzü sertleşti ve karanlık vücudunu sardı. Sıcaklık birkaç derece düştü. "Biz hazır olmadan Seelie'yi uyarmasına izin veremeyiz. Gerçekten oraya gidene kadar onu Dünya'da bulabileceğimden emin olamadım. Şimdi hazırlanmalıyız ama onun hayatı sürekli olarak tehlikede olamaz. Anlıyor musunuz?"

Tavish'in bu hali beni korkutuyordu. Bu adam bir muhafızı öldürmüş ve neredeyse bir diğerinin boğazını kesecekti ve bana öyle bir nefretle bakıyordu ki göğsüm daraldı. Ailesinin ölümünden ve topraklarını kaybetmelerinden Seelie fae'lerini sorumlu tutuyordu ve bu da beni hedef tahtasına oturtuyordu. Açıkça yanlış yönlendirilmiş olsa en azından güdöleri mantıklıydı.

"Peki, ejderha prensi kapımıza gelip nişanlısını , onu da odanıza getireyim mi?" Finnian topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve çok tatlı bir şekilde gülümsedi. "O zaman düşmanlarının tüm varisleri seninle aynı odada uyuyabilir."

Tavish ters ters baktı. "Hâlâ insan olduğuna inanıyor ve silah olarak bir çocuğun oyuncağını taşıyor. İyi olacağıma eminim."

Finnian bana göz kırparak, "Ve ejderha prensi o kadar da seksi değil," diye ekledi. "Bu da karar vermene yardımcı olur, değil mi?"

Yüzüm ısındı ve ortadan kaybolmak istedim. Tavish'e seksi dediğini duymak yanlış hissettirdi.

Tavish'in yanağındaki bir kas spazm geçirdi ve ellerini yumruk yaptı. "Finnian, dur." Caelan şakaklarını ovuşturdu. "Planı beğenmesem de Tavish bizim kralımız. Onun güvenliği sorununu çözelim ki sonra Seelie'lerle ilgilenebilelim. Torcall Finola'yı alıp biz ona göz kulak olmaları için buraya getireceğim."

"Mükemmel." Tavish başını salladı. "Ve *onu* da yanında götür. Kalırsa onu katletmeyeceğime yemin edemem."

"Kalacak olsaydım tanık olacağım şeyin katliam olacağından şüpheliyim." Finnian kıkırdadı. "Sessiz kalırsam muhtemelen burada olduğumu unutursunuz."

Caelan'ın kömürden kanatları nefes verirken çırpındı. "Hadi gel." Finnian'ı da peşinden sürükleyerek kapıya doğru yürüdü.

Kapı kapanıp Tavish ve beni tekrar yalnız bıraktığında, üzerimizde ağır bir gerilim vardı. Muhafızlar yerleştikten sonra Tavish geleceğimi ve onunla gelecek dehşeti planlamaya başlayacaktı. Ağzım kurudu.

Sessizlik koyulaştı ve sonunda Tavish boğazını temizledi. "Ben... işimle ilgilenirken sen de banyo yapsana."

Evet, yaklaşan ölümünden açıkça bahsetmek hiç hoş olmazdı, ama o da tam olarak bunu yapacaktı.

"Giymen için bir elbise getireceğim ama burada kalmalısın." Tavish yatağının tam karşısındaki kapıya doğru yürüdü ve açtı. "Döndüğümde sana yemek getireceğim. Açlıktan ölüyor olmalısın."

Acı acı güldüm. "Beni bir domuz gibi kesmeden önce şişmanlayayım diye mi?"

"Domuz mu?" Kaşları çatıldı. "Bunun Dünya'dan bir şey olduğunu varsayıyorum?"

"Evet, her sabah yemeyi sevdiğim lezzetli bir hayvan." Başımı eğdim ve öfkemin dışarı taşmasına izin verdim. Bu duyguyu anlıyordum, oysa korku beni daha tehlikeli bir şey yapmaya yönlendirirdi. "Bunun burada olmayacağını varsayıyorum, tıpkı benim ölmemem gibi."

Tavish yüzü daha da soğumadan önce irkildi. "Bu hayatı bizim için ben seçmedim." Bana doğru iki büyük adım attı. "Bunun için ailene teşekkür edebilirsin. Halkım için yapmam gerekeni yapıyorum."

"Elbette, çünkü senin halkın için olduğu sürece sorun yok." Öfkeme tutunmam ve içimde yanmasına izin vermem gerekiyordu. "Ailem senin aileni öldürtmüş ve halkını ... her neresiyse oradan kovmuş olsa bile, ben sadece on yaşında olurdum ve bunun bir parçası olmazdım, farkındasın değil mi?"

"Önemli değil." Tavish başını salladı. "Onların kanı ve büyüğü senin damarlarında dolaşıyor. Bu onların olduğu kadar senin de suçun - Fae'ler böyledir. Bunu asla unutma."

Fae olduğuma bile inanmıyordum. Ama burası Kral Tavish'in krallığıydı ve onun sözü kanundu. Bir jürinin beni dinleme ayrıcalığına sahip olamazdım.

"Şu anda seni koruduğum için şükret Sprite." Tavish omzunun üzerinden bana bile bakmadan kapıya doğru yürüdü. "Bir banyo yap, ben gitmeden önce sana kıyafet getirmesi ve muhafızların burada olmasını sağlaması için bir hizmetçi çağıracağım. Fikrimi değiştirmeden önce bunu hemen yap."

Onu dinlemek istemesem de, nezarethanede uyuduktan ve bu sabah o kadar kanın içinde kaldıktan sonra temizlenmek istiyordum. Ayrıca, onun aptal suratından uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Dönüp banyoya girdim ve kapıyı kapattım. Gözlerim yumuşak mum ışığına alışırken başımı duvara yasladım. Banyo karanlıktı ve Tavish'in gücüne dair bir his tüm kaleye yayılmıştı.

Tüm bunlara rağmen, yalan söyleyip buranın da unutulmaz derecede güzel olmadığını söyleyemezdim. Alt kısmı buzlu şeffaf bir küvet, yükseltilmiş ahşap bir zemin üzerinde duruyordu. Duvarları yemyeşil ağaç resimleri ve küvetin sağ tarafına büyük bir ahşap dolap yerleştirilmişti. Tam duvarda, sanki arkasında karanlık bir orman varmış gibi gölgeler belirliyordu.

Küvetin solunda koyu renkli bir tuvalet ve birkaç adım ötesinde küvetle aynı renkte bir lavabo vardı.

Küvetteki kolu çevirdim ve musluktan su mavisi bir su aktı. Şampuan, saç kremi ya da sabun aramak için etrafa bakındım ama hiçbir şey bulamadım.

Küvet dolarken aceleyle dolaba gittim ve sol tarafta asılı bir bornoz ve sağ tarafta katlanmış birkaç gri, kabarık havlu bulmak için dolabı açtım.

Küvetin kenarına bir havlu serdim ve giysilerimi çıkardım. Çıplakken bileğimdeki hançeri çıkardım ve biri gelirse diye pantolonumun altına, kolayca ulaşabileceğim bir yere koydum. Nedense, Tavish beni korumaya kararlıyken geleceklerini düşünmemiştim.

Küvete adımımı attığımda tenim karıncalandı. Artık göğüslerime kadar gelen ılık suyun içine oturdum. Kolu kapattım ve arkama yaslandım. Üstümde mumlarla aydınlatılmış kocaman, karanlık bir fener asılıydı.

Sabunum olmamasına rağmen kendimi temiz ve ferah hissediyordum, bu yüzden arkama yaslandım ve başımı suya . Mümkün olduğunca uzun süre suyun altında kaldım, suyun tüm vücudumda dolaşmasının ve kalp atışlarımla aynı anda nabız gibi atmasının keyfini çıkardım.

Eve döndüğümde yüzmek yapmayı en sevdiğim şeylerden biriydi ve bu küçük küvette bir şekilde sudan daha fazla keyif aldım. Sanki su beni tanıyor gibiydi. Evet, aklımı kaçırmıştım.

Ciğerlerim patlamak üzereyken, havaya ihtiyacım varken, isteksizce yüzeye çıktım ve derin bir nefes aldım. Henüz çıkmak istemediğim için başımı arkaya yasladım ve gözlerim kapalı bir şekilde ıslandım.

Bu kişisel cehennemimde bile, en beklenmedik yerde parça huzur bulmuştum... Tavish'in banyosunda.

Sanki izleniyormuşum gibi ensemdeki tüyler diken diken oldu ve kalbim küt küt atmaya başladı.

Gözlerimi açarak odayı aradım, Tavish'in bana giysi getireceğini söylediği hizmetçi olduğunu umuyordum. Ama nereye bakarsam bakayım kimseyi göremiyordum... ta ki bakışlarım odanın geri kalanından daha hafif bir şeye takılana kadar.

Bir gölge gibi görünüyordu ama etrafta onu bir şey yoktu.

Belki de Tavish işkenceme başlamaya karar vermişti. Beni güvende olduğuma inandırmıştı ve ben de gardımı indirmiştim. Daha da kötüsü, aptal ve saf bir kız gibi buna kanmıştım.

"Tavish, bu hiç komik değil." Çenemi kaldırdım, küvetin içinde çıplak olduğumun farkındaydım. Biraz daha doğruldum, üstümü yarı batık tuttum ve çıplak savunmasızlığımı görmezden gelmeye çalıştım.

Hançerime uzandım.

Gölgeler parçalanarak arkalarındaki kişiyi ortaya çıkardı. Beyaz gözlerinde Tavish'in bile ulaşamayacağı bir soğukluk vardı.

Eli gölgelerin arasından kendini gösterdi.
Hayır.

LIRA

WBen yıkanırken Tavish'in kuzeninin elinde hançerle burada ne işi vardı? Aptallığım ölmemle sonuçlanmayacaktı. küvette çıplak.

"Seni Tavish mi gönderdi?" Sesimin ne kadar korktuğumu ortaya çıkarmasından nefret ederek . Bu soruyu sormak istememiştim ama bedenimin dehşetime tepki vermeyi bırakması için kelimeleri duymam gerekiyordu.

Eldrin sırttı. "Bunun bir önemi var mı? Sonuç aynı olacak." Yavaşça bana doğru ilerlerken hançeri önünde tutuyordu.

Bazı nedenlerden dolayı önemliydi ama bunu bilseydi, kesinlikle cevap vermezdi. Bunu farklı bir şekilde ele almalıydım. Ayağa kalktım ve suyun vücudumdan akmasına izin verdim. Ayağım takılıp düşmeden planımın işe yaraması için her şeyin mükemmel gitmesi gerekiyordu. "Ah... yani kral, cezamı uygun bir şekilde nasıl halletmek istediğiyle ilgili tüm konuşmalarından sonra kendi kirli işini yapmak istemiyor. Bu yüzden emrine itaat etmesi gereken bir piyon gönderdi."

"Peon?" Eldrin durakladı, kaşları çatıldı ama yine de beni süzme fırsatını kaçırmadı. "Çok garip konuşuyorsun."

Suya geri kaymak istedim çünkü onun bakışı beni kirli hissettiriyordu. Bunun yerine sırtımı dikleştirdim ve onun ürpertici kıcı beni rahatsız etmiyormuş gibi görünmeye çalıştım. "Bilirsin, kral için önemli olmayan bir kişi. Emirlerini yerine getirmesi için etrafına topladığı insanlar."

Başını geriye attı ve çenesini sıkı. "Tavish bunu yapmamı isteseydi, bu benim için bir onur olurdu."

Durumum değişmemiş olsa da göğsüm biraz gevşedi. Nedenini analiz etmek istemiyordum çünkü Tavish beni kaçıran kişi ve düşmanımdı... hepsi bu. "Beni yaralı gördüğünde seni öldüreceğinin farkındasın değil mi? Daha önce kanadını kaybeden muhafızı hatırlamıyor musun?"

"Bu yüzden bundan kimseye bahsetmeyeceksin." Yaklaştı. İçimi bir ürperti kapladı ve benimle ilgili planlarını öğrenmek istemedim. Beni çıplak ve yalnız bulması

Tesadüf. Midemde asit kaynadı.

"Eğer yaparsan, ziyaret etmekten başka çarem kalmaz" -sırıttı ve dramatik bir etki yaratmak için duraklayarak başını eğdi- "Eiric. Kız kardeşinin adı bu, değil mi?"

Tehdidi anlayarak gerildim. "."

"Oh, yapardım." Birkaç adım ötede durdu, istese kolayca vurabilecek mesafedeydi. "Hatta umarım Tavish'e her şeyi anlattırın da bana gösterdiğiniz nezaketin aynısını göstererek değer verdiğiniz birini senden uzaklaştırabilirim." *Cık cık* etti. "Şimdi, seninle ne yapmalıyım?"

Harekete geçme zamanı gelmişti. Ya şimdi ya da asla.

Yaralı bacağımla küvetteki suyu yüzüne doğru tekmeledim. Ani su sıçramasıyla geri çekildi. Dönüp dışarı atladım ve çömelerek kotumun altından hançerimi aldım.

Sağ ayağımın parmakları titredi ve dizim ahşap zemine çarptı, bu da beni daha önce olduğu gibi aynı kolla kendimi yakalamaya zorladı ve hançeri sabitlemek için yaptığım akıcı hareketin başarısız olmasına neden oldu. Diz kapağım zonkluyordu ama dişlerimi sıktım ve acıyı görmezden geldim.

Kanat çırpma sesleri duvarlarda yankılandı ve devasa banyo birdenbire çok küçük geldi. Eldrin bana çarparken ellerimi kotun altına kaydardım.

Beni yaralı tarafımın üzerine düşürdü. İnledim ve kolumu kavrayarak beni sırtüstü yatmaya zorladı ve üzerime binerek beni yere sabitledi.

Boğazıma bir çığlık düğümlendi ve onu çalıştım ama beni tuttu. Yüzü biraz morarmıştı.

Sifonu çek, Fae tarzı.

"Kıpırdama, yoksa Dünya'daki aileni katlettiririm," diye tersledi, bir eliyle bileklerimi tutarken hançerinin bıçağını göğsümün üstüne indirdi. Bıçak derimi kesti, keskin hissi nefesimi kesiyordu.

"Seninle yatmayacağım."

Tehditkâr bir şekilde güldü ve beni öpecekmiş gibi yüzünü bana doğru eğdi. Dudaklarını ısırıp koparmaya hazırlandım, böylece beni bir daha asla öpmeye .

Yüzümden birkaç santim ötede durdu ve tükürdü, sıvı sol yanağıma çarptı. "Seelie Cailleach-sgath'ta bana ait hiçbir şey istemiyorum. Kendini övme. *Kralın* odasında yıkandığını öğrendiğimde, seni yalnız yakalamak için en iyi yerin burası olduğunu biliyordum. Bundan fazlası değil."

Kanım dondu. "Yani *kralına* karşı mı geliyorsun?" Kralına ve kendi ailesine itaatsizlik edecek kadar önemli ne olabilirdi?

"Yapılması gerekeni yapıyorum." Alay etti ve yüzündeki çizgiler derinleşti. Bıçağı daha da sapladı ve ılık kan vücudumdan aşağı süzüldü.

Hançeri ağzına yerleştirdikten sonra pantolonundan bir şişe çıkardı ve içine kanımı doldurdu.

Bu iyi olamaz.

Başını biraz daha eğip kanımın daha fazlasını şişeye almaya odaklandığında harekete geçtim.

Acıya hazırlanarak dikleştim ve ona kafa attım. Çarpmanın etkisiyle kulaklarım çınladı ve başımda derin bir zonklama başladı ama tutuşu gevşediğinde çektiğim acıya değdi.

Hırladı ama ben hançeri ağzından çekip aldım ve omzuna saplamayı hedefledim.

Devasa kanatlarını çırparak fırladı ve ben de onun yerine kolunu kestim. Yara o kadar derin olmasa da siyah kanı üzerime damladı. Bir elinde kabı tutuyordu, beyaz gözleri daha renkli görünüyordu.

"Seni öldürmeliyim," diye tükürdü, üzerimde gezinirken. "Tam burada ve şimdi."

Kavanozun kapağını kapattı ve kanımın farklı göründüğünü fark ettim. Artık kırmızı değil, bal gibi altın rengindeydi.

Aşağıya baktım ve altımdan altın rengi bir sıvının damladığını gördüm. Zihnim daireler çiziyordu ama tehdit devam ediyordu. Odağımı kaybedemezdim. Başımı kaldırdım ve onun bakışlarıyla karşılaştım. "Yap . Sana meydan okuyorum. Senin ölümün benimkinden çok uzakta olmayacak." Tavish'in beni kırma takıntısını bir kez daha Eldrin'e karşı kullanıyordum.

"Buna pişman olacaksın, güneş yanığı." Benden birkaç adım ötede kendini yere bıraktı. "Kız kardeşin senin için bedel ödeyecek."

Eiric.

Kalbim parçalara ayrıldı ama dağılıp daha fazla hedef haline gelemedim. Bu fae'ler kendilerini üstün hissetmek için korkuyu kullanıyorlardı. "Bunu yaparsan Tavish'e olanları anlatmakta tereddüt etmem, buna ben çıplakken üzerime çıktığın da dahil." Muhtemelen son kısmı umursamayacaktı ama yeterince emin bir şekilde söylersem belki Eldrin buna inanırdı.

Eldrin ters ters baktı ve gözlerindeki nefret tüylerimi diken diken etti.

"Almak için geldiğim şeyi aldım." Kavanozu cebine koydu ve sırttı. "O yüzden tek kelime etme yoksa ailen ölür. Anladın mı?"

"." Tavish'e olanları anlatmak de Eldrin'in aileme zarar vereceğinden hiç şüphem yoktu. "Şimdi git." Hançerini daha sıkı tuttum, geri istemesine hazırdım.

Onun yerine, gölgeler etrafında dönmeye başladı ve kayboldu.

Kapı açılmadı ama o gittiği anda . Havadaki soğukluk da güvenlik hissim gibi onunla birlikte gitti. Tavish'in odasında bile güvende değildim. Girişi gözetleyen muhafızlar Eldrin'in içeri girmesine izin vermiş miydi, yoksa o da onlardan saklanabilir miydi?

Hançeriyle ne yapacağımı bilemediğim için onu sıkıca tuttum. Onu yere bırakmamın hiçbir yolu yoktu. Eldrin'in tükürüğünü yüzümden temizlemek ve açtığı yarayı temizlemek için küvete geri döndüm. Kendimi yine kirli hissettim.

Küveti yeniden doldurmadan önce suyu boşalttım. Bu kez, Eldrin'in dokunuşunun anısını bedenimden temizlemeye çalışarak kendimi hızla yıkadım. Su kesiğin üzerinden akarken cildim daha belirgin bir şekilde karıncalandı ve bana evimdeki peroksidi hatırlattı.

Kendimi ne kadar durularsam durulayayım, üşümüş ve ihlal edilmiş hissediyordum. Bana burada saldırma stratejisi .

Küvetten çıktım ve havluyu etrafıma sardım. Yarama baktığımda artık kanamadığını fark ettim. Rahatlayarak iç çektim. Bunu Tavish'ten nasıl saklayabileceğimden emin değildim.

Çaresizce kıyafet istediğim için hizmetçinin onları getirmiş olmasını umdum. Aksi takdirde kot pantolonumu tekrar giymek zorunda kalacaktım ve onlar da daha iyi günler görmüştü.

Hançerimi de aldım ve silahları inceledim. Onları bir yere koymalıydım, yoksa Tavish onları tehdit olarak görürdü. Eldrin'in hançerini bu yüzden mi yanımda bıraktığını merak ettim, onunla yakalanacağımı umuyordu. Onun planlarından birinin daha gerçekleşmesine izin vermeyi reddettim.

Onları saklayabileceğim tek bir yer vardı, o da tuvaletin su deposuydu. Tavish'in oraya yakın bir yere gittiğinden şüpheliydim ve daha sonra onları başka bir yere taşıyabilirdim.

Aceleyle tuvalete gittim ve evdekilere benzemediğini fark edince iç çektim. Üstte küçük bir su haznesi vardı, ben de onu açtım ve hançerleri suyun içine koydum. Sıkı oturuyordu ama kapağın bir kez daha kapanabilmesi için onları yeterince aşağı ittim.

Tatmin olmuş bir şekilde banyodan çıktım ve etrafıma bakındım. Gölgelerin içinde gizlenen fae'leri göremesem de, belki onları hissedebilirdim. Bir daha asla yalnız ve güvende olduğumu düşünmeyecektim.

Yalnız olmadığımı gösterecek bir şey bekledim. Geçen her saniye, giyinmeye odaklanana kadar nefes almamın biraz daha kolaylaşmasını sağladı.

Dikkatim yatağın dibine serilmiş dökümlü gri bir elbiseye takıldı. Midem gerildi.

Bu bir şaka olmalıydı. Elbiselerden nefret ederdim, özellikle de her köşede bana saldırmak için bekleyen insanlar varken. Homurdandım ve tekrar kot pantolonumu ve gömleğimi giymeyi düşündüm. Ama ihtiyacım olan son şey Tavish'in bana kızmasıydı. O ve arkadaşları bana işkence etmenin en iyi yolunu bulmadan önce kaçmak için bir şansım olsun istiyorsam, itaatkâr bir mahkûm rolü oynamalıydım.

Kendi kendime asarak havluyu bıraktım ve yataktan elbiseyi kaldırdım. Cızırtılı olmasını bekliyordum ama malzeme yumuşak ve dokunulduğunda pürüzsüzdü. Yatak odasının kapısı açıldığı anda başıma çektim.

Ciyakladım ve elbiseyi aşağı çekerken nabzım hızla atmaya başladı ama vücudum hala hafif nemli olduğu için karnıma yapıştı, tam olarak aşağı inmedi ve başımı delikten çıkaramadım.

Derin bir kahkaha boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu.

"Ah, Lira." Finnian daha yüksek bir kahkaha attı. Ayak sesleri bana doğru yöneldi ve elbiseyi aşağı çekmek için çaresiz kaldım. Bir şekilde başımı elbisenin üstünden çıkardım, böylece ne yaptığımı gerçekten görebildim.

Ve keşke yapmasaydım dedim.

Elbise belimden tamamen kıvrılmıştı ve kıcımdan aşağısı tamamen görünüyordu. Sanki gecem... günüm... saat kaç olursa olsun, burası her zaman karanlıkta kaldığına göre, daha da kötüleşebilirmiş gibi.

"Söylemeliyim ki bir su fae'sinin nemle ilgili sorunları olmasını hiç beklemezdim." Gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü ve sözleri nefes nefese kaldı. Ona ters ters baktığımda irkilmedi ama yanlarını tutarak daha da sert güldü.

Su fae'si mi?

Bu konuda daha fazla soru sormak istiyordum ama kığım örtüldükten sonra. Etek ucunu çekiştirerek kumaşı biraz daha aşağı indirdim, ama yeterince değil. Kumaş tenime yapıştı ve elbisenin bir beden küçük olduğunu fark ettim.

Daha da iyi.

"Bırak yardım edeyim." Finnian bana doğru uzandı.

Bir adım geri attım ve sağ ayağımın üzerine düştüm. Bileğimde bir acı hissettim. Bir elimi kaldırarak bana daha fazla yaklaşmasını engelledim. Soğuk hava kıcıma çarptı ve ben savunmasızken başka bir adamın bana ulaştığını hatırlattı. Şimdi, keşke hançerleri yanımda tutsaydım diyordum.

Finnian'ın başı geriye eğildi. "Sana bir şey mi oldu? Daha önce bu kadar gergin değildin."

Yutkundum, bu adamın beni bu kadar kolay okuyabilmesinden nefret ediyordum. Ağzımı açtım ama kendimi *hayır* demeye zorlayamıyordum, fiziksel olarak . Boğazım çalışıyordu ama ağzım ne o şekli alıyordu ne de lanet olası bir ses çıkarabiliyordum.

Bir şeyler korkunç derecede yanılttı.

Korku beni boğarken nefes alışım hızlandı.

"Her şey yoluna girecek, Lira." Finnian bana doğru yavaş bir adım attı. "Tavish ve Caelan seni bu halde görmeden önce elbiseni indirmene yardım edeyim. Başka bir şey yapmayacağıma söz veriyorum."

Başımı salladım, başım oksijensizlikten sersemlemişti.

Finnian belimi kavradı, beni kaldırdı ve yatağa fırlattı.

Dizlerimi bir arada tutmayı başararak kendimi ona çok samimi bir şekilde göstermekten alıkoydum. Beni ilk kez çıplak gören bir adamın her şeye tanık olmasını istemezdim.

Elleri elbisenin eteklerini kavradı ve tenime sürtündü. "Sakin ol. Güvendesin."

Vızıltıyı bekledim ama o his hiç gelmedi. Onun yerine, üzerimdeki elleri *yanlış* hissettirdi.

Ne be?

Kaçmak için kıvrandım ve elbise daha da yukarı kalktı.

Bu yüzden ailem bana her zaman mantıklı olmamı ve aklımı kaybetmememi söylerdi.

Finnian dudaklarını birbirine yapıştırdı ama gözleri parladı.

"Bırak sana yardım edeyim. Çok daha hızlı ilerleriz, özellikle de hareketsiz kalırsan." Silah olmadıklarını kanıtlamak istercesine iki elini de kaldırdı.

Yüzüm yandı. Domates gibi görünüyor olmalıydım... ya da onların dünyasında kırmızı olan her neyse. "Tamam, ama çıplak bakma."

Kaşları kalktı. "Daha önce hiç kadın vajinası görmediğimi mi sanıyorsun?" Parmaklarını göğsünde gezdirdi. "Yüzlerce vajina gördüm ve her birine bayıldım."

Ew. Ciddi miydi? "Benimkini sevmek yok. mı?" Tabii ki yüzlerce kadınla birlikte olmuştu. Ve eğer yüzlerce kadınla birlikte olduysa, Tavish'in kaç kadınla birlikte olduğunu düşünmek bile istemiyordum.

Umursadığımdan değil.

Tekrar gülmesini engellemek istercesine elini yüzüne götürdü. "Sana söz veriyorum, Lira. Seni son derece çekici bulsam da, sen *asla* dürtülerime yenik düşmeyeceğim birisin."

Ah, evet, işte hakaretler geldi. "*See/ie* olduğum için mi?"

"Hayır, nedeni bu değil." Göz kırptı. "Her tür kadına çılgılık attırabilirim. Seninle konuşmayacağım nedenlerden dolayı. Her iki durumda da, diğerlerinin aksine benimle güvendesin."

Ona inandım... bu da beni rahatsız etti.

Ona hayır demek için kendimi zorlayamadan, elleri elbisenin eteklerini kavradı ve aşağı çekti.

Elbise el verdiğinden, gururumu geri kazanmak için çenemi kapalı tuttum. Üzerime eğildi, kolları çalışıyordu ve tam elbise kıcımlı örttüğü sırada yatak odasının kapısı açıldı.

Odanın sıcaklığı birkaç derece düşmesine rağmen vücudum ısındı.

Birbiriyle yarışan o tuhaf hislerle kim olduğunu anladım.

Tavish.

Gözlerimiz birleşti ve Tavish'in yüzü gerildi ve burun delikleri açıldı. Kanatları açıldı ve bize doğru kanat çırparak Finnian'ın omuzlarından tutup onu benden uzaklaştırdı.

Finnian'ın tutuşu, duvara doğru fırlatılırken elbisenin altından bir parça kopardı.

"Kimsenin ona dokunmayacağını kaç kez söylemem gerekiyor!" Tavish böğürdü ve ona saldırdı.

TAVISH

N Ne yaparsam yapayım, Finnian'ın Lira'nın bacakları arasında durup ellerini onun üzerinde gezdirdiği görüntüsünü

Aklıma. Hafızama kazınmıştı ve göğsüm daha önce hiç olmadığı kadar ağrıyordu. O benim düşmanımdı, tutsağımdı, halkım için hakkımız olan krallığı geri almanın ve ailemin ölümleri için adalet aramanın cevabıydı.

Yine de öfke kanımı ısıttıkça kalbim pompaladı ve ben de bu hisse odaklandım. Öfke beni rahatlatıyordu çünkü Seelie soylularının ailemi öldürdüğü günden beri öfke benim değişmez yoldaşım olmuştu.

Öfke beni hayatta tuttu, çünkü kendi halkım bana sırtını dönebilirdi. Öfke beni, Fae krallıklarını birleştirme umutları olan saf bir çocuktan, halkımın sorgusuz sualsiz itaat ettiği acımasız bir lidere dönüştürdü.

Bu durumu daha da kötüleştiren şey, tüm diyarlarda en çok güvendiğim iki kişiden birinin bana açıkça itaatsizlik etmiş olmasıydı ve tabii ki bu *onunla* olmak zorundaydı. Eldrin'e yapmak zorunda kaldığım şeyi ona yapma düşüncesinden nefret ediyordum ama kuralların istisnası olamazdı; aksi takdirde halkım yeniden isyan etmeye kalkışabilirdi.

"Tavish, mantıklı ol." Finnian ellerini kaldırdı ama Lira'nın elbisesinden kopardığı dantelli kumaş, nefes alan bir ejderha gibi dalgalanıyordu

karanlıkta ateş.

Kimsenin benimle bu şekilde konuşmasına izin vermezdim. "*Makul* olmak mı?" Kelimeler boğazımı tırmıklayarak beni daha da gerginleştirdi. Kanatlarım açılarak büyüklüğümü ve gücümü vurguluyordu. Karanlığın serin yalımlarının dolaştığını hissedebiliyordum, ben onu lime lime ederken beni örtmeye ve ele geçirmeye hazırdı. "Onun *benim* olduğunu açıkça belirttim. Başka kimsenin değil." Sözcükler ben onları geri alamadan ağzımdan çıkmıştı. Bu kulağa çok fazla iddia gibi geliyordu ama değildi. Dilediğim gibi davranmak için o benimdi. *Onun* değildi.

Arkamdan homurdandı ve "Ben kendimden başka kimseye ait değilim" diye homurdandı.

İçimden bir ses beni *çekştirerek* hayal kırıklığımla artırdı ve arkamı dönüp onu düzeltmek istedim. Ama önce Finnian'la ilgilenmem gerekiyordu.

Onun bacaklarının arasındaki görüntüsü izinsiz olarak tekrar aklıma geldi ve çenesine bir yumruk attım.

Başı çarpmanın etkisiyle geriye doğru sarsıldı ve inledi. Yine de midemde kana susamışlık hissi uyandı, daha fazlasını istiyordum. Onun her yerindeydi.

"Tavish!" Caelan haykırdı. "O sana itaatsizlik etmez!"

Başımı sallayarak karanlık bir şekilde kıkırdadım. "Sence ben aptal mıyım? Benim aynısını sen de gördün."

Finnian, "Elbisesi sıkışmıştı," diye söze başladı ama sesinden gözlerim kıpkırmızı oldu.

Kılıcımı yanımdaki kınından çıkardım. Finnian'ın gözleri büyüdü. "Beni dinle."

"Bu kararı verirken kendimi rahat hissetmek için görmem gereken her şeyi gördüm." Planımın ne olduğundan emin olmasam da ona vurmaya hazırlandım.

"Bekle," diye soludu Lira, kılıcı tutan kolu tutarak.

Bana her dokunduğunda yaşadığım o lanet olası sarsıntı yeniden canlandı. Onun dokunuşu karlı bir günde ılık bir alacakaranlık gibiydi; çocukken Unseelie ve Seelie ayrımının o kadar da büyük olmadığını düşündüğümde hoşuma giden bir şeydi. Şimdi ise uzun zaman önce kurduğum aptalca hayallerin bir hatırlatıcısıydı.

"Bana yardım ediyordu." Elleri sıkılaştı. "Değil-"

"Sana *yardım mı ediyorum?*" Ona döndüm ve göğsümde bir ağrı yerine, bana bir kılıç saplamış olabilirdi. Onu savunmaya çalışması durumu daha da kötüleştirdi. "Sprite, eğer *böyle* bir yardım istiyorsan, o zaman-"

"Elbise üzerime yapıştı." Yanakları daha önce hiç görmediğim hafif bir pembeye döndü. "Küvetten yeni çıkmıştım ve aceleden iyi kurulanamadım. Kumaş belime dolandı ve indiremedim. İçeri girdiğinde, o-"

Kanım daha önce hiç yaşamadığım kadar kaynadı. "Seni *çıplak* mı gördü?"

Gözümün ucuyla Finnian eğildi ve pençelerimden kurtuldu. Yabanıl, kaçmak için Lira'nın dikkat dağıtmasını kullanmıştı ama bu uzun sürmeyecekti.

"Lanetli uçurum." Caelan gözlerini kapadı. "Kendimi yeniden genç kanatlılarmışız gibi hissediyorum."

Ona doğru döndüm, kılıcımı Finnian üzerinde tekrar kullanmaya hazırlandım. Onu öldürmeyecektim... sadece ölmüş olmayı dilemesini sağlayacaktım. Ve belki de ellerini kesecektim, böylece bir daha Lira'ya dokunamayacaktı.

Satranç tahtamın bulunduğu masaya koştu.

"Bana bunu yaptırma." Finnian kaşlarını çattı ve ellerini tahtanın kenarına dayadı. "Sadece beni dinle."

Embesil, Eldrin'le oynadığım oyunların benim için önemli olduğunu biliyordu. Ona karşı hiç kazanamamıştım ve hamlelerimi çalışmıştım. Bu Eldrin'i yeneceğimden emin olduğum ilk oyundu ve Finnian da bunu biliyordu.

"Sakin buna etme," diye çıkıştım.

"Lira ve benim aramda hiçbir şey olmadı." Elini hareket ettirerek elbisesinin parçasını bir bayrak gibi salladı.

Bunun bir teslimiyet işareti olması gerekiyorsa, ben bunu aktif bir tehdit olarak gördüm. Ona saldırdım.

Finnian tahtayı ve kaldırdı. Parçalar yere düştü. Ben bir yumruk attım, o da tahtayı hareket ettirerek darbeyi engelledi. Elim tahtaya çarparak onu ikiye böldü. Lira'nın nefesi kesildi ve başım bir kez düzleşti.

Ona daha fazla sıkıntı vermek istemedim. Elimi geri çektim ama tahtaya saplanmıştı. Finnian tahtanın gitmesine izin verdi.

birkaç metre geriye tökezledi.

"Onun giysisinin bir parçasını düşürmen senin için iyi olabilir." Caelan sıkılmış gibi iç çekti.

Doğrusu, muhtemelen öyleydi. Onun yerinde olsaydım ben de olurum ve bu düşünce bile tek başına beni yerimde dondurdu, ama yine de nasıl tepki verdiğimi umursayacak gücü kendimde bulamadım.

"İyi bir noktaya değindin." Finnian kumaşı bıraktı ve parmaklarını oynatarak elinde hiçbir şey olmadığını gösterdi. "Tavish, tanrılara yemin ederim ki cinsel şey yoktu. Çıplak olmasını beklemiyordum, bu yüzden her zamanki gibi odana geldim. Elbiseyi giymek için mücadele ediyordu ve ben de sadece ona yardım etmek istedim. Tökezledi ve neredeyse düşüyordu, yatağınızda o şekilde durmasının *tek* nedeni de buydu. O durumda olan herkese yardım ederdim, bir *prende* bile. Onun yere düşmesini izlememi mi tercih ederdin?"

Lanet olası yabanıl çok düzgün konuşuyordu ama ona inandım. Hâlâ öfkeli olsam da, ne kadar mantıksız davrandığımı fark etmemi sağlayacak kadar sinirim yatışmıştı. Lira'nın gelişinden bu yana geçen kısa sürede değişen bir başka şey daha vardı.

"O zaman bir dahaki sefere girmeden önce kapıyı çal," diye .

"Merak etme." Finnian odanın içinde çıkışa doğru koştu, Lira'nın yanında olmamak için Caelan'ın diğer tarafında durdu. "Yapacağım. Dersimi aldım." Ona baktı ve omuz silkti. "Bir dahaki sefere Tavish'in sana yardım etmesine izin vermen gerekecek."

Bu düşünceyle vücudumun *her* yeri sertleşti. Birdenbire onun bacaklarının arasında olmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Artık yaşlandığımız için aramızda neyin değiştiğini anlamıyordum çünkü gençken ona karşı hiç bu kadar yoğun bir şey hissetmemiştim.

Onu buraya getirmek büyük bir hata olabilirdi ama bunun etrafından dolaşmanın bir yolunu bulmalıyım. Plan devreye girmişti ve artık değişmezdi.

"*Bu bir* daha olmayacak." Lira kollarını göğsünün üst kısmına doladı. "İnanın bana. Burada *hepimiz* bir ders aldık."

Her şeyi sindirebilmem için herkesin gitmesine ihtiyacım vardı. Bir parçam hâlâ Finnian'ı karnından bıçaklamak istiyordu. Aslında, içimdeki

Elimde kılıcım, her an onu kullanmaya hazırdım. Ne yazık ki, mesafeye ihtiyaç duyduğum tek kişi odamı paylaşmaya karar verdiğim kişiydi. Kanatlarımın derisini yüzmek gibi fevri bir karar daha vermiş olabilirdim. Kılıcımı kınına soktum ve diğer elimi hasarlı satranç tahtasından kurtardım. "Önümüzdeki gün içinde benim için yeni bir satranç tahtası alacaksın."

Finnian gözlerini devirdi. "*Sevgili* kuzeninle bu kadar çok vakit geçirmemen sana iyi gelebilir."

"Hazır öndeyken durmalısın." Caelan başını salladı.

Eldrin, Caelan ve Finnian ile yaşadığım tek anlaşmazlık noktasıydı. Ona güvenmiyorlardı ve doğrusunu söylemek gerekirse ben gençken güvenmiyordum. Ama babam öldüğünden beri benim ve krallık için çok şey yapmıştı.

Daha fazla enerji harcamak istemediğim için Finnian hiçbir şey söylememiş gibi davrandım. "Siz ikiniz gidin de akşam yemeği için hazırlanalım." Herkesle birlikte yemeğe katılmak istemiyordum ama Eldrin, Lira'yı odama taşıdığımı öğrendiğinde neredeyse güneşle dans edecekti. Bunu akşam yemeğinde tartışmamızı istemişti ve Finnian ile Caelan'ı da yanımda istemiştim. Benim tarafımda olacaklar ve Eldrin'le aramızı açacaklardı, bu yüzden giyinip yemeğe katılmak için fedakârlık yapmak zorunda kaldım.

"Ah, evet." Finnian dudaklarını büzdü. "Bu özel konuşmanın nasıl gittiğini görmek için sabırsızlanıyorum. Eldrin'in elde edemediği zamanki öfkesinden hoşlandığım için eğlenceli olacak."

"Ne yazık ki haklı." Caelan kaşlarını çatı. "Seelie prensesinin odanızda kalması çok düşüncesizce ve bunu yapmanızı asla beklemezdim."

Kılıcımı çekmemek için elimi zor tuttum. Eğer çekersem iki arkadaşına da saldırabilirdim. Lira'nın herhangi bir muhafızın, hizmetkârın, mahkûmun ya da kale ziyaretçisinin erişebileceği ve Seelie'ye olan öfkelerini ondan çıkarabilecekleri bir yerde olması fikri bana pek iyi gelmedi. Onu nasıl idam edeceğime karar vermek *benim* görevimdi. "Doğru zaman kadar onun korunmasını istiyorum ve bunu sağlamak için sadece dışarıdaki iki muhafıza ve kendime güveniyorum."

"Hey." Finnian'ın kaşları çatıldı. "Peki ya ben?"

Dişlerimi sıktım, öfkelenmemeye çalıştım. "Birkaç dakika öncesine kadar sen de o grubun bir parçasıydın."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, biliyorsun." Lira ellerini beline koyarak ne kadar ince olduğunu ve elbisenin her kıvrımına nasıl yapıştığını vurguladı.

Elbise annemin üzerinde bu kadar formda durmamıştı ama Lira'nın üzerindeki görüntüsü onun için dikildiğine inanmamı sağladı. Pantolonumda büyüyen şişkinliği gizlemeye çalışarak kıkırdandım. Şimdi zırh giymek için iyi bir zaman olabilirdi.

Neden olduğu tüm bu garip duygulardan dolayı hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, "Evet, sprite. Eminim daha önce gösterdiğin küçük oyuncakla bunu yapabilirsin."

İncinmiş görünmek yerine çenesini çıkardı, bu da bende onu öpme ve titretme isteği uyandırdı. Onu parçalara ayıran kişi olmak istedim.

Ondan bir an önce uzaklaşmam gerekiyordu. "Banyo yapacağım." Bakışlarım Finnian'ın üzerindeydi. "Ve giyinmeme yardım etmek yok, ya da bu odadaki herhangi birine, bu konuda."

Finnian başını öne eğdi. "Bunu asla ."

Kırık satranç tahtasının yanından geçip dolabıma doğru yürüdüm. Ama Lira'nın kıkırdadığını duyduğumda, öfke vücuduma yayıldı. Onu kimin güldürdüğüne dair aklımda hiçbir şüphe yoktu ve keşke onu daha önce bıçaklasaydım dedim.

Kıyafetlerimi karıştırıp bir tunik ve pantolon aradım. Yemeğimizi resmi yemek salonunda yiyecektik, Eldrin'in bu gece ısrarla istediği bir şeydi, bu da kraliyet ailesi gibi giyinmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

Yatak odamın kapıları kapandı ve bu duruma uygun siyah bir kıyafet seçtim. Kapıdan çıktığımda Lira'yı yere düşen satranç taşlarını toplarken buldum. Elbisesinin üst kısmı geniş göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyordu ve bakışlarım taze görünen bir şeye takıldı... bir yara.

Elbiseleri bıraktım ve koluna girerek onu kendime doğru çektim. Karanlık beni sararken ayazın soğuk büyüğü içimde dönüyordu. Ancak bakışlarımı göğsündeki kesikten ayıramıyordum. "Bunu sana kim yaptı?" Hırladım ve yüzüne odaklandım.

Alt dudağı titredi. "Ben... Ben sana söyleyemem."

"Muhafız mıydı?" Yaptığı şey için bir kanadını kesmek yeterli bir ceza olmamıştı.

Bakışlarını yere çevirdi. "Hayır."

"O zaman kim?" Onu daha fazla sıkmamak için kendimi zor tuttum.

"Ne fark eder ki?" Çenesini kaldırdı. "Zaten bana daha kötüsünü yapacağını söyleyip ."

Bu sözler onun testislerime vurmasına eşdeğerdi. "Sadece kim olduğunu söyle."

"Sana söylemeyeceğim." Ters ters baktı. "Beni döv, bana işkence et, ne yaparsan yap.

Yine de asla öğrenemeyeceksin."

Benden şüphe etti. İyi oldu. İhtiyacım olan şey buydu. Öne doğru eğildim ve dudaklarımın kulak memesini okşamasına izin vererek, "Merak etme, yavru. Bunu kendim çözeceğim." İçimi karanlık ve tehlikeli bir his kapladı, suçluyu bulana kadar şatodaki herkese zarar vermemi söylüyordu ve bu düşünce haklıydı. Ama bunun akşam yemeğinden sonra başlaması gerekiyordu. Önce bunu atlatmam gerekiyordu.

Titredi ve bu küçük hareket daha fazlasını istememe neden oldu. Aklım aptallık ettiğimi haykırıyordu ama dudaklarımı kulak memesinden dudaklarına doğru kaydırdım. Dudaklarımız birbirine değdiğinde kokusu burnuma doldu ve içimde uzun zamandır... her şeyimi kaybettiğimden beri öyle olan karanlık, soğuk bir yere doğru bir sarsıntı gönderdi. Bu garip his, halkımı kurtarabilmem ve bize karşı yapılan yanlışları düzeltebilmem için dokunulmadan kalması ve sertleşmesi gereken bir şeyi ısıttı.

"Aramızdaki her neyse, senin de hissettiğini biliyorum," diye fısıldadı, gözleri benimkinde bir şey arıyordu.

Sözleri beni şimdiki zamana geri getirdi ve geri çekildim. Oynadığımız oyun her ne ise güvenli değildi. Bir görevim vardı. Dikkatimi dağıtamayacağı bir görev.

Sahip olduğum tüm irade gücüyle, kendimi düşürdüğüm kıyafetleri almaya ve banyoya doğru yürümeye zorladım.

ELİM Lira'nın kolundayken onu akşam yemeği için bana katılmaya zorladım. Ona kızmamam için tek kurtuluşu ayağının hala onu rahatsız ediyor olmasıydı ama sessiz kalamayarak sabrımı sınıdı.

"Seninle ve yordakçılarınınla oturmaktansa zehirli yemek yiyerek ölmeyi tercih ederim," diye homurdanarak elimden kurtulmaya çalıştı.

Bir yanıım onun cesaretine hayranlık duyarken, bir yanıım da bu lanet yerdeki herkes gibi onun da bana itaat etmesini istiyordu. İnsan dünyasında yetişmenin onu daha uysal ve kalıplanabilir yapacağını ummuştum. Belli ki yanıılmışım.

Uzun dikdörtgen masada on altı kişinin oturduğu yemek salonuna girdik. Lira'yı kimse beklemediği için krallığa bakan pencerelerin yanında dört yer ayrılmıştı.

Eldrin, Finnian ve Caelen çoktan oradaydı ve Eldrin kaşlarını çatarak Lira'ya baktı.

İki hizmetçi pencerenin yanında bize hizmet etmek için bekliyordu. Büyürken neredeyse ikinci annem gibi gördüğüm kadına baktım. "Sine, lütfen mahkûm için başka bir yer ayarla."

"Onun burada ne işi var?" Eldrin öfkeden kudurdu.

Onun bu şekilde gerilmesinden nefret ediyordum. Masanın başındaki yerime ulaştığımda Eldrin'e bir sıra aşağı inmesini işaret ettim. "Kimsenin onu zehirlemeye çalışmadığından emin olmak için onu buraya getirdim."

Caelan'ın yanında Finnian dudaklarını birbirine bastırdı.

Eldrin isteksizce ayağa kalktı ve yanında götürmek üzere balık ve mantar tabağına uzandı.

"Hayır, bu onun." Benimle geleceğini bilerek kimseye söylememiştim çünkü hangi tabağın ona ait olduğunu bilmelerini istemiyordum. Çok fazla insan onu öldürmek istiyordu.

için sandalyeyi çektim.

"Taze bir tabağı tercih ederim." Lira oflayıp pufladı ve sandalyeye kibarca oturdu. "Onun mikroplarının yemeğime bulaşmasını istemiyorum." Bakışları mantarlara takıldı ve başını öne eğdi. "Bunları daha önce hiç görmemişim."

"Onlar bizim diyarımıza özgü," dedi Caelan ciddiyetle.

Lira'nın buradaki varlığı onu da heyecanlandırmamıştı.

"İlginç." Bir tanesini kaldırırken kobalt rengi gözleri parladı. "Buradaki bitki örtüsü hakkında öğrenmem gereken çok şey var."

İlgisi beni şok etti.

"Tavish, sen aklını mı kaçırdın?" Eldrin, ona oturmasını söylediğim sandalyenin arkasında durmaya devam etti. "O bir mahkûm, misafir değil."

"Eğer bir misafire böyle davranılıyorsa, hepiniz biraz terbiye öğrenmelisiniz." Lira kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı.

Sessiz olmasını dileyerek oturdum. Onun görülmesini ve duyulmamasını istiyordum ama tabii ki bu onunla mümkün değildi.

"Oh, beni bağışlayın *Prenses*, bugün burada yaşamamızın sebebi halkınız olduğu için istenmiyor ya da sevilmiyorsunuz." Eldrin'in çenesi seğirdi. Tavish'e ters ters baktı. "Dünya'da sana ne oldu? Çünkü kuzenim bu gece karşımda oturan kişiyle aynı kişi değil. Geri dönen kişi düşüncesiz ve aceleci biri ve bu arkadaşlarının bile inkâr edemeyeceği bir şey."

Hem Caelan hem de Finnian çatallarını aldılar ve yemekleriyle oynamaya başladılar.

Onunla aynı fikirdeydiler. Onları buraya benim tarafımda olmaları için getirmiştım. "Düşüncesiz ve aceleci davranmıyorum." Su kadehimi kaptım ve bir yudum aldı. "Tek yaptığım, zamanı gelene kadar tutsağımıza kötü davranılmamasını sağlamak."

"Oh, ona kötü davranılmıyor." Sine bir tabak daha getirip önüne koyarken Eldrin kollarını kavuşturdu.

Aceleyle pencerenin yanındaki yerine geri döndü.

Eldrin bıçağını kaptı ve Lira'ya doğrulttu. Lira irkildi, bu onun tanık olduğum karakterine aykırı görünüyordu.

"Tanrı aşkına, annenin elbisesini giyiyor." Eldrin yüzünü buruşturdu.

Bardağı masanın üzerine koydum. "Hiçbirimiz önlük giymiyoruz ki. Ona giyecek kıyafetleri nereden bulmamı önerirsiniz?"

" nesi varmış?" Eldrin ona bir el salladı. "Onun perişan olması gerekiyordu."

"Oh, inan bana, öyleyim." Lira ters ters baktı. "Öncelikle burada seninle oturmak zorundayım."

Finnian kıkırdadı ve Caelan güldüğünü gizlemek için öksürdü.

İkisi birlikte bu durumu daha da kötüleştirecekti. cesaretlendirmelerine ihtiyacım yoktu.

"Kendi ailenizin üyeleri de dahil olmak üzere kaba davranıyor ve siz de buna izin veriyorsunuz." Eldrin elini masanın üzerine koydu. "Bu kabul edilemez."

Sırtım kaskatı kesildi ve Caelan ile Finnian'ın yardımına gelmesini bekledim. Normalde şimdiye kadar atlayıp bana destek olurlardı.

"Tavish, Eldrin haklı." Caelan yüzünü buruşturdu. "İnsanların onu cezalandırmasını istememeni anlıyorum ama onu sadece bir gece hücrede tutun."

"Ve onu kendisi gibi yaralamak istediği için bir muhafıza saldırdıktan sonra onu oradan çıkardı," diye ekledi Eldrin ve iç çekti.

Midem bulandı ama ben bir şey söyleyemeden Finnian araya girdi, "Ve onu Nightbane'e karşı korudun. Hatta Lira'yı canavar itten uzaklaştırdıktan sonra muhafızı ölümle tehdit ettin."

"Ve onu doğruca yatak odana götürdün, orada seninle uyuyacağını ilan ettin," diye ekledi Caelan. "Saraydaki her muhafızı ona zarar vermekle tehdit ettikten sonra geri döndüğümüzde neler olduğunu unutmayalım."

Üçü de birlikte hareket ediyordu ki bu *hiç* olmamıştı. Ama onlar Lira'nın gelişinden bu yana garip davranışlarımı örnek gösterdikçe, haklı olduklarını kabul etmekten nefret ediyordum.

"Ve şimdi onu bizimle yemeğe getirdin, kraliçenin elbisesini giyerek. Ailesinin öldürdüğü kraliçenin ta kendisi!" Eldrin burnunu . "Ona tutsağın değil de nişanlıymış gibi davranıyorsun ve böyle devam edersen halkın sana düşman olacak. Mantıksız davranışların hepimizin ölümüne neden olacak."

Yüz ifademi kayıtsız kalmaya zorlarken nefesimi içime çektim. Bu kadar haklı olmalarından nefret ediyordum. Lira ve benim aramda her ne beni olmadığım birine dönüştürüyordu. Kafamı toparlamak için aramıza biraz mesafe koymam gerekiyordu. Bir planım vardı ve kendim de dahil olmak üzere hiçbir şeyin buna engel olmasına izin veremezdim.

Kendimi karnımdan bıçaklamak istedim. "Görüşleriniz ve tavsiyeleriniz dikkate alındı." Hata üstüne hata yapmışım ama onun benimle kalacağını çoktan ilan etmişim. Diğer tüm incelikler artık sona ermişti. "Her şey

Yaptığım şey onu rahatsız etmektir, ancak bunu halkımın bakış açısından değerlendirmemiştim, bu nedenle endişelerinizi dile getirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Evet, kralın bağışlayıcı ve zarif olarak görülmesini istemeyiz." Lira dudak büktü ve çatalını masaya koydu. Tek bir ısırık bile almamıştı.

Güzel. Bırak açlıktan ölsün. Umurumda değildi. Kendimi ona karşı sertleşmeye zorladım. "Halkın bize karşı işlediğı günahların bedelini ödemededen asla affedilmeyecek."

"Oh, ve tam olarak ne ödeme teşkil eder?" Sanki bir meydan okumaymış gibi bana doğru döndü. "*Halkıma* ödeme yaptırmak için planınız nedir? Açıkçası, benimle başlıyor, bu yüzden bilmek istiyorum."

Bu bir sınavdı ve başa çıkmam gereken bir sınavdı. Kendimi çelikleştirdim, ona karşı hissettiğim her lanet duyguyu kesmeye çalıştım. Cevap basitti... benden daha da nefret etmesini sağlayacak dört kelime. Peki neden bunları söylemek neredeyse imkânsızdı?

"Seni öldürecekim."

LIRA

MTavish gözümün önünde değişirken ellerim kucağımda kenetlendi. Zorba, kontrolcü ve tutkulu biriydi ama Yüzü taş kesilmişti... tıpkı beni nezarethaneye attığı geceki gibi daha hesapçı.

"Seni öldüreceğim." Tavish sanki bu sözleri söylemek zor değilmiş gibi balığından bir ısırik aldı.

Yutkunarak başımı yerinde tutmayı ve geri çekilmesine izin vermemeyi başardım. Bana zarar vereceğini söyleyip duruyordu ama bu sabahtan beri ona tam olarak inanmamıştım... ta ki şimdiye kadar. Belki de bu onun planının bir parçasıydı, benim de kanmış olduğum bir psikolojik savaştı. "O zaman neden hâlâ yapmadın?"

"Ölmeye hevesli misin ufaklık?" Kıkırdadı ve çatalını tabağa geri koydu.

"*Senden* kurtulmamın tek yolu buysa." Tüm saygınlığımı yitirip onun önünde kırılmaktansa ölmeyi tercih ederdim. Beni kırmayı hak etmiyordu, özellikle de ona ya da halkına hiçbir şey yapmadığım için. "*Kabus*." Kendi özel lakabımı tekrar ekledim, onu gerçekten incitmekten çok kendime onun düşman olduğunu hatırlatmaya ihtiyaç duyuyordum.

İsmi onaylamış gibi sırıttı. Piç kurusu.

"Onu öldürmeyi planladığını duymak içimi rahatlattı." Eldrin'in omuzları hafifçe gevşedi. "Niyetinizden şüphe etmeye başlamıştım. Eğer plan buysa, neden burada bizimle oturuyor ve infazı ne zaman?"

"Seelie prensesinin kanını dökmek halkımızın ruhunu geri getirecektir." Caelan siyah bir peçeteyi yüzüne götürdü ve ağzını sildi.

Midem bulandı ve Finnian'ın araya girmek yerine alt dudağını ısırıldığını fark ettim. Ona göz kulak olmalıydım, belki bir müttefik olabilirdi.

"Kesinlikle." Tavish ellerini masanın üzerine koydu. "Seelie prensesi, ki henüz öyle değil. Seelie'lerin onun büyüünü hissetmesi ve Ardanos'a döndüğünü anlaması için güçlerinin uyanması ve anılarının geri gelmesi gerekiyor. Onu bulmak için yanıp tutuşacaklar ve işte o zaman dördümüz, ordunun büyük bir kısmıyla birlikte, eve dönmemizi engellemek için yarattıkları Seelie perdesine varacağız ve prenseslerinin boğazını keserek, perdenin bedenlerimizi kaplamasını sağlayacağız ki sonunda krallığa bir kez daha girebilelim."

İştahım olmadığı için şükreliyordum. Aksi takdirde midemin içindekileri boşaltacağından emindim. Bir fae olmadığımı inanmak ama kan rengimin değişmesi ve çocukluğuma dair tüm anılarımın yok olması nedeniyle bunu göz ardı edemezdim. Yine de, gerçek prenses olduğumdan hala şüpheliydim. Her iki durumda da, hızlıca bir kaçış planı yapmalıydım.

Kanatlarının olmaması son derece sorunluydu.

Finnian arkasına yaslandı ve ellerini çırttı. "Çok teatral ve hırçın - baban çok gurur duyardı. Ailesinin gözleri önünde kirlenmiş ve kırılmış olduğunu ortaya zamanı gelene kadar ona zarar gelmesini istememene şaşmamalı."

Gözleri benimle dalga geçtiği gibi parıldamıyordu. Bunun bir anlamı olduğunu ummalıydım.

"Evet, öyle." Eldrin sırtarak başını salladı. "Bu her Unseelie'nin arkasında durabileceği bir plan."

Ağzım kurudu ve suyum aldım. Aç olmasam da susuz kalma riskini göze alamazdım.

Konuşma daha önceki bir mahkûm anlaşmazlığına döndü ve ben düşüncelerimde kayboldum, iyi bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordum.

AKŞAM YEMEĞİ BERBATTI. Birkaç ısırık zar zor yenebilen kükürtlü bir balık ve hafif tatlı bir tadı olan iki küçük mantar yedim. Buradan çıkmak için gücümü korumam gerekiyordu. Gördüğüm kadarıyla kaleye açılan tek bir büyük kapı vardı, bu da kaçmak için bir pencereden tırmanmam gerektiği anlamına geliyordu.

Tavish'in odasına dönüş yolu boyunca her köşeyi ve yarığı kolaçan ettim, *her şeyi* hatırlamaya çalıştım: insanların toplanma eğiliminde olduğu yerleri, koridorlarda uçuşan muhafızları ve hatta hangi alanların diğerlerinden daha karanlık görüldüğünü, buradaki fae'ler gölgelere karışabildiği için bunlardan kaçınmam gerektiğini.

Aslında ışık benim en iyi arkadaşım olurdu çünkü etrafta uçuşan karanlık, gölgeli bir leke Tavish'in ya da kuzeninin yakınlarda olduğunu gösterirdi.

Aşağı iniş yolunun aksine, Tavish kolumu tutarak hızlı adımlarla yürüdü. Ona ayak uydurmak için hızla yürürken sağ ayak parmaklarım zonkladı ve topallamaya başladım. Eli kolumda sıkılaştı ama hafifçe yavaşladı.

Dokunuşu hâlâ sinir bozucu vızıltıyı yaratıyordu ve yürüyüş şekline rağmen parmakları sert ama hafifti, sanki kendini daha acımasız yapamazmış gibi. Ama ben onun dokunuşunun bedenime yaptıklarına değil, acıya odaklanmayı seçtim.

İki muhafız odasının çift kapısında nöbet tutuyordu. Daha önce onlara iyi bakamamıştım ama şimdi gitmeye çalıştığımda neyle karşılaşacağımı belirlemek için her santimini inceledim.

Biri kadındı. Tavish'in en güvendiği kişilerin erkek olacağını ama bir kez daha yanılmıştım. Derin koyu gözleri bana odaklandı ve beni tararken kaşlarını kaldırdı. Başının üzerinde yanan bir aplikteki mum, açık ten rengine sıcak bir parlaklık veriyor, koyu renk zırhından ve uzun, ince, siyah saçlarından yansıyor.

"Bir şey fark etmediğini varsayıyorum, Torcall?" Tavish parmaklarını tenime batırarak sertçe sordu.

İrkildim ama iniltiyi yuttum. Herkese bir şey kanıtlamak istiyordu ama bu ona yardım edeceğim anlamına gelmiyordu. Eğer onun

İnsanlar ona karşı ayaklandı, hatta birkaçı bile, bu bana kurtulma şansı verecekti.

"Hayır, ," dedi diğer muhafız, iri yarı bir adam, önümdeki yerinden. Şaşırtıcı derecede mavi gözleri vardı ve sürekli olarak etrafı tehditlere karşı tarıyordu. Koyu teni ve beyaz saçlarıyla birlikte bu adam çok dikkat çekiciydi. "Finola ve ben görev yerlerimizden ayrılmadık."

"Güzel." Tavish geçerek kapıyı açtı. "Siz ikiniz bu gecelik gidebilirsiniz. Yerinizi alması için yardımcınızı gönderin. Sabah ikinizin de buraya dönmesini istiyorum."

Beni daha nazıkçe çekti ama ayaklarım o kadar çok ağrıyordu ki kırık olduğundan şüphelendiğim ayak parmaklarımın üzerinde tekrar tökezledim.

Gözlerim yaşlarla doldu ama onları uzak tutmak için gözlerimi kırıştırdım. Tavish'in kendine mi, bana mı yoksa her ikisine birden mi bir şey kanıtlamak istediğinden emin değildim ama korkunç davranıyordu.

Sadece bir saat önce öpüştüğümüze inanamıyordum. Dudaklarım, ağzının benimkinde bıraktığı his yüzünden hâlâ karıncalanıyordu.

"Neyin var ufaklık?" Kapılar kapandığında Tavish tutuşunu hafifletti ve kolunu belime doladı. "Kötü muameleden hoşlanmıyor musun?" diye devam etse de ayağımdaki ağırlığın bir kısmını aldı.

Ona karşı hissettiğim tüm kelebekler yok oldu. Ona karşı hissettiklerim konusunda kafamın karışmasına gerek yoktu ve onun soğuk bir pislik olması da buna yardımcı oldu.

Bana dokunmaya ve kafamı karıştırmaya devam etmesini istemediğim için topallayarak uzaklaştım. "Hayır. Ağlıyorum çünkü çok kötü kokuyorsun. Belki beni hücreye geri koymalısın, böylece biraz uyuyabilirim."

Güldü, sesi sıcak ve samimiydi.

Sıcak ve soğuk tavırları beni kamçılardı. "En yakın arkadaşlarının ve kuzeninin yanında olmadığımıza göre biraz insancıl olmaya geri mi döndün?"

"Kankalar mı?" Alnı kırıştı. " da ne?"

"Yakın arkadaşlarınız-Caelan ve Finnian." İkimiz de İngilizce konuşuyor olsak da, zaman zaman bizi engelleyen farklı dillerimiz vardı.

İçini çekti ve elini saçlarında gezdirerek dağınık bir hale getirdi. Kalbimin hızla çarpmasından nefret ediyordum.

"Söyledikleri her şey doğru." Tavish nefes verdi. "Ve korkarım geçmişimiz yargılarımı gölgeliyor. Buna izin veremem. Halkım senin ailen yüzünden çok acı çekti. Elim kolum bağlı ve hissettiğimiz şey gerçekleşemez. Seni öldürmek zorundayım, Sprite. Bundan hiç şüphelen olmasın."

Bana karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmesi mesafeyi kapatmak istememe neden oldu. Ama bunu yapamazdım. Sadakatinin nerede olduğunu açıkça belirtmişti ve bu ben değildim. Saldırıyla hiçbir ilgim olmadığı konusunu tekrar açmayı reddettim. Bu konuşmayı zaten yapmıştık. "Bunu açıkça belirttin."

İçini çekti ve yatağa gidip bir yastık ve büyük bir yorgan aldı. İkisini de yere koydu. "Bu gece burada uyuyacaksın."

"Neden beni nezarethaneye geri göndermiyorsunuz?" Titrememek için kollarımı kavuşturdum.

"Çünkü bugün senin adına bir muhafıza zarar verdim, bir diğerini tehdit ettim ve muhafızlara, onlara güvenemediğim için burada uyuyacağını söyledim." Tavish'in kanatları çırpındı. "Eğer seni geri götürürsem kararsız görüneceğim ki bu kabul edilemez. Ve gerçek şu ki, zaman bizi zorlayana kadar zarar görmeni istemiyorum."

Bu konuşmaya devam etmek istemediğim için yerdeki derme çatma yatağa doğru ilerledim. Bir şey unutmadan önce gözlerimi kapatıp bu gece gördüğüm her şeyi gözden geçirmek istedim.

Rahatsız bir geceye daha hazırlanırken kendimi yorgana sardım. Tenimde ipek gibi hissediyordum ve yastığa gömüldüğümde bunun bir bulut olduğuna inanabilirdim. Neredeyse evimdeki yatağım kadar rahattı... ve Tavish gibi kokuyordu.

Pencereden dışarı bakmak istedim ama Tavish gece boyunca beni öldürmeye çalışırsa diye yüzümü yatağa döndüm.

Yatağa tırmandı ve artık onu göremiyordum.

"Merak etme," dedi usulca, sanki dışarıdan birinin onu duymasından korkuyormuş gibi. "kalmadıkça sana zarar vermeyeceğim. İyi dinlen."

Göğsümde bir hıçkırık yükseldi ama onu uzaklaştırdım. Bir plana odaklanmalıydım... kaçmak için bir yol. Babam Eiric ve bana defalarca

Yine tehlikeli bir durumla karşılaşırsak, enerjimizi üzölmek için harcamamamız gerektiğini, bunun yerine sahip olduğumuz tüm konsantrasyonumuzu o bizi bulana kadar hayatta kalmaya odaklamamız gerektiğini söyledi.

O haklıydı. Yapmam gereken şey tam olarak buydu.

İki hançerim vardı, nasıl tırmanacağımı ve nasıl dövüşeceğimi biliyordum. Şimdi, uçan fae'ler beni yakalamadan buradan çıkmak için bu üç şeyi nasıl kullanacağımı bulmam gerekiyordu.

Pencerelere baktım ve bayılana kadar onları ve odanın görebildiğim her köşesini inceledim.

Etrafımı saran karanlık ve monoton günler nedeniyle ZAMAN BİRBİRİNE KARIŞTI. Tavish bugün beni yalnız bırakmıştı ve henüz dönmemişti.

Sürekli bu odada, sadece kendime eşlik eden biriyle mahsur kaldığım için aklımı kaçırdığımdan emindim. Tek tesellim Tavish'in banyodaki hançerleri hâlâ bulamamış olmasıydı. Gerçi odasında pek fazla vakit geçirmiyordu, sadece akşam yemeğinden sonra yatmadan önce yemem için soğuk yemek artıklarıyla geri dönüyordu.

Şimdi pencerenin önünde durmuş, kayalık uçurumun kenarının buradan ne kadar uzakta olduğunu hesaplamaya çalışıyordum. En az yirmi metre vardı, bu da atlayamayacağım kadar yüksekti, ama belki bunun yerine uçuruma giden yolu tırmanabilirdim.

Derin bir nefes alarak camı itip açtım ve tam altımda ne olduğunu gördüm. Kalenin içinde bir daha hareket edememiştim, bu yüzden buradan kaçış planım yoktu.

Pencere bir santim yükselir yükselmez, yatak odasının kapı tokmağı döndü.

Kahretsin.

Pencereyi indirdim ve Finola kılıcını çekmiş bir halde hızla içeri girerken birkaç büyük adım geri attım. Bakışları bana kilitlendi ve pencereye yöneldi. Kaşlarını çatı. "Pencereyi sen mi açtın?"

Geçen gece neden yalan söyleyemediğimi anladım. Bu, ailemin sevdiği folklor kitaplarından birinde okuduğum bir şeydi. Fae'ler

Bu yüzden kelimelerimi dikkatli seçmem gerekiyordu. "Buraya ne kadar hızlı girdiğini , açık görünüyor mu?" Ayaklarımın üzerinde geriye doğru sallandım, ortadaki parmağım çarpık olsa da ayak parmaklarım artık acımadığı için şükrettim.

"O zaman ne duydum?" Başını öne eğdi.

Bana bakışından nefret ediyordum... sanki çok şey görmüş gibiydi. Bana Eiric'i hatırlatıyordu, bu da konuşmayı yeniden yönlendirmem gerektiği anlamına geliyordu. Finnian'ın hizmetkârlardan biriyle yatmaya çalışmakla suçlandığını hatırladım, bu yüzden bu konu güvenli bir yerdi. "Buralarda çok fazla gürültü var. Bildiğim kadarıyla Finnian seni yatağa atmaya çalışıyor olabilir." Nedenini bilmiyordum ama Finnian'ın beni ziyaret etmesini bekliyordum. O da Tavish kadar kayıptı.

Güldü. "Bence Seelie Prensesi, eğer farklı koşullar altında tanışmış olsaydık, ikimiz arkadaş olabilirdik."

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, şimdiden biraz yağlı hissetmekten nefret ediyordum. Hizmetçilere aitmiş gibi görünen yeni kıyafetler getirilmiş olmasına rağmen, tekrar yıkanmayı reddettim.

Eldrin beni banyoda tek başıma yakaladığında göğsümde hâlâ silik bir yara izi vardı. O anı bir daha asla yeniden yaşamak istemiyordum.

"Aptalca bir şey yapıp Torcall'ın ve benim ellerimizi seni hizada tutmak için zorlama." Finola kılıcını kınına sonra beni yalnız bırakarak görev yerine geri döndü.

Yerdeki yorganın etrafında volta atıyor, bağırıp öfke nöbeti geçirmek istiyordum. Bunun yerine düşünmeye geri döndüm. Fark ettiğim bir şey, dışarıda çok fazla muhafız olmamasıydı ve insan grupları sık sık sarayın önünde sıralanıyor, ne olduğunu anlayamasam da bir şeyler söylüyorlardı. Dışarıdaki dikkatlerin çoğu onlara odaklanmıştı.

Kapının diğer tarafından ağır ayak sesleri yankılandı ve Eldrin yatak odasına girdi.

Yüzü gergindi ve kapının yanında dururken dudakları birbirine yapışmıştı. "Hâlâ sihir yok mu?"

"Hayır." Muhafızlar her saat başı gelip sihrimin geri döndüğünü hissedip hissetmediklerini kontrol ediyorlardı. Görünüşe göre, fae'ler birbirlerinin içindeki büyüü hissedebiliyorlardı, ancak tam olarak ne olduğunu söyleyemeyebilirlerdi. Yani

Şimdiye kadar beni Fae olarak tanımlayan tek şey kokum ve kanımdı. "Size ulaştığına şüphe olmayan raporlara inanmadınız mı?"

"Bazen bazı şeyleri kendi gözlerimle görmem gerekir." Burnunu kırıştırdı ve alay etti. "Ama gerçekten yıkanmalısın."

Midem sertleşti. Neden yapmayacağımı biliyordu ve buna bayılıyordu. "Şey, Tavish'le aramızda halletmem gereken şeyler var.

insanlar." Bir nefes verdi. "Ama sihrini hızlı bir şekilde kullanabilirsen onun için gerçekten yararlı olur."

Acı acı güldüm. "Oh, bunu halledeceğim. Beni öldürebilmesi için ona yardım etmeyi çok isterim." Tavish her gece geri dönse de aramızdaki mesafe büyümüştü ve aptal bir yanımla onu özliyordu. Onun dokunuşunun vızıltısını arzuluyor ve dudaklarının tadını tekrar almak istiyordum ama bu *asla* .

Ayrıca, gayet iyi görünüyordu.

"Kaderine boyun eğmek aptallıktır. Ama güneşten kavrulmuş birinden başka ne bekleyebilirim ki?" Eldrin gözlerini devirdi ve gitti.

Eğer buradan çıkarsam, bir gün geri dönüp o kendini beğenmiş pisliği öldürecekime yemin ettim.

Yanağımın içini ısırdım, öfkemi muhafızlardan birinin beni tekrar kontrol neden olacak bir kargaşaya yol açmadan yönlendirmeye çalıştım. Kanımın tatlı tadı ağzımı doldurdu ve nefes alışım hızlandı. Kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyordum.

Birden yüksek bir çığlık duydum. Eldrin'in yardım çağrısına benziyordu.

Aceleyle kapıya yöneldim ve iterek açtım, gardiyanlara neler olduğunu sormayı planlıyordum ki onların koridorda gürültüye doğru uçtuklarını gördüm.

Beni savunmasız

bıraktı. Nabzım

çarpıyordu.

İşte .

an gelmişti.

Buradan defolup gidecektim ve asla arkama bakmayacaktım.

LIRA

TArkamı dönüp hançerlere koşmak istesem de kendimi kapıda kalmaya zorladım ve karanlıkta herhangi bir şey var mı diye baktım. hareketin ipucu. Kaçmak için şansımı denemeliydim ama acele edip tuzağa düşmek de istemiyordum.

Ne aradığımdan emin değildim; gözlerimi kısıtım... ama hiçbir şey göremedim.

Başka bir çığlık beni geri itti ve kapıyı kapattı. Ya şimdi ya hiçti ve eğer bu bir testse, olsun. Ölümümün gelmesini beklemek yerine buradan defolup gitmem gerekiyordu.

Hafif bir *tıkırtı* kapının kapandığını haber verdi, ben de döndüm ve almak için banyoya koştum. Neyse ki evden getirdiğim hançeri bileğime bağlayabildim ve ardından Eldrin'in saldırısından sonra bıraktığı hançeri aldım.

Yatak odasına tekrar girdiğimde, dışarıda daha fazla kargaşa duydum, biri "Saldırgan kalenin önüne doğru gidiyor!" diye bağırды ve ardından bir grup muhafız uçarak geldi.

Koridordan çıkmamın hiçbir yolu yoktu, bu yüzden tek bir seçeneğim vardı.

Pencerelere döndüğümde nefesim kesildi ve gözyaşı tehdidi gözlerimi yaktı. Güvenli bir yere tırmanmam ve düşerek ölmeyi göze almam gerekiyordu.

Ama en azından hayatta kalmaya çalışırken ölecektim, Tavish'in ya da başka bir fae'nin ellerinde değil.

Kararımı verdim, pencereye ve mümkün olduğunca sessizce açmaya çalışarak kaldırdım. Dikkatsiz davranmak ve oradan geçen birinin ne yaptığımı fark etmesini istemiyordum. Dişlerimi sıktım ve pencere bir metre kadar açıldıktan sonra üst kısmını yerine kilitledim ve kafamı dışarı uzattım.

Çıkıntının küçük bir platformu vardı, bu yüzden fazladan hançeri dişlerimin arasında tuttum ve dışarı süründüm. Soğuk hava yüzüme ve vücuduma çarptı ve gri elbisem kabardı.

Bir ürpertiye bastırdım, göğsüm pencereye bakacak şekilde döndüm ve sağıma baktım. Düzgün taş malzemenin bir araya getirildiği yerde oldukça derin harç çizgileri vardı. Her bir taş parçası bir metre genişliğinde ve bir metre uzunluğundaydı. Duvara tırmanmak zor olacaktı ama ayaklarımı ve ellerimi koyabileceğim girintiler vardı.

Kaldıraç olarak ayak parmaklarıma ihtiyacım olduğundan, düz tabanlı terliklerimi çıkardım, kayalık setin üzerine düşmelerine izin verdim ve ayak parmaklarımı bir çatlağa bastırdım. Bacaklarımda keskin bir ağrı hissettim ama nefesimi tuttum ve tırmandım.

Üşümeyi görmezden gelmeye çalıştım ama bedenim titriyordu. Taş buz gibiydi, muhtemelen etrafımda sürekli uçuşan kardan dolayı. Dikkatlice santim santim ilerledim ama burada ne kadar uzun süre kalırsam ellerim ve ayaklarım dışında o kadar uyuşuyordum. Onlar yanıyordu.

Dişlerim hançere çarptı ve aptalca aşağıya baktım. Altımdaki alan, kalın bir kar tabakasının arasından çıkan sivri, keskin kaya parçalarıyla en az elli metrelik bir düşüştü. Karanlık, kurt benzeri bir yaratık tam duruyordu, kireç yeşili gözleri bana doğru parlıyordu.

Nightbane.

Kahretsin. Beni izliyordu ve yalnızdı, ama bu nöbetçisinin gelmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Seelie prensesi olsaydım, kanatlarımın şimdi ortaya çıkması gerekirdi. Başım dönerken kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atmaya başladı.

Yüzümü öne , sırt kaslarımı esnetirken burnumu pürüzsüz taşa dayadım. Eğer o lanet olası şeyler oradaysa, şimdi ortaya çıkmaları için iyi bir zaman olabilirdi. Kalenin yan tarafına daha ne kadar tırmanabileceğimden emin değildim.

Tabii ki sadece sırt spazmı geçirdim.

Harika.

Odaklan, Lira, diye bağırdım. *Her seferinde bir görev.* Bu inmem gerekiyordu. Sonra Nightbane ve hangi muhafızlar gelirse gelsin onlarla başa çıkabilirdim. Ya özgür olacaktım ya da ölecektim ama en azından içinde bulunduğum korkunç durum son bulacaktı.

Kararlılıkla tekrar hareket ettim, ancak şimdi ellerimi ve ayaklarımı zar zor hissediyordum. Geri dönüp başka bir çıkış yolu bulup bulamayacağıma bakmayı düşündüm ama geriye dönüp baktığımda, pencere ile kalenin sarp dağa dayandığı yer arasındaki yolun yarısına kadar tırmandığımı fark ettim.

Devam zorundaydım. Hissetmesem bile çıplak ayakla tepeden aşağı koşmak daha kolay .

Hızımı artırarak devam ederken vücudum titredi. Sağ ayağım tutuşunu kaybetti ve tutunmak için çabaladım ama ağırlığı dengeleyemedim. Vücudum düşerken kalbim boğazıma kaçtı. Çırpınarak öne, yere doğru savruldu.

Çılgılık attım. Hançer ağzımdan düştü ve saniyeler içinde ineceğim yerin hemen altına yuvarlandı. Gözlerimi kapattım.

Altımdan hafif bir inilti geldi ve bedenim yumuşak ve sıcak bir şeye çarptı. Beni yakalayan her neyse çarpmanın etkisiyle yere düşerken sarsıldım ve gözlerimi açtığımda kendimi koyu yeşil uçlu kürkü olan bir hayvana sarılmış halde buldum.

Nightbane'in vücudu ısındı, beni ısıttı, böylece vücudumdaki don hafifledi ve hızla tekrar dört ayağı üzerinde durdu. Ben sırtına yapışmış bir halde koşuyordu, hançere uzanıp onu kaldırmak için dişlerini kullanırken devasa kasları altımda çalışıyordu. Başımı kaldırdığımda muhafızların bize doğru koştuğunu görmeyi bekliyordum, ama alan temizdi. Yine de Nightbane beni yakalamıştı ve esir olduğumu biliyordu. Onunla kalamazdım. Hayvana zarar verme fikri hoşuma gitmese de kaçmak zorundaydım.

Tutuşumu gevşeterek üzerinden yuvarlanmak için hamle yaptım ama o hızını artırdı ve tepenin kayalık sivri ucundan aşağı doğru yöneldi.

Böğrümde bir çivi saplanması riskini almak istemediğim için elimi sıkıca kavradım. Kalenin önüne doğru gittiğinde, yuvarlanacak ve sonuçlarına o zaman katlanacaktım.

Yapabiliyorken sıcaklığın tadını çıkararak, kalenin dışında duran düzinelerce fae'yi görmek için başımı kaldırdım. Yumrukları başlarının üzerinde dururken saçları ve giysileri karla tozlanmıştı. Nightbane'in gruba doğru bekliyordum ama o dikenli kayaların arasından köyün içinden geçen taş yola doğru yürümeye devam etti. Küçük bir çıkıntının üzerinden atladı, dört patisi de taş yola indi ve kasabanın içinden denize doğru fırladı.

Gözlerim dolma tehdidiyle yanıyordu ama Nightbane'in buradan çıkmama yardım etmeyi planladığından emindim.

Çok fazla sorum vardı ama tuttum. Şimdi ne zamanıydı ne de hayvan onlara cevap verebilirdi.

Genç bir çocuk sokağın ortasında durmuş, yanında konuşan dört kadınla birlikte kalenin önündeki insanları izliyordu.

"Bu kralın cù-sìth'ì!" diye bağırdı çocuk. Arduvaz rengi kanatlarını açarak üzerindeki kar tanelerini savurdu. Açık gri bir tunik giyiyordu, bu da onu kalede yaşayan insanlardan biraz daha fazla öne çıkarıyordu. "Anne, bak!"

Kadın bana döndüğünde midem bulandı.

"Bu o!" diye bağırdı bir kadın. "Seelie prensesi! Kralın en değerli hayvanıyla kaçıyor."

Tabii ya. Şatodan çıkmayı başarmıştım ama köyde bir saniye bile kalmamıştım ve üzerimde yanıp sönen bir neon ışığı da olabiliyordu.

"Muhafızlar!" Açık mavi saçlı bir kadın kapüşonunu yüzünden sıyırdı. "Güneşten kavrulan burada!"

Daha fazla kapı açıldığında Nightbane ilerlemeye devam etti ve benden birkaç santim uzun gümüş saçlı bir adam dışarı uçtu, beni belimden tutup kaldırdı ve taşlı yola bıraktı.

Kuyruk sokumumun üzerine düştüğümde soğuk beni kapladı, zonklayan acı nefesimi çaldı. Ayağa fırladım, bileğimdeki hançeri çıkardım ve gelebilecek herkesle dövüşmeye hazırlandım.

Gümüş saçlı adama üç adam daha katıldı.

Nightbane hırladı, diğer hançeri ağzından düşürdü ve yanımda durdu. Dişlerini gösterip etrafımda dönerek potansiyel saldırganlarıma bakarken gözleri ışıltılı parlıyordu.

Arkamda, devasa bir kapının açılma sesi muhafızların yaklaşmakta olduğunu haber veriyordu. Buradan hemen çıkmalıydim.

"Kral bir Seelie yabanisine güvenilmeyeceğini bilmeliydi," diye hırladı uzun boyludan çok kalın bir adam. Gördüğüm çoğu fae'nin aksine, bu adam daha yaşlı görünüyordu, gözlerinin etrafında belli belirsiz karga ayakları ve diğerlerinden biraz daha ince saçları vardı. "Diğer mahkûmlarla birlikte olmalısın." Ayaklarıma tükürdü.

"Neden? Ben burada kimseye bir şey yapmadım ki." Bana, sanki onlara saldıran ve sürgün eden kişi benmişim gibi davranmalarından nefret ediyordum. Bu benim kararım değildi ama yine de asıl sorumlular kadar beni de suçluyorlardı.

Üstümdeki pencereden bir çocuk uçu ve tam yüzümün önüne indi. On yaşından büyük olamazdı ama elinde benim elimdekinden daha büyük bir hançer vardı.

Tavish'in çakıma sadece bir oyuncak demesine şaşmamalı.

"Onların kanı senin içinde akıyor." Yutkundum. "Onlar yüzünden annemi kaybettim. Ölümün hepimiz tarafından kutlanacak." Sonra saldırdı.

Eğildim, çocuğun hançeri başımın üzerinden geçti. Sola doğru eğildim ve karnına bir tekme attım. Çarpmanın etkisiyle eve doğru savruldu ve kafası taşa çarptı.

Koşup onu kontrol etmek istedim. O kadar genç yaşta ebeveynini kaybetmenin ona ne yaptığını hayal bile edemiyordum ve daha iyisini bilecek yaşta değildi.

Dört adam bana doğru ilerledi ve Nightbane beni sırtından indiren gümüş saçlı adamın üzerine atladı.

Nightbane dişlerini adamın boğazına geçirdi ve onu .

Adam guruldarken midem bulanarak durdum ama diğer üç adam bana doğru geldi. Hançerimi kaldırdım. Ayaklarım donuyordu, ellerim de öyle, ama çaresiz bir kurban gibi değil, bir savaşçı gibi dışarı çıkacaktım.

Üç adam da yanlarındaki kılıflardan kısa kılıçlarını çıkardılar ve aynı anda bana saldırdılar.

Adrenalin vücuduma pompalanıyor, soğuğu yakıyordu. Ailem, Eiric ve ben daha önce de dövüşmüştük ama hiç *böyle* olmamıştı. Ciğerlerimin yanmasına aldırmadan nefes aldım ve son on iki yılda öğrendiğim savunma hareketlerini kullanmaya hazırlandım.

Nightbane hırladı ve açık mavi saçlı bir adamın yüzünü pençeledi, ardından ortadaki adama çarparak beni tek bir rakiple baş başa bıraktı.

Saldırgan kılıcını bana doğru savururken açık mavi saçlı adamın çığlıklarını duymazdan geldim. Birkaç metre geriye sıçradım ve kılıcın ucu beni sıyrarak elbisemin ortasından geçti ve derimi sıyırdı. Acı canımı yaktı ama onun momentumunu ona karşı kullandım ve çenesine bir yumruk attım. Kanatları genişleyerek yere düşmesini engellerken başı geriye düştü.

Mürekkep siyahı gözleri büyüdü ve burun delikleri açıldı, tam o sırada çok tanıdık bir ses "Dur!" diye emretti.

Mürekkep siyahı gözleri bana dik dik bakıyordu ve niyetini anlamıştım. Kılıcını tekrar bana doğru savurduğunda, yana dönerek hava almasını sağladım ve Nightbane dişlerini saldırganımın koluna geçirdi.

Birinin kolları belimi çevreleyip beni kaldırırken yüzüme ve göğsüme siyah kan fışkırdı. Uğuldayan tenim beni esir alanın kimliğini haber veriyordu ve onun dokunuşunun yeniden verdiği rahatlama nefret ediyordum. Yine de tanıştığımız ilk geceki uyarısı kulağımda çınladı. *Korkman gereken kişi benim.*

Yalan söylemiyordu.

Beni kaleye doğru uçurdu, kığım göğsüne dayanmıştı, ben de karnına olabildiğince sert bir dirsek attım.

Kayaya çarpmak gibiydi. İnleyerek diğer dirseğimi yüzüne vurmak için kullandım.

"Lanetli uçurum," diye hırladı, gevşeyen ellerinden kurtulduğumda.

Sonra yola düştüm ama dik durmayı başardım. Çarpmanın etkisiyle ayaklarım acıdı. Rahatsızlığı bir kenara ittim ve Tavish'in tekrar üzerime gelmesine hazırlanarak etrafımda döndüm. Dünya'da beni avlayacak kadar bana ihtiyacı vardı, bu yüzden buradan kurtulmak için ona zarar vermeliydim.

"Lira," diye uyardı burnundan koyu kan damlarken. "Durman gerek. Durumunu daha da kötüleştirme." Gözleri kâbuslarımdaki gibi karardı ama bu sefer gözlerinde nefret ya da kötülük yoktu. Bir bakıma bana yalvarıyor gibiydi.

Dinlemek istedim ama bu aptalcaydı. Dişlerimi sıktım ve bıçağımla her zamankinden daha hızlı bir şekilde boynuna nişan alarak saldırdım. Bıçağım tam boğazını kesecekken karnıma tekme attı. Geriye doğru tökezledim, bir şekilde üstüne düşmedim ama yine de kuyruk sokumum sanki yanıyormuş gibi parladı.

Sonra Finola ve Torcall beni kuşattılar ve her biri bir kolumu tutarak beni zapt ettiler. Tuttuklarından kurtulmak için sarsıldım ama tutuşları siper gibiydi. Torcall hançeri ellerimden çekip aldı ve yere düşürdü. Bıçak taşın üzerinde tıngırdadı, özgürlüğümün bir kez daha elimden alınışının sesiydi bu.

Bu benim tek şansımdı.

Tavish'in ellerinde ölmemek için tek şansım gitmişti.

Alçak, tehditkâr bir hırıltı Nightbane'e bakmamı sağladı. Ağzından salya damlıyordu ve ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Nedense bu gece bana yardım etmeye çalışmıştı ve bunun sonuçlarının onun için ne olacağından korkuyordum.

"Nightbane, hapishaneye git ve etrafı kolaçan et," diye emretti Tavish ve kurt hırlamasını ona yöneltti.

"Hepimizi mahvedecek!" diye bağırdı toplanan kalabalıktan bir adam. "Kralı zayıflatıyor ve Seelie bizi ele geçirip herkesi öldürecek!"

Gözleri kararan Tavish bir elini uzattı ve Nightbane karnına düştü. Sanki bir şey onu öldürüyormuş gibi inledi ve sızlandı.

"Dur!" Serbest kalmaya çalışarak bağırdım. "Ona zarar verme. Onun yerine bana zarar ver!"

Tavish çelik bakışlarını tekrar bana çevirdi ve "Senin kaderin onunkinden çok daha kötü olacak," diye homurdandı.

"Aynen öyle!" Bir adam sıırttı, ürkütücü, soluk sarı gözleri parlıyordu. "Bir mahkûm kaçmaya çalıştı ve krala saldırdı. Hepimiz onun ölümünü izleyeceğiz."

"Hayır." Tavish başını salladı ve devasa kanatlarını açtı. "Planımız onu Seelie halkının önünde öldürmek. Ölümünü görmeleri için onu oraya götürmeden önce burada olduğunu bilmeleri için onu hissetmeleri gerekiyor."

Midem bulandı. Sanki benim hayatımın hiçbir önemi yokmuş gibi kelimelerin dudaklarından bu kadar kolay nefret ediyordum.

"Ne diyorsunuz *Kral* Tavish?" Finola'nın yanındaki muhafız çenesini kaldırdı. "Onun için kendi halkını öldürdün ve o senin yatak odanda uyuyor. Yasaya göre, eğer bir mahkûm kaçmaya , her mahkûm bedelini ödemek zorundadır. *Seelie* prensesinin kanunların üstünde olduğunu mu söylüyorsun? Sizin yarattığınız yasanın?"

Etrafıma bakındım ve pencerelerinde gösteriyi izleyen daha fazla insan gördüm.

Burada önemli bir şeyler oluyordu ama ne olduğunu bilmiyordum. Tavish'in adamları ona karşı dönüyor gibi görünüyordu.

"Evet, Kral Tavish," diye mırıldandı tam arkamdaki adam. "Eğer eldivenin içinde ölürse ve cesedini Seelie topraklarına atarsak, aynı tepkiyi verecektir. Neden o da halkınızın geri kalanıyla aynı standartlara tabi tutulmuyor?"

Eldiven mi? O da neydi öyle? Bilmek istemiyordum.

İnsanlar daha sıkı kenetlendi. Sırtımda nefeslerini hissedebiliyordum ve sonra birkaçı öne doğru itti ... ve etrafımda kaos patlak verdi.

TAVISH

■ Lira'nın insan versiyonunun bile bela olacağını bilmeliydim. Genç bir ailesine meydan okumayı severdi. Kendi yolunu bulmaya kararlıydı ve asla beklentilere göre şekillenmemişti. Onun bu yönüne hep hayranlık duymuşumdur.

daha çok onun gibi olabilirdi... şimdiye kadar.

Arkasındaki adam grubu ileri atıldı, onu ve korumalarımı devirmeye çok yaklaştılar. Elbisesinin önünün açık olduğunu, neredeyse göğüslerini sergilediğini ve altın sarısı kanın aşağı akarak elbiseyi lekelediğini görünce, içimdeki lanet olası koruyucu damarı serbest bırakıp ona zarar veren herkesi öldürmek için yanıp tutuştum.

Uzak durmak ona karşı olan duygularımı azaltmamıştı; hatta ona karşı olan hislerimin daha da artmasından korkuyordum.

Alastor kılıcını onun arkasından çekerek kafasını koparmaya hazırlandı. Yabanıl şiddetten hoşlanırdı ve onun gibi adamlar beni şu an olduğum adam olmaya zorlamıştı.

Ne yazık ki bundan sonra ne yapmam gerektiği konusunda başka seçeneğim yoktu. Eğer isyan arzusunu azaltmazsam, iç savaş verecekti.

İçimin derinliklerinden gelen buz büyüsüne izin verdim. Karanlığın ve gösterebildiğim illüzyonların aksine, bu büyü açık maviydi. Elimi kaldırdım, ayazın kolumdan aşağı akmasına ve avucumdan çıkmasına izin verdim, sertliği kanımı neredeyse buza çevirdi ve

Kendimi yenilenmiş hissettim. Ancak bu hissin tadını çıkarmak için zamanım yoktu. Alastor'un bıçağı Lira'nın ensesine birkaç santim kala donakalmıştım.

Öfke beni tüketirken göğsüm kabardı ve ona tutundum. Bu his bana tanıdık gelmekle kalmıyor, aynı zamanda sihrimi güçlendirmemi sağlıyordu. Halkımın bana karşı savaşmayı seçtiklerinde neler yapabileceğimi görmeleri gerekiyordu. Benden daha fazla büyü mırıldanırken gökyüzü karardı, öyle ki ay kayboldu ve başımızın üzerinde bir pus belirdi. Hem don hem de karanlık büyülerim birleşti, bu da karın artmasına neden oldu ve giysilerimize bir kaplama yapışmasını sağladı.

Sihrimi sergileyerek, "Hiçbiriniz *kralınızın* bir kararı verme hakkına ya da yetkisine sahip değilsiniz!" diye bağırdım. Her kelimeyle midemde daha da ağırlaşan bir korku birikti... bir korku ki I yapmamıştı.keçe beri ve gün I yeniden kazanıldı BİLİNÇ On dört yaşımıdayken, ailemi benden bir metre ötede ölü olarak buldum.

Sadece halkımın kontrolünü kaybetmenin eşiğinde değildim, aynı zamanda Lira'yı korumanın *tek* yolu onu içlerinde en acımasız olanıyla yüzleştirmekti.

"Halkın pahasına güneşten kavrulmuş birini koruyorsun," diye bağırdı Sablean, sözleri nefretle doluydu ve koyu yeşil gözleri uğursuzlaşıyordu. En iyi arkadaşının yerini almak için cepheye doğru yürüdü, onun boş yere ölmesini istemiyordu. "Biz-"

Lira'nın başının üzerinden uçup adamın yanına inerken bileğimi çevirerek kâbuslarımda yarattığım illüzyonların onun zihnine süzülmesine izin verdim. Boynum farkındalıkla karıncalanırken, Lira'nın omzunun üzerinden beni izlediğini biliyordum ve onun dikkatini çekmenin verdiği garip, hoş his içimde daha da yükseldi. Kılıcımın ucunu boğazına dayadım ve Sablean inledi.

Onu öldürmek gibi bir niyetim yoktu -Lira'ya ya da kendime doğrudan bir zarar vermemişti- ama bu itaatsizliğini hoş görebileceğim anlamına gelmiyordu. Dişlerimi sıkarak sordum: "Bana meydan okumak isteyen başka biri var mı?" Sablean'ın boynuna daha derin bastırdım, kanının dökülmesini istiyordum. Ancak, hayatını sona erdirecek kadar derin kesmedim.

Duruşum net olmalıydı. Kralı tehdit etmek ya da itaatsizlik etmek ölümle sonuçlanırdı, ama birinin fikrini sırası gelmeden söylemesi

Bir kez affedildim. Kontrolü sağlamak zorundaydım.

Eğer Unseelie arasında bir savaş çıkarsa, hiçbirimiz burada hayatta kalamayız. Toprağımızda bizi beslemeye yetecek kadar yiyecek ancak yetişiyordu ve bunun tek sebebi Seelie fae'lerinin toprak büyüüne sahip bir avuç insanının bize kıt kanaat yetecek kadar besin sağlamasına izin vermiş olmasıydı.

Bir savaş, sahip olmadığımız kaynakları gerektirirdi.

Bakışlarımın kalenin dışında protesto yapan herkesle temas ettiğinden emin oldum ve kapılarda kimlerin olduğunu, dışarı çıkıp onlara açıklama yapmamı talep ettiklerini not ettim.

Sanki hakkımız olanı geri almak için elimden gelen her şeyi yaptığım halde onların onayını almaya ihtiyacım varmış gibi... hayatımın son on iki yılında soluduğum öfkeden daha fazlasını hissetmemi sağlayan tek kişiyi öldürmeye kendimi hazırlayarak.

Hepsi onlar içindi.

Onlar da bu şekilde karşılık verdiler.

Her birini cezalandırmak istedim. Ve yapardım, ama burada değil. Şimdi değil.

Dışarıda olmayan Unseelie'ler pencerelerinden beni izliyordu. Eğer başka birini yaralarsam, bu sadece Lira'ya olan nefretlerini körükleyecek ve diğerlerini bana karşı kışkırtıcılara katılmaya teşvik edecekti.

Aptalca, zamanda geri gidebilmeyi diledim. Onu buraya hiç getirmemeliydim.

Sessizlik çöktü. Muhafızlar yanımda duruyordu ama beni korumak istediklerinden emin değillermiş gibi tereddüt ettiler.

Onunla aramızdaki şeylerin çok ileri gitmesine izin vermiştim. Eldrin beni uyarmıştı ama olmuştu. Halkım için doğru olanı yapmalıyım.

... babamın onlar için yapacağını yaptım. Herkesten çok onlara karşı sorumluluğum vardı.

Boğazımı temizledim. "Güzel, çünkü şu andan itibaren bana karşı konuşan herkes benim elimde ölecek." Duraksadım ve sözlerimin iyice yerleşmesini . Bu sözü daha önce bir kez, yakın çevremden birine karşı vermiştim. "Şimdi, söylenmesi gerekeni söyleyeceğim ve hiçbir kesintiye müsamaha göstermeyeceğim." Önlerinde öldürdüğüm donmuş adama başımı salladım. "Planım prensesi canlı ve sağlıklı bir şekilde Seelie Krallığı'nın peçesine götürmektir.

tanıkların önünde kanını dökecekti. Ancak bu plan değışti."

Dikkatli olmalıydım çünkü gerçeği fark etmelerine ihtiyacım yoktu. "Güneşten kavrulmuş olana, daha büyük iyiliğimize hizmet etmesi için hak ettiğinden daha fazla ayrıcalık verdim... en fazla etkiyi yaratmak için. Ama bu onun için yeterli değildi. Sadece kaçmaya çalışmakla kalmadı, aynı zamanda bana saldırdı ki buna müsamaha göstermeyeceğim." Eğer bunu yapmasına izin verirsem, halkım bana düşman olur. "Bu nedenle, muhafızlarım ikinci eldivene hazırlanacaklar. Güneşten kavrulmuş prenses de katılacak ve siz de onun hayatı için savaşmasını izlemenin keyfini çıkaracaksınız."

Her birinin yüzüne kazınmış olan öfke saf bir hazza dönüştü. Kılıcımı indirdim ama Sablean'a ve etrafımızdaki dünyaya büyük yapmaya devam ettim. Her nasılsa, eldiveni çağırarak beni ilk seferden daha hasta hissettirdi.

Babamın büyürken bana defalarca öğrettiği derse sıkı sarıldım. *İnsanlarınızı kontrol etmenin en iyi yolu korkuyla yönetmektir. Birinin tacı sizden almasını istemiyorsanız acımasızlık şarttır.* Seelie'lere karşı acımasız davranmamış, annemin isteği üzerine barış köprüsü kurmaya çalışmıştık ve bu yüzden ailem Seelie'lerin elinde ölmüştü.

"Onu evine götürün." Sablean'a elimle işaret ettim, zihninin kontrolünü daha sonraya bırakmayı reddediyordum. Bu onun için bir ceza olacaktı ve ben onun üzerindeki kontrolümü bıraktıktan sonra nasıl bir durumda olacağını herkes görecekti.

Kanını silme zahmetine girmeden kılıcımı kınına soktum ve Lira'ya döndüm.

Onu gördüğümde kalbimin nasıl küt küt atacağını tahmin edemezdim.

Yanakları soğuktan altın rengine dönmüştü ve sarı saçları kar yüzünden dağılmıştı. Bana güvensizlik ve kötülükle bakarken kobalt gözleri sert görünüyordu ve kalbim tekledi. Göğüs dekoltesi tüm çıplaklığıyla ortadaydı, meme uçları gergindi, bu da aletimin sertleşmesine ve pantolonumun bu çok uygunsuz zamanda biraz fazla daralmasına neden oldu. Vahşi, yabani... ve düpedüz muhteşemdi.

Torcall onu taşımaya hazırlanırken, "Ben onu yukarı çıkarırım," dedi.

Ona yakın olduğu düşüncesiyle elim kılıcıma doğru geri çekildi. Çenemi sıkarak elimi gevşemeye zorladım. I

mantıksız davranamazdı.

Kendimi ona başımı sallamak için zorladım ve onu götürürken insanlarıma geri döndüm, ona dokunmasını izlemeye devam edersem soğukkanlılığımı kaybedeceğimi biliyordum. Bu gece Lira ve benim aramda hiçbir şey değişmemişti. Onun ölümü her zaman amacım olmuştu. Onun için hissettiklerimin bir önemi yoktu ve umarım o öldüğünde bu garip duygular da onunla birlikte ölürdü.

Kalbim sıkışarak çenemi kaldırdım ve nötr maskemi tekrar yerine yerleştirdim. "Bir daha böyle bir şey olursa, hepiniz hapse atılacaksınız. Bu davranışa bir daha asla müsamaha göstermeyeceğim. Anladınız mı?" Kar yağışı artarken karanlığın kenarlarının etrafımda dönmesine izin verdim.

Unseelie kralı olarak, karanlık, illüzyonlar, don ve rüyalar üzerinde en fazla güce sahip olan bendim. Kimse benim kadar zarar veremezdi ve bunu unutmamaları gerekiyordu. Eldrin bile tamamen karanlığa karışamazdı; o sadece gölgeler yaratırdı.

"Beni tehdit eden herkes halkımızın hayatta kalmasını da tehdit eder." Açıkça konuştum ve kayaların mesajımı tüm köye izin verdim. "Ve onlar öldürülecek."

İki adam Sablean'ı kuşatıp kollarından tutarken, köyün en yaşlı sakini kapının yanındaki yerinden havalandı. "Evet, Kral Tavish." Başını eğdi, koyu sarı saçları üzerimizde dolaşan yoğun sisin içinde belli belirsiz parlıyordu. "Senden bir daha şüphe etmeyeceğiz."

Duruşumu sıkı tutmama rağmen gerginliğin bir kısmı azaldı. "Güzel. Şimdi acele eve git ve dinlen. Geç oldu. Yarın iş yükünüzü iki katına çıkarmanız gerekecek çünkü eldivenin başlamasına iki gece var." Yanımdaki muhafızlara ve yerde perişan bir halde yatan, rüyalarla eziyet çeken Nightbane'e baktım. "Ve köpeği hücrelerine götürüp cezalandırın. Bir daha böyle bir şey yapmaması için ne gerekiyorsa yapın."

Yatışmış görünmeyen erkekler rahatlamıştı. Muhtemelen bir randevu ayarlamayacağımdan şüphelenmişlerdi, ben de tam olarak bu yüzden ayarlamıştım. Bana karşı tekrar ayaklanmamaları için onlara her türlü sebebi vermeliydim.

Daha fazla zaman kaybetmeden devasa kanatlarımı açtım ve onların üzerinde süzüldüm. Kendimi karanlığa gömüp sisin içinde yükselene kadar onlara baktım. Ne söylediklerini duymak istiyordum.

ama içimden bir ses Lira'nın peşinden gitmemi söylüyordu. Ona ulaşmam ve iyi olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu ki bu aptalcaydı. Kanatları ve büyüyle birlikte anıları da geri gelmediği takdirde iki gün içinde muhtemelen ölmüş olacaktı. Mahkûmların bir araya gelip ona karşı çalışacaklarına hiç şüphe yoktu.

Asit boğazımda yukarı doğru tırmanarak kusacakmışım gibi hissetmeme neden oldu.

Yatak odamın önünden uçarak geçtim ve hücrelere doğru ilerliyordum ki dikkatim birkaç metre yukarıya kaldırılmış bir pencereye takıldı.

Ağzım kurudu. Lira böyle mi kaçırmıştı? Dünya ona bir numara yapmış olmalı, onu cahilleştirmiş.

Lira odamın içinden, "Bırakın beni," diye bağırdı. "Yerime geri döndüm. Peki Nightbane nerede?"

"Eğer *bundan* sonra seni yalnız bırakacağımızı *düşünüyorsan*-" Finola başladı, ancak ben pencereden içeri uçunca durdu.

Lira odanın ortasında, sırtı bana dönük, elleri kalçalarında duruyordu. Sessiz kalmaya özen gösterdim ama varlığımı hissettiği anda anladım.

Vücudu gerildi ve hem beni hem de muhafızları görebilecek şekilde döndü.

Mükemmel. Bir düşmana sırtını dönmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Böyle olmasını istesem de istemesem de, biz böyleydik. Ailesi bundan emin olmuştu ve geri dönüşü yoktu.

"Majesteleri, onu nereye götürmemizi istediğinizden emin değildik, bu yüzden onu buraya getirdim." Torcall kanatlarını arkasına katladı ve bakışlarını kaçırdı. "Hazırlanmak için onu hücreye götürmemizi istiyorsanız, bunu yapabiliriz."

"Neye hazırlanmak için?" Lira oflayıp pufladı ve göğsünün kesildiği yere dokunarak yüzünü buruşturdu. "Peki Nightbane nerede?"

Ayak tırnaklarından ikisi dışarıda çıplak ayakla dolaştığı için çatlamış ve kanamıştı; elleri de soğuktan maviye boyanmıştı.

"Onu burada bırak," diye homurdandım, sesimde tehlikeli bir ton vardı. "Ve git."

Başını bana doğru kaldırdı ve çenesini sıktı.

Midem aniden tuhaflaştı ve bu artık safradan kaynaklanmıyordu.

"Emredersiniz, Majesteleri." Torcall başını eğdi. "Akşam yemeğine katılmak isteyeceğiniz için nöbet tutacağız."

"Bu gece gitmeyeceğim." Bu sözlerin çökmesinden nefret ediyordum. Her gün ondan ayrılmak için mücadele ediyor ve geceleri uyanık kalıp yatağımdan onun uykusunu izliyordum. "Küçük sprite'ımızın tekrar gizlice kaçması riskini göze alamam. Bu ve kaledeki küstah bir saldırgan arasında, herkesin onu eldivenin içinde görebilmesi için iyi kalmasını sağlamam gerekiyor."

Oflayıp pufladı ve ayağını yere , sonra da yüzünü buruşturdu.

İyi oldu. Bu kadar umursamaz olması ona yaradı. Kaçarak ve halkıma saldırarak bir sürü soruna neden olmuştu. Onu hafife almıştım ve sadece bu bile beni çileden çıkarmıştı. Baştan çıkarmayı, beni öldürmenin bir yolunu bulmaya çalışmayı ve kale koridorundan kaçmayı hesaba katmıştım. Pencereden tırmanacağını hiç düşünmemiştim.

"Git," diye tekrarladım, tüm odağım ona kilitlenmişti.

Finola, "Emredersiniz Majesteleri," diye cevap verdi ve iki muhafız bizi yalnız bıraktı.

Kapı kapandığında, ayaklarımı hareketsiz kalmaya zorladım. "Pencereden öyle tırmanırken aklından ne geçiyordu?"

Kollarını kavuşturarak göğsünün bir kısmını kapattı. "Bilmiyorum, *kâbus*. Belki *de ölmek* istemiyordumdur. Belki de buradan çıkmak istiyorum, böylece aileme geri dönmenin yolunu bulabilir ve hayatımı yaşayabilirim!" Sesi titriyordu ama bu korkudan değildi. Burun delikleri alevlendi ve içinde biriktirdiği öfkenin her zerresini dışa vurdu. "Peki Nightbane iyi mi?"

Beni zayıflatmasına izin veremezdim ama yine de onun cû-sîth ile olan bağlantısını anlamıyordum. "Nightbane yatağına geri götürülüyor, böylece ona bir ders verilebilir. Kaçışınızda size yardım etmek istedi ve diğer Unseelie'lere saldırdı. Bu kabul edilemez."

"Beni koruyordu." Saçlarının uçlarını çekiştirdi. "Onun yerine beni cezalandır."

"Oh, yakında yeterince cezalandırılacaksın." Kendimi irkilmemek için zorladım, bunun yerine başarmam gereken hedefe odaklandım. Ölen anne ve babamın anısını canlandırdım, kanları onların

kıyafetleri ve üzerlerinde gezinen Seelie muhafızları. Kalbim sertleşti ve onu teselli etme isteğimin bir kısmı . "Ve gitmene izin vermem mümkün değil." Boğazımda bir yumru oluştu ama görmezden geldim, her kelimeyi telaffuz ettiğimden emin oldum. "Hayatını Gleann Solas'ta ya da Dünya'da sürdüremeyeceksin, sprite."

"Ve burada yaşama seçeneğim de yok." Dudaklarını sıkıca birbirine bastırmadan önce alt dudağı hafifçe titredi.

Bu âlemde en çok istediğim şey asla gerçekleşemezdi - mesafeyi kapatmak ve onu kollarıma almak. Bu sadece aramızdaki ilişkiyi daha da gerginleştirirdi. "Hayır, istemiyorsun." Ona boş yere umut vermenin bir anlamı yoktu. "Aslında banyo yapsan ve biraz uyusan iyi olur, böylece ileride olacaklar için mümkün olduğunca iyileşebilirsin."

"Bana eldivenin ne olduğunu söyleyecek misin?" Kar saçlarında erimişti ve göğsünde hâlâ benek benek duran birkaç pul kuruyan kanıyla karışmıştı. "Beni kırbaçlamak için sıraya mı diziyorsun? Beni kalabalığın önünde asacak mısınız?"

"Keşke bu kadar çabuk ve acısız olsaydı." Buna tanık olmak yaşayacağı cehenneme tanık olmaktan daha kolay olurdu. Ölümünün uzun ve acılı olacağına hiç şüphe yoktu. "Sprite, kendini neyin içine soktuğun hakkında hiçbir fikrin yok. Keşke boğazını kesseydim diyeceksin." Kendimi gülümsemeye zorladım, benden korkmasını ve mesafesini korumasını istiyordum.

Çenesi düştü ve gözleri kısıldı.

İstemedi de olsa ona doğru bir adım attım ve parmağımı yanağında gezdirdim. O lanet olası sarsıntı aramıza girdi ama dişlerimi sıkarak ona doğru eğildim. Göğsü kabardı ve bunun korkudan mı yoksa çekicilikten mi olduğundan emin değildim... belki de ikisi birden. Her iki durumda da bu beni canlandırdı.

Dudaklarımı kulağına götürdüm, ona umutsuzca bilmek istediği şeyi söylemeye hazırdım.

LIRA

H Misk kokulu amber kokusu burnuma doldu ve başımı döndürdü. Karnımda yine o lanet kelebekler uçuşmaya başladı ve kendimi ona doğru eğilmemek için zorladım. Her şeyden sonra, bu kadar çekici olmaktan nefret ediyordum.

hala ona ve onun dokunuşuna duyduğum özlem.

Piç kurusu.

"Gauntlet, tek amacınızın hayatta kalmak olduğu üç farklı oyun," diye cevap verdi, dudakları kulak mememi okşuyor ve nefesi tenimde geziniyordu.

Titrediğimi gizleyemiyordum ama bunun bana söylediklerinden kaynaklandığı açıktı, dokunuşundan ya da yakınlığından değil. Geri çekilerek şaşkınlığımı üzerimden attım ve kelimelere, *oyunlara* ve *hayatta kalmaya* odaklandım. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Diğer mahkûmların da dahil olduğu tehlikeli mücadeleler içeren üç engelli parkurda yer alacaksınız." Tavish arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. "Mahkûmlar bu fırsatı birbirlerini herhangi bir tepki görmeden öldürmek için kullanacaklar. Ben krallığın sorunlarıyla ilgilenmeye devam ederken Eldrin ve Caelan kuralları ve engelleri belirleyecek."

Yutkunmaya çalıştım ama boğazımdaki yumru çok büyüktü. "Hepsi bana saldıracak ve benim kanatlarım ya da büyüm yok." Nabzım hızlandı. Onların elinde ölmek için kaçmaya karar vermiştim ve işte buradaydım, onlara teslim ediliyordum.

"Oh, farkındayım." Tavish gözlerini açtı, rengi o kadar koyuydu ki bilmesem akik taşı .

"Bunca zaman beni öldüreceğini söyledin." Nedenini bilmiyordum ama tüm seçenekler arasında Tavish benim seçimim olacaktı. Bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değildim. "Bunun yerine beni doldurup gümüş bir tepsiye mi koyacaksın?"

Kaşları çatıldı ve sonra ukalaca sıırttı. "Eğer benim tarafımdan tıka basa doldurulmak deneyimlemek istediğin bir şeyse, bunu gerçekleştirmeye karşı değilim. Gümüş tepsiye gelince, bu garip bir istek ama eminim her iki kriterinizi de tatmin edecek bir çözüm bulabiliriz."

Cinsel imaları karşısında vücudum ısındı ama aldırmadım. Bekâretimi, beni kaçırıp bu karmaşanın içine sokan soğuk, karamsar bir pisliğe kaptırmamın hiçbir yolu yoktu. Çenemi kaldırdım ve burnumu kırıştırdım. "Kastettiğim bu değildi. Bana yaptığın şeyi Şükran Günü'ndeki bir hindiye benzetiyordum."

"Türkiye mi?" Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Şükran Günü. Ne demek istediğinden emin değilim. Aynı dili mi konuşuyoruz?"

Şimdi *bunu* çok iyi anlıyordum. Buradaki hakaretlere alışmam biraz zaman almıştı, ama hakaretler sadece bana yöneltildiğinde anlamak kolaydı. "Boş . Sadece beni öldüreceğin konusunda kararlı olduğunu ve şimdi de beni saldırıya uğramam için teslim ettiğini *kastetmiştim...*" Sustum. Burada kaç mahkum olduğundan bile emin değildim.

Çenesi sıkıştı. "Ben hiçbir şey yapmadım. Sen kaçtın, buna rağmen Sana verdiğim güzel şeyleri aldın ve birkaç saldırdın. Sadece bu da değil, sen bana saldırıp kaçmaya çalıştıktan sonra seni korumak için bir başka adamımı daha öldürmek zorunda kaldım."

"Kararı veren hâlâ sensin." Bu soruna ben neden olmuşum gibi davranışlarını haklı çıkarmasına izin veremezdim. "O yüzden beni suçlama."

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni sırtım duvara dayanacak şekilde hareket ettirdi. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve başparmağını alt dudağıma koyup aşağı çekti. İçimden bir geçti ve tadının neye benzediğini öğrenmek için parmağını yalamaktan kendimi alıkoymak zorunda kaldım.

"Eğer eldiveni ilan etmemiş olsaydım, halkım bana karşı ayaklanırdı ve siz de bu gece ölürdünüz. En azından bu size hazırlanmak ve hayatta kalmak için bir şans veriyor."

Homurdandım ve kendimi durduramadan parmağını dişlerimin arasına alacak şekilde başımı hareket ettirdim.

Sırıtarak içime girdi ve teninden kadifemsi, topraksı bir tat ağzımı doldurdu. Bana karşı sert olduğunu hissedebiliyordum ve bacaklarımı onun beline dolamamak için mücadele etmek zorunda kaldım, onu aralarında hissetmek için çaresizdim.

"Parmağını ısırp koparmalıyım," diye hırladım, derisine biraz daha bastırarak.

"İşte *bu*, yapmaya fazlasıyla istekli olduğum bir fedakârlıktır, sprite." Kıkırdadı.

Tüylerim diken diken oldu ve nefes alışım hızlandı ama daha fazla küstahlaşmasına tahammül edemezdim... özellikle de benim yüzümden. Bir elimi göğsüne koydum ve onu geri ittim.

Benimle kavga etmedi ve bir parçam hayal kırıklığıyla çığlık attı, ama akli başında olan parçam rahatlayarak iç çekti. Parmağı ağzımdan çıktığında, dokunuşunu olduğu kadar tadını da özlemiştim. bu bağ mantıklı değildi ama en azından ikimizi de etkiliyordu.

"Eğer bir teşekkür bekliyorsan, bu olmayacak." Günün sonunda, geleceğimi belirlemişti. Artık tek soru beni kimin öldüreceğiydi. "Yine de ölümümü mühürledin."

"Evet. Yaptım." Gözleri karardı. "Seni bulduğum ve buraya getirdiğim an. Kız kardeşinden aptalca ayrıldığından beri bu konuda dürüst oldum."

Kelimeler nefesimi kesti ve duvarları üzerime kapanmaya zorladı. Ailem beni her zaman yanlış bir kararın hayatımı değiştirebileceği ve asla yabancılarla birlikte olmamam konusunda uyarmıştı. Beni buraya getiren kişi tarafından baştan çıkarılana kadar hiç baştan çıkarılmamıştım. Zamanda geriye gidip başka bir karar verebilseydim, beni buraya getirmeye kararlı olduğunu ve Eiric'in çapraz ateşte kalabileceğini anlasam da verirdim. "Fark etmezdi."

Yüzü kibirden derin bir kaş çatmaya dönüştü ve soğuk tavrı tekrar yerine oturdu. "Haklısın. Kader araya girdi ve seni bulmama izin verdi. Başka bir alternatif yok. Geçmiş belirlendi ve yanlışlar düzeltilmeli."

"Bu her gün kendi kendine tekrarladığın bir mantra mı, yoksa sadece benimle vakit geçirdiğinde mi?" Onun yanında çok az bulunmuştum ama ne zaman birbirimizin yanında olsak bu cümleyi ya da buna benzer bir şeyi duyuyordum. Sanki her şeyin böyle olması gerektiğini kendine hatırlatmak zorundaydı. "Çünkü bunu benim çıkarım için yapıyorsan, mesaj alınmıştır."

Bir elini saçlarında gezdirdi ve hafif bukleler yüzüne düştü. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama durakladı. "Havlular yenilendi, yani şimdilik yıkanmak için ihtiyacınız olan her şeye sahipsiniz."

Başka bir deyişle, sohbetimiz sona ermişti. Bu en iyisiydi. Ama irkildim ve Eldrin'in saldırısından kalan silik yara izine dokundum. Bu hızlı hareket, bu gece aldığım yaralar yüzünden kuyruk sokumumun ve ağrmasına neden oldu. Yine de en son istediğim şey küvete girmektir. Eldrin'in beni tekrar pusuya düşürmesini istemiyordum.

Tavish'in dikkati dokunduğum noktaya odaklandı ve homurdandı. "Sorun nedir?"

Hiçbir şey söylememek için ağzımı açtım ama ses çıkmadı. Fae'lerin yalan söylememe kuralına lanet olsun. Dünya'da hiç zorlanmamıştım ama *burada*, kışımı kurtarmak için yalan söylemem gerektiğinde dilim tutuldu. Bunun yerine kısmi bir doğrulukta karar kıldım ve fae'nin beni bıçakladığı yerden hala sıcak hissettiren bölgeye dokundum. "Göğsüm ağrıyor." Aşağı baktım ve elbisemin açık olduğunu ve göğsümü zar zor örttüğünü fark ettim.

Çenesindeki kaslar seğirdi ve dikkati Eldrin'in beni bıçakladığı noktaya odaklandı.

Daha fazla soru sormadan önce bir şeyler yapmalıydım. Aramızda yeterince gerginlik ve endişe vardı, daha fazlasını eklememeliydim. Yerimden kaydım ve banyo kapısına doğru yöneldim. Düğmeyi çevirip açtım, ondan uzaklaşmaya ve kafamı boşaltmaya hazırdım. "Bir banyo iyi olurdu."

"Bir hizmetçi çağırayım da bir elbise getirsin-"

"Gerek yok." Kralın ihtiyaç duyabileceği şeyler için odayı kontrol etmeye geldiklerinde dolaba yeni bir elbise koymuşlardı bile. "Bende zaten bir şey var." O başka bir şey söyleyemedi kapıyı kapattım ve küvete yöneldim.

Nefes verdim, bunu çabuk yapmak istiyordum. Yıkanmak istemiyordum ama en son temizlendiğimden bu yana günler, hatta bir hafta geçmişti ve yeni yaralarımın enfeksiyon kapmasını istemiyordum.

Suyu açtım ve küvet dolarken soluk mavi bir havlu almak için dolabın kapağını açtım. Odayı taradım, en karanlık köşelere odaklandım ama orada hiçbir şey göremedim.

Aceleyle kıyafetlerimi çıkardım ve suya girerek üzerimi örtmesine izin verdim. Suya dalar dalmaz, su tüm vücudumu karıncalandırdı, beni rahatlattı ve aldığım yaraların acısını . Yine de beynim çılgına dönmüştü, gölgelerin içinde gölgeler görüyordum. Gözlerimi kırptım ama hiçbir şey yoktu. Eldrin'in zihnimle oynamasına izin veriyordum ve bunu nasıl düzelteceğimden emin değildim.

Suyun içine daha da batarak gecenin kirinin ve pisliğinin akıp gitmesine izin verdim. Ellerim, ayaklarım ve göğsüm vücudumun geri kalanından daha fazla karıncalanıyordu. Çatlamış, sıyrılmış, kesilmiş ve kanıyorlardı.

Temizlendikten sonra çabucak kurulandım ve yeni elbisemi başımdan geçirdim. Elimden geldiğince düğümleri çözmek için parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve banyoda yalnız kalmak istemediğim için aceleyle yatak odasına geri döndüm.

Kapı açılır açılmaz Tavish'in kullandığım iki yastığı alıp yatağın üzerine, yorganın üzerine yerleştirdiğini gördüm.

Başını eğerek sustu. "Çok çabuk oldu. Bir sorun mu vardı?"

Bu cevaplamak istemediğim bir soruydu, bu yüzden bilmek istediğim şeye odaklandım. "Hücreye geri mi taşıyorum?"

"Hücreye geri dönecek olsaydın, seni oraya daha önce koyardım." Nefes verdi ve yorganın kenarını aşağı çekti.

Yastıklardan oluşan bir duvar, yatağı bir bariyer gibi ortadan ikiye bölüyordu.

Boğazını temizledi ve ensesini ovuşturdu. "Yaralarının iyileşmesi için iyi bir dinlenmeye ihtiyacın var ve gerçek bir yatakta daha iyi olacaksın."

Nefesim kesildi. "Ölmemi istemiyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Derin bir nefes aldı ve kaşları çatıldı. "Kendini savunamadan eldivene girmeni istemiyorum. Ölümün daha büyük bir amaca hizmet edecek... halkımı kurtarmak için. Ancak, mahkûmlar... gerçek bir tehdit olmasanız bile sizi kin ve intikam için öldürmek isteyeceklerdir. Niyetim bu değildi. Bu şekilde ölmeni istemiyorum."

Vay canına. Yanlış yönlendirilmiş olsa bile, en azından ölümünden zevk almıyordu. Yine de nasıl cevap vereceğimi sessiz kaldım.

"Eğer rahatsızsanız ve yerde yatmamı tercih ediyorsanız, bunu yapabilirim." Kanatları arkasında sıkıca katlanmıştı.

Hizmetkârlardan ya da muhafızlardan birinin içeri girip kralı yerde, beni de yatağında gördüğünü hayal edebiliyordum. Bana duydukları nefretin artmasına ihtiyacım yoktu... tabii bu mümkünse. Bunu öğrenmek istemiyordum. "Hayır, sorun değil." Yastıklar büyük ve kabarıktı. İyi bir bariyer oluşturuyorlardı.

"Güzel."

"Teşekkürler-" diye başladım.

"Yapma." Bir elini kaldırdı. "Bir fae'ye teşekkür etme... *as/a*. Bu onlara borçlu olduğun anlamına gelir ve ihtiyacım olan son şey senin bana borçlu olman."

Kısa bir an için, gözleri sadece birkaç kez gördüğüm açık gri tonuna benzeyen ve içten bir gülümsemeye sahip bir çocuk görüntüsü belirdi zihnimde... ama sonra kayboldu. Kulaklarım çınladı ve acaba o muydu diye düşündüm.

Yatağı işaret etti. "Biraz uyu. Yatağa girmeden önce temizleneceğim."

Başımı salladım ve birbirimizin yanından geçtik. Üzerimi örten kömür rengi elbiseye baktım. Son yaram da iyileşmeye başlamıştı; ellerimdeki ve ayaklarımdaki donmuş mavi renk de kaybolmuştu. Suyun verdiği karıncalanma onların iyileşmesine yardımcı olmuş olmalıydı. Belki daha uzun süre ıslanmalıydım ama Eldrin'in beni izlediğini düşünmek kuma isteği uyandırdı. Orada kalamazdım.

Tavish kapıyı kapattı ve ben de yatağa girdim. Kokusu beni bastırdı... ve kendimi evimdeymişim gibi hissettirdi. Yatak bir bulut gibi yumuşaktı ve ne olduğunu anlayamadan uykuya daldım.

ZİHNİM beni uyandırmaya çalıştı ama bedenim uğuldayarak beni uyuttu. Ardanos'a getirildiğimden beri hiç olmadığım kadar güvende hissediyordum.

Ardanos.

Diyarın adı sanki orada olması gerekiyormuş gibi aklıma geldi, ama onu çekiştirmeye ve nedenini anlamaya çalıştığımda, başka bir şey gelmedi. İsmi biliyor olmalıydım çünkü Tavish birkaç kez söylemişti. Mantıklı olan tek açıklama buydu.

Yine de şok gözlerimi açtı ve dün gece kaçtığım pencereye baktım. Sırtım Tavish'e dönüktü ve ağır ve serin bir şey uyluğumun üst kısmında hoş bir his yaratıyordu.

Başım döndü ve başımı kaldırdığımda Tavish'in avucunun belimde durduğunu ve baldırının gece boyunca elbisenin yükseldiği açıkta kalan uyluğumun üzerinde uzandığını gördüm. Ayağı rahatça yana sarkıyordu.

Omzumun üzerinden dikkatlice baktığımda vücudunun yastık bariyerine yaslandığını, sağ kolunun ve bacağının bariyerin üzerinden geçerek bana dokunduğunu gördüm.

Sırtımı yastık bariyerine dayamıştım. Eğer orada olmasaydı, tamamen iç içe geçmiş olacaktık. Neyse ki oradaydı, ama onu uyandırmadan kendimi nasıl çözecektim? Uyanmasını ve gece boyunca ne yaptığını fark etmesini istemiyordum. Kaydettiğimiz azıcık ilerlemeden sonra, isteyeceğim son şey onun tekrar uzaklaşmasıydı.

Hâlâ uyuyormuş gibi yaparken kıpırdandım ve ellerinden kurtulmaya çalıştım ama Tavish inledi ve beni tekrar yastıklara doğru çekti.

Lanet olsun. Bu hiç kolay olmayacak.

Nefes alışını dinleyerek donakaldım. Neyse ki yavaş ve kolaydı.

Güzel. Onu .

Alt dudağımı ısırdım, buradan zarifçe nasıl çıkacağımı düşünüyordum.

Sonra yatak odasının kapısı açıldı.

Tavish ve ben sıçrayarak uyandık ve kapıya doğru döndüğümüzde dünyanın en kötü insanının ağız açık bir şekilde orada dikildiğini gördük.

LIRA

T Avish'in nefesi kesildi ve yastıklardan uzaklaşarak yan tarafına döndü. Kanatları açıldı ve devasa boyutları nedeniyle kenarları koluma sürtündü.

"Ah." Finnian bir elini onun göğsüne koyarken, diğer kolu yanında bir tür giysiyle kaldı. "Sarılma zamanınızı bölmek istememiştim." Arkasındaki kapalı kapıyı işaret etti. "İşinizi bitirebilmeniz için daha sonra geleyim mi?" Kaşlarını salladı.

Yüzüm kızardı ve Tavish sanki bir heykele dönüşecekmiş gibi dondu kaldı.

Finnian sırttı ve kapıya doğru döndü. "Bunu evet olarak kabul ediyorum." Elini kapı tokmağının üzerinde gezdirerek durakladı. "Belki de ikinizin rahatsız edilmek istemediğiniz zamanlar için bir işarete ihtiyacınız vardır. Torcall ya da Finola bana 'güne hazırlandığınızı' bildirebilir. O zaman beş dakika içinde geri döneceğimi bilirim... çünkü Tavish'in geçmişine bakılırsa doruğa ulaşması uzun sürmeyecektir."

Kalbim küt küt atarken cümlemin son kısmına tutunmuştum. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama Tavish'in ya benim gibi bakire olduğunu ya da fazla deneyimi olmadığını söylemişti.

"Lanet olası uçurum." Tavish ayağa fırladı. "Sakin gitmeye *cüret* etme. Böyle bir şey ."

"Oh... demek sarılmayı seviyorsun." Finnian tekrar bize doğru döndü ve kapıya yaslandı. "Biliyor musun, böyle olmanı hiç beklemiyordum ama son zamanlarda burada yaptıklarını düşününce mantıklı geliyor." Tavish'in gözleri büyüdü ve çenesi sıkıştı. "Ben *sarılan* biri değilim.

Sen bundan daha iyisini bilirsin."

"Yani onunla seks yapmaya çalışmıyordun ya da onunla kucaklaşmıyordun?" Finnian başını kaşdı. "Onunla tam olarak ne yapıyordun?"

"*Uyuyor,*" diye cevap verdi Tavish ama bir şey söylememesi gerektiğini biliyormuş gibi ağzını kapattı.

Finnian'ı daha önce gülümserken gördüğümü sanıyorsam, çok . Unseelie'ye göre ifadesi çok parlaktı... neredeyse güneşle eşitti. "Belli ki. Bunu hiç düşünmedin, değil mi? Senin hesap yapmayan yanını görmeye bayılıyorum. Yine de buraya herhangi biri girebilirdi. Ben olduğum ve Seelie prensesini sevdiğim için şanslısın."

Karanlık bir şekilde homurdandım. "Ah, evet. Eminim biliyorsundur. Geçen akşam Eldrin bana bir misafir gibi davranılmasını istemediğinde beni otobüsün altına attın."

"Seni *otobüsün* altına mı attılar?" Alnı kırıştı. "Seni kesinlikle atmadım ve otobüsün ne olduğundan da emin değilim."

Dillerimizdeki kültürel farklılıklara lanet olsun. İngilizce konuştukları için yeterince şanslı olduğumu , böylece onları anlayabiliyor ve iletişim kurabiliyordum... *bir bakıma*. "Tavish'e bana daha çok bir mahkûm gibi davranmasını söyledin, bu yüzden benden *hoşlandığına* inanmakta zorlanıyorum." "Bu bir otobüs mü?" Başını salladı, ama ben düzeltmeden önce

"Senden hoşlanıyor olsam da, sadakatim Tavish'e . Tüm bunları onun iyiliği için söyledim çünkü o benim en yakın arkadaşım ve kralım."

Ne yazık ki, bu beni karizmatik Finnian'dan daha çok soğuttu. Yine de bir şeyi çok açık bir şekilde ifade etmişti. Benim için değil Tavish için en iyisini yapacaktı ve durumumla daha fazla empati kurmasını dilesem de ondan ne beklemem gerektiğini anlamıştım.

"Neden buradasın ve neden odama girmeden önce herkes gibi kapıyı çalmıyorsun?" Tavish yorgani üzerinden attı, ayaklarını yatağın kenarına attı ve ayağa kalktı.

Dağınık saçları yüzünü çerçevelerken ağızda salyalar birikti ve çenesindeki koyu renkli tüyler onu daha sert gösterdi. İnce gömleğinin içinden kasları belirginleşmişti ve parmaklarımı her kıvrımın üzerinde gezdirmek istiyordum.

Çok soğuk bir banyoya ihtiyacım vardı... hemen.

"On dakika önce kahvaltıda bize katılman gerekiyordu ve Eldrin üzgün. Onun yerine gelip seni almamı tercih edeceğini düşündüm." Kaşlarını kaldırdı. "Ben de senin kapıdan çıkıp gideceğini sanıyordum. İçeri girdiğimde seni hâlâ *Lira*'yla yatakta bulmayı beklemiyordum."

Tavish'in yüzü daha da soldu. " kaç?"

"Dokuz on beş." Finnian yatağın ucuna doğru yürüdü. "Bu senin için duyulmamış bir şey. Normalde geç bir günde sekizde aşağıda emir yağdırırsın."

"Nasıl uyuyakaldım bilmiyorum." Tavish banyoya doğru yürüdü. "Üzerimi değiştirip aşağı geleceğim."

Finnian'ın bakışları sert bir şekilde üzerime çevrildi ve ağzının kenarları kalktı. "O yatakta rahat mısın?"

Aslına bakarsanız ama bunu o kendini beğenmiş itiraf etmeyi reddediyordum. Dışarı çıkarken kaşlarımı çatmamaya çalıştım, ayaklarım serin zemine değiyordu. Tavish'in onunla tekrar uyumama izin vereceğinden şüpheliydim, özellikle de kucaklaşma talihsizliğinden ve Finnian'ın bizi basmasından sonra. Pekâlâ, belki ikisi gittikten sonra biraz kestirmek için gizlice içeri girebilirdim. Hiçbirinin haberi olmazdı.

Kıs kıs gülererek bana doğru yürüdü ve yatağın üzerine bir pantolon ve tunik bıraktı. Sonra avucunu ters çevirdi ve elini açtı, orada yuvalanmış iki mantar ortaya çıktı.

Onlara ve tekrar yüzüne baktım, yerimden kıpırdamadım. Midem homurdandı ama yüzümü kayıtsız tuttum. "Kahvaltını bitirmedin mi?"

"Senin için biraz ayırdım." Omuz silkti ve parmaklarını üzerlerine kapattı. "Ama eğer onları istemiyorsan-"

Karnım daha da yüksek sesle guruldayarak bana cevap verdi. Dünya'da olsaydım muhtemelen başkasının elindeki yiyecekleri es geçerdim ama burada yiyecek kıtı... en azından benim için.

Yüzü yumuşadı ve elini tekrar uzattı. "Al. Ye. Sana daha sonra getiririm."

Bu sefer tereddüt etmedim ve elindeki mantarları aldım. Dünkü kaçış girişimimden sonra hiçbir şey yememiştim. Belki de bu Tavish'in beni cezalandırma yöntemiymiş ama ben öyle düşünmüyordum. O kadar çok acı ki aç değildim.

Bir ısırık aldığımda Finnian'ın kemerinde iki kılıç olduğunu fark ettim. Normalde o da Tavish gibi bir tane taşırdı ama dün gece herkesi germiş olmalıydı. Korku insanları mantıksızlaştırıp daha fazla çekişmeye neden oluyordu ama bir şey söylememenin daha iyi olacağını biliyordum.

Yoksa ben mi?

"Saldırıya uğradığınızda bir kılıcın yetmeyeceğini mi düşünüyorsunuz?" Kaşlarımı kaldırdım.

Dövüşmeye hazırlanıyormuş gibi ellerini birbirine sürttü. "Oh, Lira. Seni nelerin beklediğini tahmin bile edemezsin."

Ağzım kurudu ve ısırığımı mantar boğazıma takıldı. Tavish normal siyah tünge, deri pantolonu ve botlarıyla aceleyle odaya geri döndüğünde boğulacak gibi öksürdüm. Eşsiz, karmaşık kılıcı yine kalçasındaydı ve sadece bir tane olduğunu görünce rahatlardım.

Önce bana, sonra Finnian'a baktı ve "Benimle tekrar aşağıya geliyor musun?" diye sordu.

Finnian gerçek yüz ifadesini gizlemek istercesine dudaklarını birbirine yapıştırdı. "İlgilenmem gereken bazı şeyler var ama acele etsen iyi olur. Eldrin Lira'nın nezarethaneye dönmediğini öğrenince gölgeleri onu ele geçirmeye başladı. Buraya gelip onu annenin elbiselerinden biriyle, beni de mantarlarını gizlice yerken görmesini istemeyiz."

"Tamam." Tavish nefes verdi ve kapıyı açtı. "Sadece akşam yemeğinde orada olduğundan emin ol."

Başım arkaya doğru eğildi. Tavish'in Finnian ve benimle odasında baş başa kaldığı son etkileşimden sonra, Tavish'in bizi burada kendi isteğiyle yalnız bırakmasını hiç beklemiyordum. Elbisem belime yapışmıştı ve hem kığım hem de vajinam sergileniyordu.

"Merak etmeyin. Olacağım. Yemek ve benim aramda hiçbir engel olmayacak." Finnian karnını ovuşturdu.

"Tamam." Tavish kapıdan içeri girdi ve bizimle yüzleşti. "Ve eğer herhangi bir uzlaşmacı pozisyonda sıkışıp kalırsa, bırak kendisi bir çıkış yolu bulsun. Bir daha asla böyle bir şeye tanık olmak istemiyorum."

"Oh, inan bana." Finnian güldü. "Ben dersimi aldım. *Kırdığın* satranç tahtasını değiştirmek için özel sipariş vermek zorunda kaldım. Bu yüzden onun kıyafetlerini getirdim, böylece elbisesinin hareket edip senin uygunsuz bulacağın bir şeyi ortaya çıkarma ihtimali yok."

Şimdi ikisi sanki ben odada yokmuşum gibi konuşuyorlardı. Ellerimi yumruk yaparak tırnaklarımın avuçlarıma batmasına izin verdim. "Affedersiniz ama Finnian ve ben herhangi bir pozisyonda olmak istiyorsak, bu sizi ilgilendirmez." Finnian'la yatmak istediğimden değil, ama bu lanet olası bir prensipti! Ben kendi seçimlerimi yapardım, dünyayı karanlığın kaplamasını isteyen kibirli bir Unseelie kralı değil.

Tavish bulanıklaşarak bana doğru uçtu. Tam önüme indi, elini boynuma doladı ve beni duvara doğru itti. Karanlık etrafımızı sarmış, Finnian'ı görmemizi engelliyordu.

Bu beni öldüreceği andı ... ama beni boğmadı. Onun yerine elini ve çenemi yukarı kaldırarak beni gözlerinin içine bakmaya zorladı.

"Finnian'la ya da başka biriyle birlikte olmayacaksın," diye hırladı. "Bununla başa çıkamam, Sprite. Aleyhimize yeterince şey var, işleri olması gerekenden daha da zorlaştırma." Yüzü yumuşadı ve eli kolumda gezinirken tutuşunu bıraktı. "Lütfen."

Tüm öfkem yok oldu çünkü bir an için kırılmış gibi göründü. Karşımda kibirli bir kral yerine, kalbini açmaya çok yaklaşmış bir adam duruyordu. Onu dürtmek ve bana açılmasını sağlamak istedim ama sonra ikimiz de pişman olacaktık. İhtiyacım olan son şey, ben için onun soğuk ve mesafeli davranmasıydı. "Değilim, ama sanki aynı odada değilmişim gibi benim hakkımda konuşma."

"Kahvaltıya gitmelisin. Çok uzun sürdü. Biz konuşurken Eldrin muhtemelen yoldadır." Finnian boğazını temizleyerek varlığını belli etti. "Ayrıca, olan şey masumdu ve ben

Neler olduğunu anlayın, bu yüzden ikinizi de bir daha rahatsız edecek bir şey yapmayacağım."

Tavish bir adım geri çekildi ve etrafımızı saran karanlık hafifledi. Derin bir nefes aldı. "Biliyorum. Sadece ona karşı dikkatli ol. Tamam mı?" Finnian'a baktı.

"Elbette yapacağım." Finnian başını eğdi.

Tavish başını salladı ve Finnian'la beni geride bırakmadan önce gözlerimle buluştu.

Kapı kapandığı anda göğsümü bir boşluk doldurdu ve onun peşinden gitmek istedim. Bana karşı ne kadar iyi davranırsa, yaptığı tüm kötü şeyleri hatırlamak kadar zor oluyordu.

Bunların hiçbirisi benim önceliğim değildi. Gauntlet'e girecektim ve tam bir savaş bir yana, uçan bir fae ile bir savaşta nasıl hayatta kalacağımdan emin değildim.

", Lira. Git üstünü değiştir." Finnian yatağın üzerindeki giysileri işaret etti.

Tartışmak istemediğim ve elinde ne olduğunu merak ettiğim için kıyafetleri hızla banyoya götürdüm ve bir tunik ile deri pantolon giydim.

Yanına döndüğümde kılıçlarından birini çıkarıp yatağın üzerine fırlattı. "Bana ne bildiğini göster."

Başım geriye eğildi ve titrek bir nefes aldım. Bu bir numara olmalıydı. "Buna kanmamı mı bekliyorsun? Tavish'i bir şekilde daha kral göstermeye mi çalışıyorsun?" Bir kılıçla yakalanmanın nasıl bir faydası olacağından emin değildim. Aslında düşündüğüm her senaryo, en iyi arkadaşının kılıcını elime geçirirsem onu daha zayıf gösterecekti. Ama Finnian'ın sadakatinin nerede yattığını anlıyordum. Daha on dakika önce bile netti.

"Sen akıllı bir kadınsın." Kollarını kavuşturdu. "O kılıca dokunmanın insanları Tavish'e karşı daha da kızdıracağını biliyorsun."

"Bu da demek oluyor ki, bunun olmasını istemeyeceğinize , benim hesaba katmadığım bir nedeniniz olmalı. Aslında, onun için bana sırtınızı döneceğinize dair hiçbir soru işareti bırakmadınız."

Finnian gözlerini kapattı. Onları tekrar açtığında ellerini önünde kavuşturdu. "Gauntlet'te ölürsen

Tavish'i etkilemek, birinin sizi elinizde kılıçla yakalamasından çok daha kötüdür."

"Neden? Ölümümün kendi eliyle olmasını istediği için mi?" Beni öldürecek kişinin kendisi olması gerektiğine inanıyordu. Hatırladıkça göğsüm ağrıyordu ama bu garip hissi bir kenara ittim. Değişmeyecek bir şey üzerinde duracak zamanım yoktu. Her iki durumda da günlerim kısıtlıydı.

"Hayır, nedeni bu değil." Finnian başını salladı. "Keşke öyle olsaydı, ama Kader'i üzecek bir şey yapmış olmalıyız. Gerçekten ölmenin tek yolu eldivenin içinde olmak. Tavish'in kanatları buna bağlı. Onunla olan bağlantın seni gerçekten öldürmesine izin vermez."

Ben de Finnian'ın zeki bir flört olduğunu sanıyordum. Beni nasıl da haksız çıkarıyordu. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama Tavish beni öldürecek. Fae yalan söyleyemez ve herkese planını anlattı."

"Bunu söylerken yalan söylemiyordu ama birlikte ne kadar çok zaman geçirirseniz aranızdaki bağı o kadar çok görüyorum. Kader onun seni öldürmesine izin vermeyecek, özellikle de kendi elleriyle." Finnian kılıcı işaret etti. "Ama bu kadar yeter. Seni eldiven için mümkün olduğunca hazırlamaya odaklanmalıyız."

Gözlerimi kırıştırdım ve ellerimi birbirine kenetledim. Bunun bir numara olmadığından emin gerekiyordu. "Benimle dövüşecek misin?"

"Evet, ama birbirimizi gerçekten yaralamamaya çalışalım." Kıyafetini işaret etti. "Sorguya çekilmeden buraya zırhla gelemezdim ve aynı nedenle sana da zırh getiremezdim. O yüzden bu şekilde dövüşmemiz gerekecek. Hançerle rahat görünüyorsun, yani bu bir başlangıç. Savaştan önce alışabilmen için uzun bir kılıçla pratik yapmamız gerekiyor."

Kaybedecek bir şeyim olmadığı için uzandım ve kılıcı kaldırdım. Hançerimden iki kat daha büyük ve iki kat daha ağırdı ama bunun dışında elimde yabancı bir his uyandırmıyordu.

"Eğer göğsünü acıtıyorsa, bana haber ver." Kılıcını çıkardı. "İlk başta ağırdan alacağız."

Dün gece göğsümün incindiğini unutarak başımı aşağı doğru salladım. Gömleğimin kumaşını oynatarak yaranın sadece bir kabuk olduğunu gördüm. "Bu nasıl mümkün olabilir?" Su yarayı çok daha iyi hale getirmişti ama bu artık derin bir kabuk bile değildi.

"Fae'ler çabuk iyileşir, ama itiraf ki bunu unutmana şaşırdım." Omuzlarını yuvarladı, dvüşümöze hazırlanıyordu. "En azından eğitimimizi engellemeyecek."

Odanın ortasına geçtik ve kılıcını yana doğru tuttu. Bana eliyle işaret etti ve "Önce sen saldır. Unutma, kılıç daha uzun, bu yüzden mesafeyi hesaba kat."

Elimde nasıl hissettiğine alışmak için kılıcı salladım. Bıçak havayı yarıyor, şakırdayan bir ses çıkarıyordu ve ekstra ağırlığı ve dinamiğı dengelediğim için darbelerimin dengesi bozuluyordu. Birkaç ayarlamadan sonra biraz daha iyi dengelemeyi başardım.

Önümdeki kılıcı kaldırdım ve Finnian'a doğru savurdum. Kılılarımız çarpıştı ve çarpışmanın etkisiyle elim ve kolum acı içinde titredi. Ses çıkarmamaya çalışarak dişlerimi sıktım ama buna hazırlıklı değildim.

"Tekrar." Finnian kılıcını hazırladı.

Sonraki bir süre boyunca dövüştük. Sert vuruşlar yapmıyordum, daha ziyade kılıcını nereye vuracağıımı ve nasıl daha zarif hareket edeceğimi öğrenmek için zamanı kullanıyordum. Efor sarf etmekten kaslarım yanıyordu, özellikle de son birkaç gündür oturmaktan başka pek bir şey yapmadığım için.

Vücudum terden kayganlaşmıştı ve Finnian öneriler ve düzeltmeler yapıyordu. Kısa süre sonra daha sert savuruyordum ve kılıç konusunda çok yetenekli olmasam da birbirimizin etrafında daha uyumlu bir şekilde dans ediyorduk.

"şimdi, bırakın saldırayım." Finnian doğrudu. "Bununla en iyi şekilde nasıl başa çıkacağını bilmen gerekiyor."

Saldırı pratiğı yapmaya devam etmek istedim ama o haklıydı. Zamanımız kısıtlıydı. Hiçbir şeyi mükemmelleştiremezdim. Kılıcı önümde tutarak başımı salladım.

Finnian beklediğimden daha hızlı bir şekilde kılıcını sağ tarafıma doğru savurdu. Saldırıya uyum sağlayarak tepki verdim ama kılıcım alıştığı kadar hızlı hareket etmiyordu. Son saniyede kılıcını sağ koluma saplamamak için çevirmeden önce kılıcımı hareket ettiremedim.

Kahretsin, yaralanabilirdim ve baskın elim . Daha yeni rahatlamıştım ve şimdi o

bana ne kadar az şey öğrendiğimi gösterdi. Aptal değildim, savaşta hücumdan çok savunmada olacağımı biliyordum. Diğer mahkûmları görmemiştim ama muhtemelen sertleşmişlerdi ve büyülerini ve kanatlarını nasıl kullanacaklarını biliyorlardı.

Öğrenmek zorundaydım ve hızlı olmalıydım. "Tekrar." Başka bir saldırı için hazırlandım.

Kapı çalındı ve donup kaldık, birbirimize baktık.

Eldrin'in sesi "İçeri geliyorum" diye

Finnian bana doğru koştu ve tam kapı açılırken kılıcı elimden aldı. Eldrin odanın içine adım attı.

"Burada neler oluyor?" Eldrin kaşlarını çatarak Finnian'a ve bana baktı.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Eldrin bana büyük bir nefretle baktı.

"Lira'nın yarından önce bir kılıcın neye benzediğini bilmek isteyebileceğini düşündüm." Finnian ikisini de kaldırdı. "Artık biliyor. Fae'leri nasıl hatırlamadığını ve oyuncaklarla oynamayı sevdiğini biliyorsun."

Eldrin kaşlarını kaldırdı ama cevap vermek yerine bana doğru yürüdü. Kolumu sıkıca kavradı ve beni odanın içinde kapıya doğru sürükledi.

"Ne yapıyorsun?" Finnian sesi gergin bir şekilde bağırdı.

Korkunun soğuk dalları kalbimin etrafında sıkıştı. Onunla yalnız bir yere gitmek .

"Kaçırmak istemeyeceğin bir şey." Eldrin gözlerinde kötü niyet dans ederken sırıttı.

LIRA

WBeni nereye götürdüğünü bilmemekten daha kötüsü Eldrin'in soğuk elinin beni kavraması, parmaklarının bileğime saplanmasıydı. Onun

Teni buz gibiydi, ruhunun özünü yansıtıyordu.

Kalp atışlarım hızlandı ve midem kasıldı, beni ondan uzaklaşmaya .

Topuklarımı yere vurdum, ancak yumuşak tabanlar beni onun peşinden sürükledi. Kapıyı açtı ve Torcall ile Finola'nın önünde dört muhafızın daha durduğunu fark ettim.

İki muhafız bize doğru döndüğünde kılıçlarının kabzalarını kavradılar ve beni korumaya hazırlandılar.

Kimsenin beni bir yere götürmemesi konusunda Tavish'e itaat etmeye niyetli olduklarını anladığımda vücudumdaki gerginliğin bir kısmı azaldı.

"Onunla nereye gittiğini sanıyorsun?" Finnian yüksek sesle sordu.

"Sana cevap vermiyorum." Eldrin'in burnu kıışı.

Finola odadan çıkmamızı engellemek için harekete geçti.

Son birkaç gündür o odadan defolup gitmek istiyordum ama şimdi orada kalmak için her şeyi yapardım. İroni omuzlarımı sıktı.

"Ona hesap vermek zorunda olmayabilirsin ama bize hesap vermek zorundasın." Finola çenesini kaldırdı ve ters ters baktı. "O *bizim* korumamız altında."

Eldrin durdu, beni kapı aralığında yanına sürükledi, böylece bedenim onunla çerçeve arasında sıkıştı. Yan tarafım ağrıyordu ve geri adım atmaya çalıştığımda beni daha da sert bir şekilde kendine çekti.

Tüylerim diken diken oldu ama ona kendini daha güçlü hissettirmek istemediğim için dişlerimi sıktım. Zaten şişirilmiş bir egosu vardı.

"Bu Kral Tavish'in isteği üzerine yapıldı." Çenesi çalışıyordu ve elinin hafifçe titrediğini hissedebiliyordum. "O yüzden, bu dört muhafız sizi zorlamadan kenara çekilin."

Torcall kılıcını çıkardı. "Kral Tavish, güneş kremine herhangi bir yerde ihtiyaç duyulursa bunu bize bizzat söyleyeceğini söyledi."

"Ve Kral Tavish bana eldivenleri Caelan'la benim taşıyacağımızı söyledi, öyle değil mi?" Eldrin'in parmakları kasıtlı gibi görünmese de daha derine battı.

Aslında, fark ettiğimden çok daha fazla öfke taşıdığından emindim.

"Ama bu yarına kadar değil." Finola dudaklarını büzdü.

"Dün gece Kral Tavish de böyle söyledi ama bu sabah Caelan ve ben halkımız arasındaki gerginliği azaltmak için oyunların bugün başlamasına karar verdik."

İrkildim ve Eldrin'in sırtışı kötü niyetli bir dönüştü.

Şu anda bu, endişelerimin en önemsiziydi. Finnian ve ben savunma stratejilerine daha yeni başlamıştık ve daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Eldrin bana zaman vermemeye kararlıydı.

"Caelan insanlara günlük işlerini bitirdiklerini bildiriyor." Eldrin omuzlarını geriye attı. "Ve biz konuşurken mahkûmlar hazırlanıyor, aralarında *Seelie* prensesi de olmalı."

Yanında getirdiği dört muhafız, sözde mirasımın hatırlatılması karşısında burunlarını kırıştırdılar.

Torcall ve Finola birbirlerine bakarken Finnian aramızdaki mesafeyi kapatarak arkamda durdu. de sessiz kaldı ama muhafızların yüzündeki gerginliği görebiliyordum. Ne yapacaklarından emin değillerdi çünkü Eldrin yalan söylemiyordu.

Başka bir ses dikkatimi çekti; kanat çırparak bize doğru koşuyorlardı.

Göğsümdeki *çekilme*, kişi daha da güçlendi ve kim olduğundan hiç şüphem yoktu.

Tavish.

"Bunun anlamı nedir?" Tavish'in sesi, karanlık bir pelerinin içinden çıkmadan saniyeler önce gürledi. "Oyunlar yarın başlıyor." Yüzüne gerginlik çizgileri kazınmıştı ve Eldrin'in bana tutunma şeklini fark ettiğinde elleri iki yanında kenetlendi.

Eldrin dudak *büktü* ve başını salladı. "İnsanların dün gecedan beri üzgün olduğunu biliyorsun. Bugün balıkçılar arasında birkaç anlaşmazlık çıktı. Eğer halkımıza göz kulak olması için daha fazla muhafız eklemeseydik durum daha da vahim bir hal alabilirdi. Halkın cezalar konusunda ciddi olduğunuzu görmesi için oyunların bugün başlamasını istiyoruz. Bu daha fazla kaosu önlemek için, o halde neden yarına kadar beklemek istiyorsunuz?"

Soru bir battaniye gibi ağırdı. İma çok açıktı çünkü dün gece yaralandığımı herkes görmüştü. Eldrin, Tavish'in ya iyileşmem için bana zaman tanıdığını itiraf etmek zorunda kalacağını ya da beni almasına izin vereceğini biliyordu.

Tavish'in çenesi karıncalandı, Eldrin'in hedefi vurduğunun tek göstergesiydi bu.

Pes edeceğini biliyordum. Eğer bunu , en yakın iki adamının bu gece başlamasını istemesine rağmen halk, onun bu işi ertelediğini öğrenecekti. Ona göre, böyle bir durumda hem onun hem de benim güvenliğim tehlikeye girecekti.

"Duruşmanın halkımız için yeterince zorlu olacağından emin olduğunuz sürece, yolunuza çıkmayacağım." Tavish kanatlarını katladı. "Öyleyse soruyorum, halkımızın hayal kırıklığına uğramayacağından emin misiniz?"

Eldrin karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Ah, Kralım. Herkesin memnun kalacağını ve eğleneceğini garanti ederim. Böyle bir şey olması ihtimaline karşı yıllardır bunlardan birini planlıyordum."

Bir şekilde boğazımdaki büyük yumruyu yuttum. Sesi kendinden geçmiş gibiydi.

Karanlık, fırtınalı gözler benimkilerle buluştu ve onlarda Tavish'in hissettiği pişmanlığı gördüğüme yemin edebilirim.

"Peki." Tavish kollarını kavuşturdu. "Torcall ve Finola, geçmelerine izin verin. Ama Eldrin, şunu açıkça belirteyim; eğer sen ve Caelan oyunları kitleler için yeterince eğlenceli hale getiremezseniz, bunun sorumlusu siz olacaksınız."

"Eğer durum buysa tüm yükü ben taşıyacağım." Hafifçe eğildikten sonra Torcall ve Finola'nın arasında yürüdü ve beni sürüklerken omuzlarının onlara çarptığından emin oldu.

"Tabii ki onu oyunlara sürükleyeceksin," diye alay etti Finnian.

Eldrin durdu ve ben de kanatlarına doğru koştum. Fiziği Tavish'inkine hiç benzemese de kanatları güçlüydü ve kenarları göğsüme, tam da bir gece önce yaralandığım yere saplandı. Yara, sanki kabuk hafifçe yeniden açılmış gibi yanıyordu.

"Seelie prensesine davranışından rahatsız mı oldun?" Eldrin döndü ve kenara çekildi.

Bir kez olsun boyumu takdir ettim çünkü Finnian'ı görebilmek için etrafımda dolanması ve yüzümün onunkine değmemesi gerekiyordu.

"Sadece diğer mahkumlara hiç böyle davranmadığın halde ona karşı güçlü ve zorba davrandığına dikkat çekiyorum. Büyüklük taslıyorsun, sanki onu gerçekte sahip olduğundan daha büyük testislerin inandırmaya çalışıyorsun." Finnian ayaklarının üzerinde sallandı ve omuz silkti.

"Diğer mahkûmlar Unseelie ve Tavish'e karşı ayaklanmış olsalar da burada olmayı hak ediyorlar," diye homurdandı Eldrin, kolumu öyle bir büktü ki sanki kırılacakmış gibi derin bir sızı yayıldı. "Kral ve kraliçenin ölümleri ve Seelie'nin bizi topraklarımızdan bu çorak adaya sürmesi bir yana, halkımızın birçoğunun ölmesinin sebebi de o. Hem senin hem de Tavish'in ona kötü davranılmasıyla mücadele ediyor olmanız beni endişelendiriyor."

"Durum benzersiz." Tavish ellerini kaldırdı, kanatları sırtına doğru sıkıca katlanmıştı. "Onu diğer mahkûmlarla kıyaslayamazsınız." Sözleri bile öfkeliymiş gibi kısa ve sertti.

"Onu odanda tutuyorsun." Eldrin kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı.

Donup kalmamdan ve tek kelime etmememden nefret ediyordum. Bir korkak gibi dışarı çıkamazdım, özellikle de Eldrin'in yanında. "İşimin, ben orada kaldığım sürece onu mutlu etmek olduğunu açıkça belirtti."

tükürdü, oradaki ilk gecemde söylediği sözleri tekrarladı. Ne demek istediği konusunda endişeliydim ama beni asla zorlamamıştı.

Bir gardiyan kıs kıs güldü. "Takip mi?"

Tavish ona yardım etmek için konuşmuş olmama şaşırarak bana göz kırptı ama hemen toparlandı ve bakışlarını gümüş saçlı muhafızın üzerine dikti. "Hiçbir fikrin yok." Sırıttı ve bana göz kırptı. "Kalmasının bir sebebi var."

"Biz de ona karşı yumuşadığını sanıyorduk." Kalaylı saçlı muhafız kıkırdadı. "Bu çok daha mantıklı."

Bu imalar ve gardiyanların bir erkeğin bir kadını zorlamasını sorun etmemesi midemi bulandırdı. Beni düşman olarak gördüklerini anlıyordum ama hiç kimse... *hiç kimse...* asla böyle muamele görmemeliydi. Tavish'in beni kendi odasına taşımasına şaşmamalı.

Tavish kaşlarını çattı. Neşeli ses tonundan o da hoşlanmamış gibiydi.

"Bu iş hallolduğuna göre acele etmeliyiz. Diğer mahkûmlar hazır olacak ve insanlar kolezyuma giriyor." Eldrin kavrayışını sıkılaştırdı, sonra döndü ve hücrelere doğru uçu.

Ayaklarım altıma dolandı ama kendimi tuttum ve onu takip etmek için dik durdum. Kolumu omzumdan hafifçe çekecek kadar yerden kalktı ve ona yetişmek için koşmak zorunda kaldım. Oyunlar başlamadan önce bilerek beni yaralamaya ve yormaya mı çalışıyordu?

Ağzım kururken, neler olacağı hakkında pek bir şey bilmediğimi fark ettim. Mahkûmun karşı olduğunu anlamıştım ama bunun ötesinde, eldivenin nasıl çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu. Dün geceki dram ve Finnian'la antrenman arasında sormak aklıma gelmemişti. Artık çok geçti.

Yan tarafım ağrıyordu ama Eldrin daha hızlı uçarken yavaşlayamıyordum. Göğsüm kabardı ve bacaklarım ayak uydurmakta zorlandı. Büyülerine ve kanatlarına erişimi olan Unseelie tutsaklarına karşı nasıl hayatta kalabilirdim ki?

Bir gece kaldığım nezarethaneyi geçtik ve hapishanenin derinliklerine doğru ilerledik. Dışkı ve sidik kokusu

burnumdan geldi ve öğürmek istedim. Efor, pis koku ve yanımdaki ağrı arasında kusmuk boğazıma kadar geldi.

Yutkundum ve midemde topaklanmasını görmezden geldim. Herkesin önünde kusmadan da yeterince hedef olurdum.

Hücreler ortaya çıktı. Her birinde daha iyi durumda görünen bir şilte vardı, ama daha güzel görünen tek şey buydu. Yerde kemirgenler koşuşturuyordu ve bir tür garip, tüylü yaratık kafasını örtülerden altından uzatmıştı.

On metre ileride bir grup insan bekliyordu. Birkaçı standart muhafız zırhı giyerken, diğerleri yırtık pırtık tunikler ve deri pantolonlar giyiyordu, kanatları uçamamaları için zincirlenmişti.

"Herkes burada!" Eldrin yavaşlayarak ve beni önüne iterek seslendi.

Herkes bana odaklanırken göğsüm kabardı ve alnımdan ter damladı. Sanki kendi başlarına kim olduğumu anlamayacaklarmış gibi, Eldrin beni onlara köpeklermiş ve ben de onların kemiğiymişim gibi sundu.

Ön taraftan tanıdık bir hırıltı duyuldu ve koyu renkli kürk bana doğru yönelirken mahkûmlardan birkaçı yoldan çekildi.

Nightbane.

Alacakaranlık rengine saçı olan bir kadın başını bana doğru eğdi. Yüzü buradaki diğerleri gibi kir içindeydi ve çok ince yapılıydı. "Ah, en azından bir Seelie bizim iğrenç dünyamızda bir süre yaşamak zorunda. Doğru görünüyor, özellikle de ölmeden önce."

"Onu öldürecek biri varsa o da *benim*," diye gürledi Finnian'ın boyuna yakın, soluk mavi saçlı bir adam. "Hepimizin buraya gelmesinin sebebi o... Kral Tavish'e karşı isyan etmekten başka çaremiz olmadığını düşünmemizin sebebi. Önce onu hırpalamalı ve kirletmeliyiz. Bir prensese benzeyerek ölmemeli. Onu bizden biri gibi geri getirelim."

Diğer insanlar da aynı şekilde tezahürat yaptılar.

Muhafızların bana karşı düşmanlık beslediğini düşünmüş olsaydım bile, savaşacağım insanların yanında bu hiçbir şeydi.

Sinmeyi reddederek çenemi yukarı kaldırdım. Belki de bu bir hataydı ama ne şekilde tepki verirsem vereyim kaderimin değişmeyeceğinden şüpheleniyordum. Ben burada kralın lütfuyla temiz bir deri ve gömlekle dururken, sert yaşamış mahkûmlara karşı hayatta kalmak zorundaydım.

"Herkes hazır mı?" Eldrin sordu.

Soldaki kapıya en yakın olan muhafız kapıyı bir aralık açtı ve kapattı. "Evet. Stadyum dolu ve Kral Tavish ile Finnian az önce Caelan'la birlikte ön sıradaki yerlerini aldılar."

Eldrin kıkırdadı. "Mükemmel." Eldrin başının üzerinde ön tarafa doğru uçtu. Kapıya ulaştığında havada asılı kaldı ve bize doğru döndü. "Kurallar basit. Gösterinin çabucak bitmesini istemediğimiz için kanatlarınızı ve büyülerinizi zincirlerinize bağlı tutuyoruz. Bir silah talep edene kadar başka bir mahkûma vurmanıza izin verilmiyor." Hepimizin anladığından emin olmak istercesine gruptaki herkese baktı. "Arenaya sadece hepinizin sığabileceği kadar . Biz boruyu çalana kadar kimse giriş noktasının ötesine geçmesin. Hayatta kalmak için bir saatiniz var."

Bir saat.

Bu beklediğim kadar kötü değildi, ama sürenin uzunluğu önemli değildi. Her biri beni öldürmek için birlikte çalışacaktı.

Eldrin yere indi ve kapıyı açtı. "Bırakın girsinler." O dışarı çıkarken muhafızlar kılıçlarının kabzalarını ve kanatlarını kullanarak mahkûmları ilerlettiler. Anladığım kadarıyla karşımda elli rakip vardı.

Ölmemi dünyalarındaki her şeyden daha çok isteyen elli kişi.

İhtimaller benim lehime değildi.

Önümdeki grup inceldi ve güçlü kollar beni ileri doğru itti. Düştüm, vücudum çarpmanın etkisiyle sarsılırken ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm. Acı içimde patladı ve ayağa kalkamadan biri yan tarafıma tekme attı.

Nightbane hırladı ve bana doğru koştu.

"Kalk ayağa, Seelie pisiği." Koyu gümüş saçlı bir muhafız kıkırdadı. "Gerçi bu açıdan seni sevdim."

Başka fikirlere kapılmasını istemediğimden, taşların üzerindeki sıvıyı görmezden gelerek yana doğru yuvarlandım. Ne olduğunu bildiğimden korkuyordum.

Bu korkunç düşünceyi bir kenara ittiğimde, Nightbane hızla geçip sıçradı.

Gardiyan bağırdı. "Bırak beni, it."

Her zamankinden daha kötü kokarak hızla ayağa kalktım. Nightbane'in sakinleşmesine ihtiyacım vardı. Benim yüzümden tekrar zarar görmesini istemiyordum.

Nightbane saldırdı ve muhafızı sırt üstü yere düşürdü.

Koşup kurdun sırtına dokundum ve "Ben iyiyim" diye fısıldadım. İçimden zayıf, sıcak bir nabız geldi ve elimden geçerek köpeğe doğru süzüldü.

Nightbane sızlandı ama onu muhafızdan uzaklaştırırken elimi takip etti.

Muhafız, "Çek şu cù-sìth'i üzerimden!" diye bağırdı.

Başka bir muhafız onu almak için harekete geçti ama Nightbane hırladı ve dişlerini tekrar gösterdi.

Başı daha fazla derde girmeden uzaklaşmam gerekiyordu. "Onları . İyi olacağım," diye onu temin ettikten sonra aceleyle kapıdan çıktım.

Gürültülü bir *yuh* sesi fırtına kopmuş gibi ve başımı kaldırıp baktım. Unseelie'nin gösteriyi izleyeceğinden bahsettiklerinde, bir avuç insanın hayal etmiştim. Hiçbir şey beni kalenin arkasına gizlenmiş devasa alana hazırlamamıştı. Küçük çocuklardan yetişkinlere kadar sıra sıra seyirciler oradaydı.

Gladyatör tarzı gerçek bir arenaydı, mahkumlar ve ben en altta toprakta duruyorduk. Sivri dağın tepesi arkamızda, tribünlerin üzerinde yükseliyordu. Baktığım her yerde daha fazla insan vardı. Daha da kötüsü, Tavish en ön sırada, önümde oturuyordu.

Gözlerimiz kilitlendi ve göğsüm rahatsız edici bir şekilde sıkıştı. Karanlık etrafını sarmıştı ve yüz ifadesi öfke ya da pişmanlık olabilecek bir ifadeye bürünmüştü. Bana her şeyi anlatan "Hayatta kal" sözlerini hafifçe mırıldandı.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve titrek bir nefes alıp, dağılmadan önce arenaya bakmak için bakışlarımı ayırdım.

Mahkûmların durduğu küçük alan dışında her yer karanlıkla kaplıydı. Oyun başlamadan önce strateji belirleyemiyorduk. Şüphesiz, Eldrin'in planladığı başka bir şeydi.

Eldrin yukarı doğru uçuşu, yüz ifadesi hiç görmediğim kadar parlaktı. "On iki yıl sonra, *Seelie* prensesinin kaçmaya çalışması ve *kralımız* da dahil olmak üzere halkımıza saldırması nedeniyle ikinci eldiveni yapıyoruz." Yavaşça dönerek herkesin yüzünü görmesini sağladı. "Bu iğrenç suç için, kralımıza ve Unseelie halkına göre kabul edilebilir tek karşılık eldivendir. Bununla birlikte, gerçek bir ödüle karar verdik."

"Ödül mü?" diye sordu soluk mavi saçlı adam. "Son dövüşte yaşamak için belli sayıda insan öldürmeniz gerekiyordu. Bu sefer de aynı şey geçerli değil mi?"

Göğsümde bir düğüm oluştu. Bu her neyse, iyi bir şey olamazdı.

"Hayır." Eldrin'in gölgeleri onun etrafında kıvrıldı. "Bu mücadelede bizi en çok eğlendiren kazanır. Öldürme sayısı, kimi öldürdüğünüz ve her bir öldürmenin nasıl gerçekleştirildiği kadar önemli değil. Ne kadar şok edici, ne kadar uzun süreli, ne kadar dehşet verici olursa mahkûmun cezası o kadar azalacak, yani bazılarınız üç oyunun sonunda özgür kalabilir... tabii hayatta kalırsanız."

Kalbim küt küt atıyordu. Ölümünün acımasız olmasını istiyorlardı ve her mahkûmun bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Bakışlarım doğrudan Tavish'e gitti, Tavish'in yüzü bembeyaz kesilmişti.

Kalabalık çılgına döndü ve defalarca "Güneşten kavrulanları öldürün" diye slogan atmaya başladı.

Başka bir deyişle, beni öldüren ve hayatta kalan kişi kazanacaktı.

Eldrin, sanki neon bir tabelam yokmuş gibi sırtıma daha da büyük bir hedef eklemişti.

"Bilmeyenler için, mahkûmların kanatları uçamamaları için zincirlenir ve zincir büyülerini bastırır. Eldivenin bu ilk aşaması onları cezalandırmak ve *ölümlüler* gibi hayatta kalmalarını sağlamak için. Şimdi, vakit geldi. Saati bir saate ayarla," diye seslendi Eldrin ve yüzünde alaycı bir ifadeyle döndü. Sonra elini kaldırdı ve birkaç metre ötede bir boru çaldı.

Aynen , karanlık soldu ve cehennem ortaya çıktı.

LİRA

Engelli parkurun tamamı görünene kadar alanın ne kadar büyük olduğunu fark etmemiştim. Alan hala karanlık olmasına rağmen, ay zamandır gördüğüm ilk açık gökyüzünde yükseldi ve tüm kolezyum.

Zemin taş ve topraktı ve mükemmel bir oval şeklindeydi.

Yutkundum, sağ tarafımızdaki elli ayak yüksekliğindeki devasa kuleye baktım. Karanlığın onu nasıl gizlediğinden emin değildim ama yüksekliğine rağmen stadyumun yarısı kadar bile değildi.

Tam karşımızda, çift taraflı baltaların farklı şekillerde sallandığı devasa bir balta eldiven denemesi vardı. Kadere meydan okuyup herhangi bir şekilde korunmak için bu engeli aşmaya çalışmamın imkanı yoktu ama ay ışığı, parkurun tam ortasında diğer silahlarla bağlanmış bir kılıcın ağzından parlıyordu. Korunmak için silahlar. İhtiyacım olan bir şey.

Önümdeki insanlar bana pis pis baktıktan sonra kaçışırken, karanlıkta saklanmak için geri çekildim, şüphesiz kendilerini korumak için bir silah bulup beni öldürmek için geri dönmek istiyorlardı. Onlar için bir tehdit değildim.

Bunun için minnettardım ama bu erteleme uzun sürmeyecekti. Kanımı dökmeye hevesli olacaklardı, bu yüzden yönümü bulmam gerekiyordu. Bu yerde görebildiğimden daha fazlası olduğundan şüpheleniyordum.

"Bu tarafa," diye bağırdı koyu sarışın adam, sola doğru koşarak. "Şunları alalım. Kolay lokma bunlar."

Tam zamanında baktığımda yerde birbirine bağlı bir grup silah gördüm.

Sarışın adam ve diğer beş adam silahlara doğru koşarken, geri kalanlar balta eldivenine doğru koştu. Şu an için ana hedefleri ben değildim, bu da bana hayatta kalma şansı için etrafımı incelemem için zaman verdi.

Alanın geri kalanını taradım. Devasa beyaz bir kaya kulenin karşısında otuz fitlik bir alan kaplıyordu. Çok sayıda silah stratejik olarak tepenin ortasına yerleştirilmişti.

Bir *patlama* sesi kulaklarımı deldi ve bir erkek mahkûm acı içinde çığlık attı. Yere düştü ve bir patlama daha oldu ama ne olduğunu anlayamadım. Benimle o kişi arasında on kişi vardı.

Zincirleme bir reaksiyonla sol tarafımda bir platform yükseldi ve sarışın adamla bir diğerini arenanın diğer tarafına fırlattı. Vücutları kuleye *çarptı*, tepeye tırmanan sekiz kişiden birini kıl payı kaçırdılar ve çatırdayan kemiklerin sesi bana kadar ulaştı. Vücutlarından siyah kan fışkırdı ve gri taştan aşağı damladı.

Önümdeki kalabalığın temizlenmesiyle birlikte tüm arenayı görebiliyordum. Zeminin ortasındaki çeşitli noktalarda dört kişi yere batıyordu.

Etraflarındaki alanın topraktan hafifçe daha koyu olduğunu fark ettiğimde boğazım sıkıldı ve savaşıırken daha hızlı batmaları bana bilmem gereken her şeyi anlattı -kum.

Sadece on adım ötedeki bir adamın cesedinin bir bacağı ve yan tarafının yarısı yoktu. Patlamanın içinde kalmış olmalıydı. Balta eldiveni ile devasa kayanın arasındaki bölgeden bir patlama sesi daha geldi. Uçları buz tutmuş beyaz saçlı bir kadın gözlerini açıp aşağıya baktı. Ayağının yarısı yoktu. Düşmemeye çalışarak yalpaladı ve etrafındaki zemini araştırdı.

Sonra önümdeki adamın altındakine benzer kararmış kayaları fark ettim.

Göğsüm kabardı. Bu beklediğimden de kötüydü. Sadece birbirimizle savaşmak zorunda değildik, aynı zamanda etrafımızda bubi tuzakları vardı.

Hızlı düşünürsem bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

Sol alt tarafımdaki, yerle aynı hizadaki platformdan, devasa kayanın üzerine atlamış bir adamın iniltileri geliyordu. Keskin kenarlar ellerine saplanmıştı ve ellerinden ve hatta ayakkabılarından kan akıyordu.

Ağzımı ekşi bir tat doldurdu ve histerinin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalıştım.

Bataklıkta sıkışıp kalan dört fae'den gelen inilti dikkatimi tekrar onlara yöneltti. Kum onları parçalıyormuş gibi etraflarında kan birikmişti. Kalbim hızlandı. Gözenekli bir bataklık kumu olmalıydı, ki bu çorba gibi olanından daha kötüydü. Bu tür gerçekten de onları parçalayacak ve ciğerlerindeki tüm oksijeni dışarı atacak, kafaları batmadan önce onları öldürecekti.

Eldrin, Tavish'in yanındaki yerinden ışınlandı. Kendi halkının ölümünü izlemekten zevk alıyordu.

Tavish, Finnian ve Caelan'ın yüzlerinde sanki bu istedikleri son şeymiş gibi ağırbaşlı ifadeler vardı. Dördü arasındaki zıtlık çarpıcıydı ve çok şey anlatıyordu.

Tavish sandığım kadar taş kalpli değildi. Yükü vardı ama o kadar da kötü bir yola girmemişti.

Kapana kısılmış mahkûmlara yardım edemeyeceğimi bildiğimden, dikkatimi balta eldivenine çevirdim. Daha fazlası olmalıydı.

Başka bir grup adam platformdan silahları nasıl alacaklarını bulmak için birlikte çalışıyordu ve ben burada durmaya devam edemezdim. Bir silah almam ya da önümüzdeki bir saat için saklanacak bir yer bulmam gerekiyordu.

İnsanlar kulenin tepesine ulaşmış ve kenarından tırmanıyorlardı, bu da saklanabileceğim bir yer olmadığı anlamına geliyordu. Kulaklarım çınladı ve gerçek üzerime çöktüğünde kanım dondu. Gidecek hiçbir yer yoktu. Savaşmak ve hayatta kalmayı cehennem gibi ummak zorundaydım.

Dikkatim gizli platforma odaklandı. Silahlar fırlatma sırasında sarsılmıştı, bu da ipin gevşemiş olabileceği anlamına geliyordu. Birini yakalayabilmem için adamlardan birinin ipi daha da gevşetmesi gerekiyordu.

İki adam üçüncü adamın bacaklarının yanına çömeldi ve ayak bileklerini yakaladı. Tutuşları sabitlendikten sonra üçüncü adam platform boyunca ilerleyerek silahlara uzandı. Sürünen adam ipi çekerek platformun sıçramasıyla birlikte bir tarafını gevşetti.

İki adam üçüncüyü geri çekmeye çalıştı ama yeterince hızlı değillerdi. Adam sarsılarak ayağa kalktı ve ikisi yerden birkaç metre yükseldi. Arkadaşlarını tuttukları yerden kurtardılar ve ikisi yere çakılırken adam platformdan uçtu.

Garip ivmeyle Sürünen Adam kuleye çarpmak yerine, henüz ölmemiş olan iki kişiyi çekiştirmeye devam eden bataklık tuzağının ortasına düştü. Yüzüstü kuma çakıldı ve neredeyse anında öldü.

Gevşettiği silahlar benden birkaç metre uzağa düştü; bir kısa kılıç, bir hançer, iki ok sadağı ve bir sapan. Geri kalan eşyalar, üç yay da dahil olmak üzere bataklığa dağıldı.

Koşmaya başladım, oraya diğerlerinden önce varmam gerekiyordu. Gözüm kısa kılıç ve hançerdeydi ama diğer on kişi de aynı yöne doğru koşuyordu.

Kollarımı daha hızlı pompaladım ama diğerleri daha hızlı hareket etti. Onlar benden saniyeler önce silah zulasına ulaşip kılıç ve hançer için savaşılmaya başlarken ben kenardan içeri daldım, bir ok sadağını kaptım, sonra da sapanı kaptım. Kimse beni fark etmeden çıkmak için döndüm ama devasa, nasırlı bir el kolumu yakaladı.

Saçları kömür rengine olan bir adamla yüzleşmek için döndüm. "O kadar hızlı değil, *güneş yanığı*. Bunların hiçbirini alamazsın." Bana karşı bir futbol topu gibi sakladığı oklara uzandı ve karnına tekme atmam için kendini açıkta bıraktı.

Nefesi *kesildi* ve yakalandığı için tökezleyerek geri çekildi. Sonra ayakları batmaya başladı.

Ne yaptığımın farkına vararak donup kaldım.

Onu bataklığa tekmeledim. Ona yardım etmek için hareket etmiştim ki başka bir adam bize baktı.

"Aron!" diye seslendi batmakta olan adam. "Bana yardım et."

"Sana yardım edeceğim, tamam mı?" Aron kıkırdadı, adımlarını hızlandırdı ve hançerle adamın boğazını kesti. "Bu ölüm, o bataklıkta ölmekten iyidir."

"Müttefikler," diye gargara yapan adam ellerini boğazında kavuşturdu, sanki bu kanamasını durduracakmış gibi. Ölüm onu ele geçirirken siyah kan parmaklarının arasından süzüldü ve kollarından aşağı aktı.

Adamın ölümüne sebep olduğumu fark ettiğimde bedenim ağırlaştı. Ama orada durmaya devam edersem, ben de onunla birlikte öleceğim.

Etrafımdaki mahkûmların bakışlarını hissedebiliyormuşum gibi ensemde bir uğultu vardı. Onlara bakma zahmetine girmedim, onları tanımak ya da korkumu görmelerine izin vermek istemedim. Bunun yerine eğildim, döndüm ve mesafemi korumak için arenanın kenarına doğru koştum.

"Prenses *benim!*" Aron böğürdü. "Onun ölümü benim elimden olacak."

Önümdeki zemini karanlık kayalar ve tuzaklar için izledim, beni kovalayan adamın botlarının vuruşlarını dinledim. Diğer iki adam hâlâ platformdaki silahlara odaklanmıştı, bu yüzden yönümü değiştirdim ve artık yerden kalktığı için ana hatlara doğru koştum ve adamların etrafından dolandım.

Aron sadece birkaç adım gerideydi, ben de platforma inecekmiş gibi sağa doğru koştum. Tam ayağım ileriye doğru sıçrayacağını görebildiğim çizginin kenarına geldiğinde sola döndüm. Aron platforma . Hızıyla, diğerlerinin ipi önce çekmesi gerektiğinden fırlatılmadan önce ineceğini ummuştum ama benim aniden ortadan kaybolmamla ayağı tökezledi. Sağ botu ipe sıkıştı ve kurtulmak için çektiğinde tuzak fırladı.

Halat vücudunu kuleye doğru değil de yukarıya doğru salladı ama sonunda halat koptuğunda, seyircilerin önünde stadyumun ortasına doğru kırk fit yükseldi. Kanatlarını çırpmaya çalıştı ama zincirler hâlâ onları bağlıyordu ve yere çakıldı. Diğer silahlar onlara ulaşmaya çalışan iki adamın önüne düşerken o hançerine sarıldı.

Aron'un bedeni yere düşerken ve hançer böğrüne saplanırken kalbim boğazıma düğümlendi. Hareket etmedi ama

göğüs yükselip alçaldı.

Bu silah zulasında her silahtan üçer tane vardı: kılıçlar, hançerler, sapanlar, yaylar ve oklar ve kısa kılıçlar.

Devasa kayaya doğru , bir plan oluştururken birkaç dakika yanında saklanabileceğimi umuyordum. Daha önce böyle bir sapan görmüştüm ama nerede olduğunu hatırlayamıyordum ve nasıl kullanacağımı bulabileceğimi umuyordum.

Hedefime odaklandığımda ağızıma ekşimsi, tuzlu bir tat doldu. Bir adam silahlara doğru kayaya tırmanmak için diğer iki bedeni kullanıyordu. Bir bedeni yaslanmak için kullanırken diğer bedeni yukarı çekerek kayanın ortasına doğru ilerliyordu. Aşağıdaki iki adam ve bir kadın onun ilerleyişini alkışlarken, kan, aldığı yolun tamamını kaplamıştı.

Hayatımda hiç bu kadar iğrenç bir şey görmemiştim. Ölen insanların cesetlerine hiç saygısı yoktu. Ama bugün iki kişinin öldürülmesine yardım ettiğim için suçluydum, yani daha iyi değildim.

Yaptığım şeyin dehşeti içime işledikçe duvarlar üzerime kapandı, ama onu itmek . Dağılmak sadece daha çabuk ölmeme neden olacaktı.

Kayanın etrafında dolaştım, soğuk tenime işliyordu. Durdum ve hafifçe dokundum, sonra ne olduğunu anladım - kenarları donmuş sivri uçlara dönüşmüş buz. Birinin bunu yaratmak için sihrini kullandığından hiç şüphem yoktu.

Daha fazla şey patladı ve solumdaki bir kişi acı içinde çığlık attı.

Kafamı çevirdiğimde bir adamın sallanan balta bıçaklarının arasından tahta kalasın üzerinde yürürken ikiye ayrıldığını gördüm. Bir kılıç altından fırlayıp bacaklarının arasına saplanmış, ardından da bir balta onu kesmişti. Balta hareket etmeye devam etti ve vücudu doğrarken çok az yavaşladı. Kan ve bağırsaklar tahtaya çarptı ve birinin boğazına kadar bataklığa battığı aşağıdaki zemine damladı.

Diğer kişinin kalasın üzerinden geçmeye çalışmasının nedeni bu olmalıydı. Ya bunu yapacaktı ya da kestirmeden gitmeye çalışırken ölecekti.

Döndüğüm her yerde ölüm, kan, işkence ve kaos gördüm. Sesler sağır ediciydi. Eğer hepimiz giriş alanında kalsaydık ve

birbirleriyle savaşmayı reddetmiş olsalardı, her şey farklı olurdu. Bu kadar yıkım ve ölüm olmazdı ama cezanın hafifletilmesinin ve saldırmadan önce bir silah edinme direktifinin amacı da buydu. Eldrin birbirimizle savaşmamızı ve bu yıkımı istiyordu.

Kalan mahkûmlar küçük gruplara ayrılmış, beni kendi başımın çaresine bakmakla baş başa bırakmışlardı.

Avantaj elde etmek için bir şeyler yapmam gerekiyordu, yüzden bölgeyi taradım ve kuleye tırmanmış olan sekiz kişinin kaosu izlediğini fark ettim.

Benim oraya çıkabilmem için onların güvenli sığınaklarından inip silahlar için savaşmaları gerekiyordu.

Balta eldiveni ile donmuş kayanın arasına girdim ve birkaç dakika önce patlamış olan birkaç küçük siyah kaya parçasını fark ettim. Eğildim, birkaç tanesini nazikçe aldım ve sapanıma yerleştirdim.

Bakalım planım işe yarayacak mı?

Kolumu salladım, askıyı başımın üzerinde döndürdüm. İlk başta bu hareket garip geldi ama sonra doğal bir şey devreye girdi. Koridorda konuşan mavi saçlı adama odaklandım ve bileğimi öne doğru çevirdim.

Kaya, askıdan kuleye doğru yükseldi ve en üst platformun korkuluklarının altına çarptı. Kaya patladı ve kule sarsıldı, taşlar patlamanın etkisiyle parçalandı.

Sekiz adam dikkatlerini bana yöneltti ve onlara saldırdığımı fark ettiler.

Mavi saçlı adam, sanki başka kimse farkında değilmiş gibi, "Güneşten kavrulanlar!" diye bağırdı.

Tamam, bunu tam düşünmemiştim.

İki adam sallanan baltalarla platforma tırmanırken ben eğildim ve onlara fırlatmak için iki patlayan taş daha aldım. "Bran, aşağı inmemiz gerek!" dedi esmer bir kadın yüksek sesle.

"Kuleyi ."

Mavi saçlı adam ona döndü ve kaşlarını çattı. "Tekrar vurması mümkün değil."

Ciddi olduğumu görmelerini isteyerek sapanıma bir taş daha yerleştirdim. Tekrar Bran'e nişan aldım. Bu kez tam ayaklarının dibindeki kule platformuna isabet ettirdim ve bana en yakın tarafın titremesine neden oldum.

"!" diye bağırdı biri.

Baltalara doğru döndüm. Uzun boylu adam koyu yeşil saçlı bir adamın ayaklarından tutmuş, yaylı platformdakine benzer bir silah demetini almak için onu üst platformdan aşağı indiriyordu. Koyu yeşil saçlı adam silahları eline aldıktan sonra beş adım öteye, kendisiyle aynı saç rengine sahip bir kadına fırlattı. Kadın silahları alıp bir yay ve ok çıkardıktan sonra kendisine doğru gelen üç adama ateş etmek için döndü. Kadın art arda ateş etti ve adamlar cansız bir şekilde yere yığıldı.

Koyu yeşil saçlı adam platforma geri döndüğünde, diğer adamın sırtını sıvazladı ve adama büyük bir itiş vermeden önce güldü. İri adam itişi dengelemeye çalıştı ama başaramadı ve aşağıdaki bataklığa düştü.

Saçları aynı renk olan kadın öyle bir güldü ki, iki büklüm oldu.

Bu insanlar beklediğimden de kötüydü.

Artık silahları olduğuna göre onlardan uzaklaşmam gerekiyordu, bu yüzden arenanın diğer tarafına, yay platformunun yanına dönmek için döndüm ama iki cesedi kalkan olarak kullanan adam kendi silahlarını almıştı.

Kalbim o kadar gürlledi ki çığlıkları duyamadım. Artık tüm silahlar ele geçirilmişti ve hepsi bana odaklanmıştı. Yapabileceğim tek bir şey vardı, platforma ulaşmak ve yükselirken üzerinde kalmanın bir yolunu bulmak. Belki kenarına tutunmak için sapanımı kullanabilir ya da her neyse ona bağlayabilirdim. silahları bağlayan ipi emniyete aldı.

Kolezyumun yakın durarak yükselen platforma doğru koştum. Çivili buzun ve platformun olduğu noktaya yaklaştığımnda, bir *tıslama* sesi geldi.

Ayaklarım toprağı kazdı ve yerdeki bir delikten gri gaz yükseldi.

Bu da neydi böyle?

Gaz hızla etrafımda dönmeye başladı ve vücudum beni dehşete düşüren bir şey yaptı.

LIRA

E Nefesim ciğerlerimi yaktı ve bacaklarım jöle gibi titredi. Kâbuslarım sırasında hissettiğim aynı sıkışma hissi bedenime hâkim oldu.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Eğer bu reaksiyona gaz neden oluyorsa, içinde kaldığım sürece daha da kötüleşecekti.

Dişlerimi sıkarak bacaklarımı hareket ettirmeye zorladım ve havada dalgalar gibi direnen ve beni tutan bir suyun içinde yürüdüğüme yemin edebilirdim. Ama bu su gibi rahatlatıcı değildi. *Bu*, kendi bedenimi kontrol etmek için mücadele eden bendim.

Sağ ayağım yere değdiğinde ve üzerine ağırlık verdiğimde yere . Bir gümbürtüyle yere düştüm, taş ve toprak parçaları gözlerime uçarken ok sadağımı düşürdüm.

Kendimi toparlamaya çalışarak bir nefes çektim ve ciğerlerim alev aldı. Acı o kadar yoğunlaştı ki, sığ nefesler bile veriyordu. Karanlık gölgelerin görüntüleri zihnime üşüştü.

Vücudum gerildi ve kalp atışlarım hızlandı. Gölgede saklanan Eldrin'in izlerini aradım. Araya karışmak ve bana saldırmak için gazı kullanacağından şüphem yoktu, seyircilerin önünde bile olsa. Unseelie fae'lerin acımasızlığıyla, diğerlerinin onu teşvik edeceğinden şüpheleniyordum.

Gaz yoğunlaştı ve ellerimi göremez oldum. Ciğerlerimin genişlemesi durdu ve içimdeki her şey sanki

yanıyordu. Bu şimdiye kadar gördüğüm tüm kâbuslardan daha kötüydü. Eldrin bana saldırmak isteseydi, geldiğini asla göremezdim.

Burada kalmak bir seçenek değildi. Gazdan çıkmanın bir yolunu bulamazsam ölebilirdim.

Elim boş gitmek istemediğim için sapanı kavradım ve ok sadağını aradım. Parmağıma bir şey batana kadar elim sadece taşa ve toprağa değdi.

Bir okun ucu.

Parmağım acıdı ama boynu takip ederek yumuşak sadağa ulaştım. Omuz askısını sabitleyerek yavaşça omzuma çektim. Gitmem gerekiyordu.

Başım ağrıyor ve mide bulantısı giderek büyüyen sorunlar listeme ekleniyordu. Zamanım tükeniyordu.

Karanlık beni yutarken gözlerimi kapattım. Onları açık tutmanın bir anlamı yoktu. Gözlerimi her kırışımda daha çok zonkluyorlardı.

Ellerimi ve ayaklarımı ileriye doğru hareket ettirmeye odaklandım. Gaz arkamdan geliyor ve platforma doğru esiyordu. Buzlu kayayı ve balta eldivenini geçip geri dönmem gerekiyordu... tam da kaçınmaya çalıştığım şeyleri.

Sürünerek ilerlememe rağmen kendimi lanet bir maraton koşmuş gibi hissediyordum. Tek istediğim bu korkunç kâbustan uyanmak ve kendimi eve dönmüş bulmaktı.

Yere uzanıp bir daha hiç hareket etmeme dürtüsü içimde kabardı. Belki de gazın amacı buydu; pes edip etmeyeceğimizi ve ölüp ölmeyeceğimizi görmek. Ama ben hiçbir zaman pes eden biri olmadım ve şimdi de bunu yapmamı isteyen bu kadar insan varken buna başlamayacağıma emindim.

Sinirli gözlerim sulandı, yaşlar yüzümden aşağı damladı. Başka zaman olsa zayıf görünmekten nefret ederdim ama gözyaşları temizler, böylece gaz sisinden çıkarsam gelen tehditleri görebilirdim.

Ateş her nefeste biraz daha azalıyordu. Gözlerimi açtım ve ellerimin dış hatlarını gördüm.

Göğsüm umutla genişledi. Gaz azalmıştı.

için sabit bir tempo tutarak santim santim ilerledim, göğsüm kabarırken küçük işlere odaklandım. Nefes almak acı veriyordu ama tuttuğumda da acı veriyordu. Acı aynıydı, bu yüzden

Daha az kötü olanı seçtim ve bu karmaşadan bir çıkış yolu bulacağımı umarak nefes almaya devam ettim.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından gaz daha da azaldı ve sağımdaki donmuş kayayı seçebildim. İleriye bakmak için başımı kaldırdım ve mavi saçlı adamla esmer kadının birkaç metre , diğer beş kişiyle birlikte baltalı eldivenin karşısında durduğunu gördüm.

Grubun arkasında, koyu yeşil saçlı adam bir elinde kılıç, diğerinde hançer, saldırıya hazırlanırken, kız kardeşi olduğundan şüphelendiğim kadın okunu yayına yerleştirmiş duruyordu.

Yedi kişilik gruptan ikisi bana doğru bakıyor ve gözlerini gazdan ayırmıyorlardı.

Hareket etmeye devam edersem yakında ondan kurtulacaktım ama bunun daha iyi olacağından emin değildim. Dokuz fae ile karşı karşıya kalacaktım, herhangi biri bana saldırabilirdi ama en azından savaşıyordum ve pes ettiğim ya da gerçek tehditle yüzleşemeyecek kadar korktuğum için ölmeyecektim.

Donmuş kayaya doğru sürünerek , birinin kayadan çıkan sivri uçlara isteyerek yaklaşmasını beklemediklerini umuyordum.

Ciğerlerimdeki acı azalırken çığlıklar ve kavga sesleri duydum. Kılıçlar çarpışıyordu. Daha fazla insan silah almıştı ve onları birbirleri üzerinde kullanmaktan çekinmiyorlardı.

Yorgunluk iliklerime kadar işlemişti. Fiziksel bir dövüşün üstesinden gelemeyeceğimden emindim, başka bir plan yapmak zorundaydım.

Sivri uçların kenarları koluma değdiğinde buzdan kayaya ulaştığımı fark ettim. Yavaş nefes almaya çalışarak durakladım. Ciğerlerim hâlâ yanıyor olsa da en azından yanmıyorlardı.

Dikkatlice bir başağın ucunu kavradım ve sadaktan bir ok çıkardım. Keskin kenarını kullanarak çiviye vurdum ve elimde kırdım. Gerektiğinde silah olarak kullanabilmek daha fazlasını serbest bırakmaya devam ettim. Buz elimi dondurdu ama bu acıyı görmezden geldim ve on parça daha kopardım. Bileğim ve elim zorlanmaktan kasıldı ama her seferinde bir çiviye odaklandım. Sapan için cephaneye ihtiyacım vardı.

Ciğerlerim daha da kötü yanarak göz kırpmama ve etrafımdaki dünyaya tekrar odaklanmama neden oldu.

Kahretsin. Hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıktım. Bir noktada çok uzun süre kalmıştım ve gaz etrafımda tekrar yoğunlaşmıştı. avuç buz çivisi işimi görecek; ayrıca onları elimde çok fazla tutmak istemiyordum çünkü erimeye başlayacaklardı. Sadece bu da değil, okun ucu da yok olmuştu.

Kör oku yere attım ve tekrar yavaşça ilerledim. Gaz azalmadan önce on metre daha süründüm. Sadece bir adam gazı izliyordu; diğerleri ortadan kaybolmuştu. Gazın kalın kısmını arkamda tuttum ve kimsenin gelme riskine girmemesi için gazın çekildiği bulanık çizgiyi takip ettim.

Yapmak istediğim son şey gazdan sürünerek çıkmaktı, bu yüzden yavaşça ayağa kalktım. Kaslarım çığlık atıyor ve vücudum ağrıyordu ama omuzlarımı dikleştirdim. Biri zayıf olduğumu görürse, bana sert ve hızlı bir şekilde vurmaya meyilli olacaktı.

Adam bana baktı ve gözleri benimkilerle kilitlendi.

"Güneş kremli-" diye başladı. Bir buz çivisini askıya yerleştirdim, ama ellerim yavaş hareket etti ve o sözlerini bitirirken diğerini bıraktım, "-hâlâ hayatta!"

Bana doğru saldırdı, ben de eğilip buz çivilerini aldım ve pantolonumun ceplerine doldurdum. O bana ulaşmadan önce askıyı çalıştırmak için yeterli zamanım yoktu.

Neyse ki silahı yoktu, diğerlerini varlığımdan haberdar etmesinin nedeni de bu olmalıydı ve bana doğru son sürat koştu. Yoldan çekilmeye çalıştım ama bacaklarım çok yavaş hareket ediyordu ve beni yakalayıp sırtımı göğsüne bastıracak şekilde çevirdi. Elleri boynuma dolandı.

"Söylentilere göre bir erkeğin hassas bölgesine acı çektirmekten hoşlanıyormuşsun ve ben sana erişim izni vererek hata yapmayacağım," diye kulağıma fısıldadı ve boynumu daha sıkı sıktı.

İğne beni boğuyordu. Kalbim hızlandı ve tüm savunma eğitimimin devreye girmesine izin verdim. Kalçamı sola kaydırdım ve yan tarafına dirsek attım. Sanki bir duvara çarpmışım gibi kolumdan elime doğru bir acı yayıldı ve bana bu hıyarın ne kadar güçlü olduğunu gösterdi.

Homurdandı, boynumdaki tutuşu gevşedi, ben de kollarını kavradım ve ileri doğru salladım. Omzumun üzerinden süzüldü ve sert bir şekilde sırt üstü, gazın içine düştü.

Kendime gelemeden biri sırtıma çarptı.

Adam beni arkadan kavrayınca bir gümbürtüyle yere düştüm. Kollarımı iki yanıma doğru itti ve ben de bu fırsatı kafamı geriye savurmak için kullandım. Sert bir şeye çarptım ve mide bulandırıcı bir çatırtı duydum. Üzerime ılık bir sıvı damladı ve ne olduğunu düşünmemeye çalıştım. Takla atarak onu yere düşürdüm ve yan tarafına tekme atarak onu daha ittim.

İnledi ve ayağa yuvarlandı, sonra olduğu yere geri koştu. "Onu öldürmek için yardıma ihtiyacım var!" diye bağırarak tekrar bana doğru döndü. "Silahı olan biri!"

Bu sefer cebimden bir buz çivisi çıkardım ve askının içine yerleştirdim. Askıyı başımın üzerinde salladım. Bileğim ağrırken, bacaklarım gazın ve fiziksel yorgunluğun etkisiyle yeniden titremeye başladı. Daha fazla dayanamazdım.

Göz ucuyla baktığımda, omuzlarımın üzerinde gezinen gaz sisi andırıyordu. Sapanımı ileri doğru salladım, adamın boynuna nişan aldım çünkü son iki seferde taşlar hedeflediğimden biraz daha aşağıya düşmüştü.

Adam başını geriye doğru salladı ve buz asıl hedefine isabet etti. Boynuna saplandı ve kan fışkırdı. Gözleri büyüdü, eli boğazına doğru uzandı.

Midem bulandı. Göz açıp kapayınca kadar hiç adam öldürmemişken katil olmuştum. Görüşüm tünelleşti ama bir çığlık sesi beni şimdiki zamanda tuttu. Ben çılgına dönmüşken düşen adamın yanında dizlerinin üzerine çöken esmer kadını izledim.

Yutkundum. Sonuçlarla yüzleşmenin ve hayatta kalmanın bir yolunu bulmuş olmayı ummanın zamanı gelmişti. Gerçi bu kâbusun içinde daha ne kalmak zorunda olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu.

Gazdan koşarak uzaklaşırken önümdeki manzarayı fark ettim. Koyu yeşil saçlı adam ve kadın birbirlerine sırtlarını dönmüş bir şekilde dövüşüyorlardı. Kadın bir ok atmaya hazırlandı ama muhtemelen sadağında sadece iki tane daha olduğu için kendini tuttu.

Hepimiz azalıyorduk.

Arenaya giren elli kişiden yaklaşık on beşi hayatta kalmıştı ve gaz bu köşe dışında her yeri .

bizi buraya birbirimizle savaşmaya sürükledi.

"Sen!" diye tükürdü esmer kadın, gözleri tunç gibi parlıyordu. "Senin türün bize hep ölüm getirir." Bana doğru hızla yaklaştı ve ben de sapanımı savurarak omzuna nişan aldım, bir kişiye daha öldürme riskini almak istemiyordum. Bir gün için yeterince ölüme sebep olmuştum ve onların aksine, bundan zevk almıyordum.

Neyse ki, hedefimi tam da istediğim gibi vurdum.

Sağ omzu geriye doğru sarsıldı ve birkaç adım tökezledi. "Biri yabancıları öldürmeme yardım etsin!"

Soluk mavi saçlı adam dudak bükerek yeşil saçlı ikiliden uzaklaştı ve bana doğru yürüdü. "Onu ben öldüreceğim. Başka kimseyi değil."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp kılıcını kaldırdığında, sapanıma keskin bir buz parçası daha koydum ve savurdum. Bu sefer bileğim çok daha yavaş hareket etti ve bacaklarım titredi.

Gaz, duygusal travma ve tüm bu lanet kâbus arasında, kazandığım azıcık gücü de kaybediyordum. Onu bıraktım ve buz sağ bacağına çarptı. Koyu renkli bir kayanın üzerine tökezledi - patlayan türden.

Bir *gümbürtü* kulaklarımda ve botunun bir kısmı ile baldırı havaya uçtu. Yüzü kızardı ve tısladı ama tek ayağının üzerinde zıplayarak bana doğru ilerlemeye devam etti. Bacağından kan fışkırdı ve göğsüm kabardı. Bu tekrar olamazdı. Hayattaki amacım bir çevreci olmaktı ama ellerimde kan varken bu hayal çok uzak görünüyordu. Tek istediğim her şeyin basit olduğu günlere geri dönmektir.

"Geri çekiliyor!" diye bağırdı koyu yeşil saçlı kadın. "Etrafını sarabiliriz. Bir sonraki tura kalamaz."

Söylediklerini doğrulamak için omzumun üzerinden . Vay . Bu benim için sondu. Başka bir yolu yoktu.

Diğerlerinin henüz arkama geçememesi için gazın kenarına kadar geri gittim. On üçü de net bir hedefle bana yaklaştı.

Güneşten kavrulmuş kaltağı öldürün.

Eğer bu terimin ne anlama geldiğini bilselerdi muhtemelen bana sürtük derlerdi.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve Tavish'e baktım. Eğer bu bir son olacaksa, o yakışıklı ahmağı son bir kez daha görmek istiyordum.

Oturmaya devam ediyordu ama dirseklerini dizlerine dayamış öne doğru eğiliyordu. Kaslarının ne kadar gergin olduğunu buradan görebiliyordum. Çenesi sıkılmıştı ve nedense ağzından "*kazandım*" kelimesi çıkıyordu.

Tabii ki, ahmak herif kazandığı için seviniyordu. Neden ona bakmak istemiştım ? Yine de içimden bir ses başka tarafa bakmak istemiyordu. Gözlerim yüzünün her santimini, dolgun dudaklarını, her şeyini içine çekti.

"Ahh, görünüşe göre Unseelie kralından hoşlanmaya başlamış." Soluk mavi saçlı adam kıkırdadı ama yaralarının verdiği gerginlikle kötülüğü söndü. Yüzünden ter damlıyor ve bacağından daha fazla kan fışkırıyordu.

Gaz daha da geri çekilerek donmuş kayanın kenarının arkamda belirmesini sağladı ve sağ tarafımın tamamını bir saldırıya açtı. Sahip oldukları her kılıcı, hançeri ve kısa kılıcı not ettim.

Soluk mavi saçlı adam bana doğru hamle yaparken sağ ayağı , kılıcı başının üzerindeydi. Elleri titriyordu ve sonra kılıcı bana doğru savurdu.

Sola döndüm ve bıçak vınlayarak yanımdan geçti, bilmek istediğimden daha yakına geldi. Bir sonraki saldırıyı bekleyerek doğruldum ve hafifçe sağımda siyah kayaları fark ettim. Birini öldürmek istemiyordum ama ölmek de istemiyordum. Onları sadece mecbur kalırsam silah olarak kullanırdım.

"Sen ölmek üzeresin Lorne, bu yüzden onun yerine ben onu öldüreceğim." Yeşil saçlı kadın yayından bir ok çekti, ucu göğsüme nişan aldı. "Buna bir son veriyorum."

Yutkundum ve elinin titremesini izledim.

Sonra korna çaldı ama o durmadı. Oku fırlattı ve ok bana doğru fırladı.

TAVISH

M Koltuğumun kenarına yapışırken kalbim kulaklarımda çarpıyordu. Vücudumdaki her kas stadyuma doğru hücum etmek ve Lira'yı bu karmaşadan kurtarmak istiyordu. Ancak, dokuz fae ona bakarken ve yakında birkaç tanesi daha onu takip edecekken, canlı çıkması için bir yol belirleyemedim.

Bunu ben yaptım. Onun ölmesine ihtiyacım vardı... ama içimden bir ses bunun olmasına dayanamadı ve ona yardım etmemi istedi.

Gaz çekiliyordu, bu da sarmalarını sağlayacaktı. Birkaç saniye daha dayanması gerekiyordu, bunu ona söyledim ama bana tiksintiyle baktı.

Duygularım haklıydı. Aptal gibi davranıyordum ama söz konusu o olduğunda mantıklı davranamıyordum.

Finnian bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Zaman doldu. Bekçi neden kornaya basmıyor?"

Gökyüzündeki yerine dikkat ederek aya baktım. Zaman dolmuştu.

Bakışlarım boynuzlu muhafıza döndü, ama boynuz olması gerektiği gibi ağzında değil, kötü niyetle sırıtıyordu.

Sonra nedenini anladım ve dünyam durdu.

Dokuzu birden Lira'nın üzerine çullanmıştı. Ayağa fırladım, kanatlarım uçmaya ve onu kurtarmaya hazırdı ama Finnian kolumu kavradı.

Finnian, "Kornayı çalmasını söyle," diye homurdandı. "Oraya çullanıp onu yakalama. Bu sadece uzun vadede işleri onun için daha da zorlaştıracaktır."

Doğru. Bekçiyi kornaya basması için teşvik edebilirim.

Kabus büyüünün içimden akmasına izin verdim, korkunun verdiği heyecan kanımı eskiden beni korkutacak şekilde titretiyordu. Büyüyü muhafıza doğru ittim ve gözleri büyüdü. Aptalca sırtışı düştü. Yarattığım illüzyonun onun en büyük korkularına hitap ettiğinden emin oldum ve ona lanet boruyu çalmasını söyledim. Neyse ki rüyalar gerçeklerden daha hızlı gerçekleşiyordu.

Rona okunu dizip Lira'ya nişan aldığı sırada muhafız boruyu dudaklarına götürdü.

Hayır.

Korna çaldı ama Rona tereddüt etmedi. Zaman dolmuş olmasına rağmen Lira'yı öldürecekti.

Soğuk karanlığı ona doğru iterken yukarı doğru uçtum. Karanlık hızla geldi ve ikiz kardeşi Bran, gözden kaybolmadan önce onu yanından itti.

Karanlıktan fırlayan ok açıklıktan geçerek Lorne'un dağılmış bacağına saplandı. Rona, kardeşi ona hamle yaparken oku serbest bırakmış olmalı ki ok Lira'yı ıskalayıp Lorne'a isabet etti.

Lorne inleyerek yere yığıldı ve ben de kanatlarımı ileri doğru çırpıttım, Lira'nın başı artık dertte olmadığına göre nihayet hareket edebiliyordum. Kuralları netleştirmem gerektiğini biliyordum, böylece sadece Lira için müdahale ediyordum gibi görünmeyecekti. Neyse ki herkes kurallar konusunda titiz olduğumu biliyordu. Halkımın bana saygı duymasını sağlamak için öyle olmalıydım.

"Hayır!" Lira aşağıdan bağırarak Lorne'a doğru koştu ve yanına indi. Oku bacağından çekip çıkarırken yarasının tam üstüne dokundu.

Kalbim küt küt atıyordu. Ne yapıyordu? Onu öldürecek miydi?

Karanlığı ikizlerden çekip alarak Lira'ya doğru ittim. Eğer kuralları çiğniyorsa, o da diğerleriyle aynı şeyi yaşamak zorunda kalacaktı.

"Herkes dursun," diye emrettim, sesim arenada yankılanıyordu. "çaldı ve oyunun bu turu sona . Eğer

herhangi biri bu sinyale itaat etmezse, verilebilecek tek bir ceza vardır ..." Dramatik etki için durakladım. "Ölüm!"

İçimdeki karanlığı geri çekerek kalan on iki yarışmacının da bir kez daha görmesini sağladım. Lira'nın hâlâ Lorne'a görünce şok oldum, kanlı ok onun yanında ve iki eli de bacağındaydı. Adam onu izledi ama tek kelime etmedi.

Bu lanet karda ne yapıyordu?

Aşağı ve yanına indim, sonra onu adamdan uzaklaştırdım. Geriye doğru tökezledi ama tekrar adama gitmeye çalıştı. Elleri kan içindeydi.

"Ona zarar veriyor," diye bağırdı boruyu çalmayan muhafız. "O ölmeli."

Lira başını salladı. "Yapmıyorum. O yaralı ve ben de kanamayı durdurmaya çalışıyorum. Beni hedef alan bir ok yedi. Ona yardım etmem gerek."

Onu belinden tutup göğsüme doğru çektim. Her dokunuşumuzda hissettiğim sarsıntı içimdeki o karanlık yeri ısıtıyor ve eskiden olduğum çocuk gibi hissetmemi sağlıyordu... Seelie'nin benden ve halkımdan aldıklarından sonra artık olamadığım çocuk gibi. "Sprite, durmalısın."

"Birinin ona yardım etmesi gerek," dedi kollarımdan kurtulmaya çalışarak.

Onu zapt etmek için elimi sıktım ve halkım sessizlik içinde durdu. Bir Seelie, bir Unseelie'yi kurtarmaya çalışıyordu görmeyi hayal etmediği bir şey- ama işte Lira, tüm bu yarışmacılar onu öldürmek istedikten sonra tam da bunu yapıyordu.

Nasıl bu kadar aptal olabilir? İnsanlar bu zayıflığını onu sömürmek için kullanacaktı.

Eğer bekçi kornaya gerektiği gibi basmış olsaydı bunların hiçbiri olmayacaktı. Bakışlarım bekçinin üzerine düştü ve adem elması sallanmaya başladı.

Büyük bir hata yaptığını ve bunun bedelini ödeyeceğini biliyordu.

Yabanıl ölecekti. Bu gece. Neyse ki bunu yapmamın gerçek sebebini saklayabilirdim.

Lira'yı tehlikeye attı ve daha da kötüsü, bilerek. Bundan geri dönemezdi, benimle değil.

"Lorne'a yardım edecek birini bul ve Rona'nın bu gece yalnız uyumasını sağla." İşleri kendisi için daha da kötüleştirmeden önce Lira'yı buradan çıkarmalıydım. Onu kurtarmak için yapabileceğim çok şey vardı.

Onu Dünya'dan hiç götürmemeliydim.

Bu yanlış düşünce beni hazırlıksız yakaladığı için kaskatı . Elbette yapmalıydım. Halkımı kurtarmalıydım, yoksa daha fazlası ölecekti. Başka seçeneğim yoktu!

Yarışmacıları geri götürmeye hazır on muhafız aşağı uçtu. İçlerinden biri yanıma geldi, Lira'yı bırakmamı bekliyordu. Kollarım sanki onu bırakma şansım yokmuş gibi sıkıca sarıldı.

Vücudu titriyordu, ben de ona doğru eğildim ve fısıldadım, "Ağlama. Şimdilik güvendesin." Kendimi onu serbest bırakmaya zorladım, böylece içerideki diğer mahkûmları takip edebilecekti. "Hiçbir mahkûma zarar vermeyin. Bir sonraki oyundan önce dinlenmek ve iyileşmek için zamana ihtiyaçları var... Rona hariç herkesin, oyunun kurallarına uymadığı için."

Rona gerildi ama gardiyanlar mahkûmları itip kakarak dışarı çıkardı.

Lira arenaya son bir kez bakarken vücudu titriyordu.

Her yerde ölüm vardı ve kum bataklığında boğulan bazılarının derileri parçalanmış ve kan içinde görülebiliyordu. Ben bile bu kadar ölüme tahammül etmekte zorlanıyordum ama kurallara uymamanın bedeli buydu. Buradaki herkes vatana ihanetten suçluydu. Lira hariç herkes. Ailesi Unseelie'ye karşı döndüğünde beni terk etmişti.

Mahkûmlar aceleyle götürülürken tereddüt etmedim. Elinde boynuz olan gardiyana baktım, bakışlarım karşısında birkaç adım geri çekildi. Korkaklığı kanımın kaynamasına neden oldu ve içimi rahat hissettiğimden daha fazla ısıttı. Kılıcımı çıkardım ve birkaç seyirci nefes nefese kaldı.

Her bir noktaya değinmem gerekiyordu.

Elimi büktüm, içinden buz damlamasına izin verdim ve muhafızın kanatlarını dondurdum. Onları hareket ettirmek için zorlanırken yüzü morardı. Sonunda, patlayan lav kayaları tarafından öldürülen beş mahkûmla çevrili olarak, yirmi kadar metre yükseklikten arenanın zeminine düştü

en yakın volkandan çıkarıldı. Ayakta duramayarak sırt üstü yere yığıldı.

Patlamadığında rahatlamış bir iç çektim. Lira'ya karşı işlediği suç için benim ellerimde ölmesi gerekiyordu. Bu onun vereceği bir karar değildi ve herkesin krallarının kanunlarının üstünde olmadıklarını bilmeleri gerekiyordu.

Kılıcımı uzattım ve ona doğru uçtum.

"Kralım, güneşten kavrulan ölmek üzereydi." Muhafız başını bana doğru çevirirken dudakları titredi. "Halkının bize yaptığı her şey için onun kanının döküldüğünü görmeyi hepimiz hak ediyoruz. Hiç hayal etmemiştim-"

"Hükümdarlığım altında kutsal saydığım iki şey nedir?" Bu hileli bir soru değildi. Henüz on dört yaşındayken, tacımı güvence altına almak için yetişkin adamlara nasıl hadlerini bildireceğimi öğrenmem gerekirken, asla *onlar* gibi olmamamız için iki önemli kural koymuştum: Seelie.

Muhafız yutkundu. "Kralın emrine itaat ederiz ya da ölümüne katlanırsınız ve masumlara zarar vermeyiz."

"İki basit kural." Sol elimle iki parmağımı kaldırdım. "Biri sana yanlış yaparsa, özellikle emrettiğim bir şeye karşı gelmediği sürece istediğin kadar acımasız olabilirsin. Eldivenin kurallarını ben ve sen onları görmezden geldin çünkü senin izin vermediğin bir şeyi görmeyi tercih ettin."

Başında durdum ve kılıcımı onun ve diğer tüm Unseelie'lerin görebileceği şekilde kaldırdım. Gençken birini terbiye etmem ya da idam etmem gerektiğinde soğukkanlı olurdum ama sonrasında odama koşup dağılırdım. Sonra kalbimi katılaştırdım ve zamanlarının benim elimde sona bilen insanların korkusunu içime çekmeyi öğrendim. Şimdi, Lira'nın etkisi altında, sadece bu dersin sona ermesi için onu öldürmek istiyordum. Kendi kaderini mühürlemişti.

"Kralım, ben-" diye başladı.

Onu kalbinden bıçakladım. Bıçağım derisini, temizlemek için denize batırdığım kadar kolay kesti.

Gözleri büyüdü ve bakışlarını tuttum, karanlığın içinde kaybolurken gördüğü son şeyin benim gözlerim olmasını istedim - benim bile

erişemezdi çünkü büyüü Seelie yüzünden erişemediğimiz toprakları terk edip geri dönerdi.

Arenanın bu kadar sessizleşmesi, herkesin gittiğini düşündürebilirdi. Ama ben değilim.

Demek istediğimi anlattığımda olan buydu. Halkım kötü niyetli olabileceğimi unuttuğunda, onlara hatırlatmak zorunda kaldım.

Nefes almayı bıraktığında, ayağımı adamın karnına koydum, kılıcımı çektim ve tekrar kınına soktum. Pantolonumun paçalarına damlamasından nefret etsem de, halkımın kanın beni etkilemediğini görmesini istiyordum. Bu daha sonrası için bir sorundu.

Ayağa kalkarak bir an için yavaş bir daire çizdim ve tüm arenayı gözden geçirdim. Herkesi görmem mümkün olmasa da halkımın onlara baktığını hissetmesini istedim. "Bu kuralları bir daha unutan olursa, hızlı bir ölüm vermek kadar nazik olmayacağım. Umarım herkes bunu duyar ve hatırlar."

Caelan ve Finnian yan yana durup başlarını sallarken Eldrin kaşlarını çattı. Müdahale ettiğim için memnun değildi ve hoşgörü gösterip Lira'nın ölmesine izin vermemi tercih ederdi. Ama Seelie'ler gibi olamazdık ve birdenbire lehimize işledi diye inançlarımızı değiştiremezdik. Değişmediğimiz ve ahlaki kurallarımıza sıkı sıkıya bağlı kaldığımız gerçeği, Seelie'nin bize karşı kaybetmesine neden olacak şey olacaktı çünkü topraklarımızı ve onlarınkini geri alacaktık.

Tek kelime daha etmeden arenadan uçarak çıktım ve yatak odama doğru yöneldim. Muhafızlar ne olduğunu öğrenecek olsalar da Lira konusunda hiçbirine güvenmiyordum. Birçoğu onun ölmesini istiyordu ve bunu başarmak için kendi ölümlerini riske atacaklarından şüpheleniyordum.

Tepeden uçtuğumda, gökyüzünün ayın artık görünmediği noktaya kadar kararmasına izin verdiğimi fark ettim. Karanlık içimden gökyüzüne doğru akıyor ve benim kargaşamı yansıtıyordu. Halkım ruh halimi ölçebilir ve Lira'nın gelişinden bu yana daha karanlık olduğunu söyleyebilirdi ki bu çok hafif bir ifade olurdu.

İki çift kanat diğerlerinden daha hızlı çırparak Finnian ve Caelan'ın bana yetişmekte olduğunu haber verdi. Beni çevrelediler ve Caelan iç çekti. "Bu gerekli miydi?"

Başımı ona doğru salladım ve kaşlarımı kaldırdım. "Evet. Bunu bana sormaya nasıl cüret edersin?"

"Korkarım sorun kurallar değil, daha çok belirli bir kadının neredeyse zarar görmesiydi." Caelan derin bir nefes aldı. "Ama lütfen buna cevap verme. Bilmemeyi tercih ederim. Onun tüm duruşmayı atlatamayacağını ve atlatırsa da onu öldürmek zorunda kalacağını anlamanız gerekiyor."

İrkilmek istedim ama dişlerimi sıkarak bu tepkiyle savaştım. Bunu başarıp başaramayacağım konusunda endişeliydim ama bu düşünceyi kendimden uzaklaştırdım. Başka seçeneğim yoktu, bu yüzden endişelerimin bir önemi yoktu.

"En azından eğlendirmeye devam etti." Finnian ortamı yumuşatmak için yüksek sesle güldü. "O askıyı en az birkaç kez yapmış gibi kullandı."

Göğsüm rahatsız edici bir şekilde gerildi. "Küçük bir kızken babasının ona aldığı sapanla oynamayı çok severdi. Ağaçlardan yiyeceklerini düşürerek hayvanlara yardım etmekten hoşlanırdı." Onu izlemek her zaman hoşuma gitmişti çünkü her şeye karşı nazikti... tıpkı kendisini öldürmek isteyen bir adama karşı nazik olduğu gibi.

"Akşam yemeğine gidip ilk denemenin bitişini kutlayalım mı?" Caelan sordu.

Ben istemedim. Arzu ettiğim tek şey şu anda yapabileceğim en kötü şeydi; Lira'yı kontrol etmek. Ancak Eldrin, Finnian ve Caelan'la birlikte yemezsem, özellikle de bir muhafızı öldürdükten sonra, nedenini merak edeceklerini ve istemediğim sorular soracaklarını . "Elbette. Açlıktan ölüyorum."

Üçümüz yemek salonuna doğru uçarken, beklediğimden çok daha karmaşık bir hale gelen kadından başka bir şey düşünmeye çalıştım.

Yemek sonsuza kadar sürdü ve Finnian'ın kutlama ruhuyla ikinci bir tabak yemek istemesi ve beni Caelan ve Eldrin'le bırakarak odasına götürmesi de yardımcı olmadı.

Neyse ki Eldrin hareketlerimden duyduğu hoşnutsuzluğu dile getirmedi ve hepimiz bir sonraki maçı ne zaman olacağı hakkında medeni bir konuşma yaptık. Tüm mahkûmlara daha eğlenceli bir maç için toparlanma şansı vermek amacıyla iki gün sonra olacaktı.

Bir yanımdan bundan rahatsız oldu çünkü Lira neredeyse tam gücüne geri dönmüş ve bu nedenle ondan daha güçlü olan diğerleriyle karşı karşıya gelecekti. Asıl amacın bu olduğundan şüpheleniyordum.

Sonunda, Caelan ve Eldrin bir sonraki oyunu planlamaya başlamak istedikleri izin istedim. Bir öncekinden daha eğlenceli olmalıydı.

Ancak benim de kendime göre bir planım vardı. Temizlenip Lira'yı kontrol edecektim.

Hevesle odama doğru uçtum ve kişisel korumalarımın çoktan dışarıda beklediğini gördüm.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Nezarethanede Lira'ya göz kulak olmaları gerekirdi. Sesim alçaldı. "Sen-"

"İçeride," diye araya girdi Finola ve bir elini kaldırdı. "Buraya gelmesine izin vermediğinizi fark etmemiştik. Biz-"

Nefesim kesildi ve ikisinin arasından iterek kapımı açtım. "Kimin yetkisi altında?" Kim benim adıma böyle bir karar vermeye cüret edebilirdi ki?

"Benimki." Finnian masaya oturdu, ikinci tabağı da karşısında duruyordu. "Onu geri getirdiğim için mutlu olacağını düşünmüştüm. Muhafızların beni senin kadar fark etmemesinin de yardımı oluyor. O yüzden rica ederim."

Elbette yabanıl olacaktı ama olması gereken öfkeyi ya da kızgınlığı bulamadım. Bunun yerine, mücadele başladığından beri hiç olmadığım kadar rahatladım. O haklıydı, onu kendim alabilirdim. Ona göz kulak için başka kimseye güvenmiyordum çünkü kimse benim kadar önemsemiyordu... ya da ne yazık ki Finnian gibi. "Teşekkür etmedim." Ona bir iyilik borcum inanmaması için açık olmalıydım.

Odayı taradım, Lira'yı hiçbir yerde göremedim, ancak havadaki eşsiz, çekici kokusunu alabiliyordum. "Nerede o?"

"Banyoda." Kapalı kapıyı işaret etti. "Buna ihtiyacı vardı. Önce yemek yemesini planlamıştım ama içinde bulunduğu durumu görünce ..."

Sözünü yarıda kesti. "Bununla başa çıkamazdı."

"Ne demek istiyorsun?" Tekrar gerildim, Lira'yı rahatsız eden her neyse onu yok etmeye hazırdım. "Ne oldu?"

"İnsanlara zarar verdiği için üzgün." Finnian başını salladı. "Rahatlamaya ihtiyacı vardı."

Çocukluğumdan beri ilk defa kendimi çaresiz hissettim. Olayları şiddetle çözerdim ama eğer kendine kızgınsa ne yapacağımı . "O bir su Seelie'si, bu yüzden banyo ona yardımcı olacaktır." Elementiyle bağlantı kurabilir ve nedenini anlamasa bile umarım sakinleşebilirdi.

"Umarım öyledir. Bir süredir içerideydi." Finnian kaşlarını çattı. "Onu kontrol etmek istedim ama istemedim-"

Onu çıplak görme düşüncesiyle hırladım.

"-seni üzme." Kıs kıs güldü. "Görünüşe göre, bu iyi bir karardı."

Onu görmezden gelerek kapıya doğru ilerledim ve her şeyi paramparça eden bir ses duydum.

Ağlıyordu.

"Gitmen gerekiyor." Kapıyı işaret ettim ve ona ters ters baktım.

Her zamankinden farklı olarak ayağa kalktı ve alnı endişeyle kaplı bir şekilde kapıya doğru yürüdü. "Git kızımıza iyi bak."

Bizim kelimesine dişlerimi sıktım ama tam kapının diğer tarafından bir hıçkırık daha gelirken gitti.

Kapıyı hafifçe çaldım ve Lira'nın korkmuş gibi bir nefes aldığını duydum.

Bir şeyler yanılttı, bu yüzden izin istemedim. Kapıyı açtım ve dünyam başıma .

LIRA

banyonun köşesinde duvara yaslanmış, en aydınlık alanı oluşturan iki lambanın altında oturuyordum. Orada Oyunlardan kalan kiri, kanı ve pisliği temizlemek için bir banyodan daha çok istediğim bir şey yoktu ama soyunup içine girmeyi kendime yediremiyordum.

Ya Eldrin tekrar gelirse?

Eldivenden sonra gardiyanlar beni öldürmeye çalışan yeşil saçlı kadınla birlikte dışkı kokan sıradan bir hücreye götürmüşlerdi. Daha önce benden nefret ettiğini düşünmüş olsaydım bile, şimdikiyle kıyaslanamazdı. Lorne'a zarar verdiği için beni suçluyordu.

Bana saldırmamasının tek nedeninin Finola ve Torcall'ın hücrenin dışında durması olduğundan şüpheleniyordum, ama bu onun eldivenin bir sonraki bölümünde her türlü cehennemi serbest bırakma sözü vermesini engellememişti.

Sonra Finnian benim için geldi. Her zamanki rahat sırıtışı ve cilveli tavrı yerine, soğuk ve sert durdu ve beni kendi işkence biçimi için bir yere götürmesine izin verilmesini istedi.

Muhafızlar ona zorluk çıkarmadı ve köşeyi döner dönmez Finnian'ın rahat tavırları yerine oturdu. Beni yıkanmam ve yemek yemem için Tavish'in odasına götürdü.

Tüm bu kaos bana ağır geliyordu: Bir adam öldürmüştüm, kaçırmaya çalıştığım için birçok insan ölmüştü ve

Unseelie. Histeri beni boğdu ve vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu, yeni bir saldırıya hazırdım.

Adının Rona olduğunu öğrendiğim yeşil saçlı kızla daha kolay vakit geçirebilirdim. Tehdit edilmeyi ve cezalandırılmayı hak etmiştim. Gözlerimi her kapattığımda, öldürdüğüm adamdan akan kanı görüyordum.

Şimdi bu banyoda, sanki Eldrin beni tekrar bıçaklamak için buradaymış gibi bir şeyin tenime sürtündüğüne yemin edebilirdim. Hiç bu kadar korkmamıştım.

... Tavish'in gözleri kâbuslarımda bana musallat olduğunda bile. Hissettiğim korkunun Tavish'ten değil, beni bekleyen gelecekte kaynağını tahmin etmiştim.

Bu cehennem.

Bir hıçkırık kaçtı ve sesi Finnian'dan saklamak için ağzımı kapattım. Kimsenin beni bu halde bulmasını istemiyordum ama kuruyan kan yüzünden elim ağzıma yapıştığında bir inilti daha çıktı. Dilime siyah meyan kökü tadı geldi.

Kapı açıldı ve bu tadı neyin verdiğini fark ederek öğürdüm: Unseelie kanı.

"Lira." Tavish aceleyle banyoya girerken sesi kesildi. Önce dumanı tüten küvete, sonra da eldivenden kalan kanlı kıyafetleri giymiş ve bir çocuk gibi duvara yaslanmış olan bana baktı. "Neyin var?"

Yarı güldüm, yarı tıklandım, özellikle de gerçek ismimin onun dilinden döküldüğünü duyunca. "Bu ciddi bir soru mu?" Onu görmenin üzerimden bir yükü kaldırmasından nefret ediyordum. Bir parçam onun beni güvende tutmak için her şeyi yapacağına inanıyordu, bu da içimde tepinme ve çılgılık atma isteği uyandırıyor. En başından beri beni öldürmeyi planladığını açıkça belli etmişti. Nasıl bir insandım ki onun etrafında bu sahte güvenlik duygusunu geliştireyordum? Kendimi hiçbir zaman aptal olarak görmemiştim ama şimdi her şeyi sorguluyordum.

İrkildi. "Eğer bilseydim-"

Öfke kanımı ısıttı ve ben de bunu memnuniyetle karşıladım. İliklerime kadar işleyen soğukla savaşmak için bir şeye ihtiyacım vardı, özellikle de kendimi küvete sokamadığımdan beri. "Ne , yardakçılara fırsat vermek yerine beni hemen öldürecek miydin?"

"Lanetli uçurum!" Ellerini sıktı. "Seni Ardanos'a getirerek tehlikeye attığım her şeyin farkında değil misin?"

Ayağa kalktım, öfkemin içimde akmasına izin verdim. Eğer öleceksem, onurlu bir şekilde ölecektim. "Buraya *ben* gelmedim, unuttun mu? Beni sen kaçırdın, bu yüzden sakın *sana* rahatsızlık veriyormuşum gibi davranmaya kalkma. Benden *her şeyimi* aldın. Ailemi, geleceğimi ve nihayetinde hayatımı." Şimdi beni öldürmesi için onu zorlamam gerekiyordu. Geleceğimden vazgeçmek istediğimden değil ama içimde bir şeyler değişiyordu. Nasıl bildiğimi anlamıyordum ama Lorne'a dokunduğumda bir kıvılcım hissetmişim - yabancı ve güçlü bir şey. İçimde anlamadığım bir şey değişmişti. Bu yüzden Unseelie'nin beni yaptığı şeye dönüşmeden önce kendim olarak ölmek istedim.

"Ve bunu yaptığım için pişmanım." Ellerini saçlarında gezdirdi, saçlarını karıştırdı ve fırtınalı gri gözlerine düşmesine neden oldu.

Nefesim kesildi. Böyle bir şey söylemesini hiç beklemiyordum ama yüz ifadesi öyle bir çatışmaya dönüşmüştü ki ciğerlerim çalışmakta zorlanıyordu.

Annemin hatırlayamadığım kadar çok kez söylediği bir şeyi hatırladım. "Pişmanlıklar bir fark yaratmaz. Sadece verdiğimiz kararlar bir insanın karakterinin gerçekliğini ortaya koyar."

"Bu bir Seelie deyişine benziyor." Yüzünü buruşturdu. "Her zaman çok kendini beğenmiş ve haklıdırlar, özellikle de rüzgârı kanatlarının altına aldıklarını hissettiklerinde."

Burada, konumuzun özüne geri döndük-Seelie'ye karşı Unseelie. Onu çok fazla öfke ve nefret yönlendiriyordu ve en de bunu anlamam ve hatta ona karşı sempati duymamdı. Ailesini çok genç yaşta kaybetmesi onu hiç olmak istemediğinden şüphelendiğim bir şeye dönüştürmüştü ve öfke ve korku kararlarına ve duygularına hükmediyordu.

Öfkem kayboldu ve devrilmemek için duvara yaslandım. "Neden buraya sadece tartışmak için geldin?" Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Beni yalnız bırakmasına ihtiyacım vardı.

Kanatları arkasına katlandı ve başını öne eğdi. "Niyetim seni kontrol etmektir. Üzgün olduğumu duydum, bu yüzden bir olduğundan korktum. Ben... ben sana bir şey olmasını istemiyorum."

Onun endişesi karşısında göğsümün ısınmasından nefret ediyordum. "Ben..." *İyi* demeye çalıştım ama ağzım o kelimeyi oluşturmama izin vermedi. Gözlerimden yaşlar süzüldü ve görüşümü bulanıklaştırdı.

"Lira-" dedi usulca, yine gerçek adımı kullanarak. "Neden küvete girmiyorsun? Kendini daha iyi hissedersin."

Sesinin duyduğum tüm türkülerden daha iyi olmasından ve suyun beni sakinleştirdiğini bilmesinden nefret ediyordum. "Lütfen, bana iyi davranma." Zaten ona karşı iyi bir şey hissetmemek için kendimi zor tutuyordum ama onun bu pervasızlığı her şeyi mahvetme riski taşıyordu. "Kaba ve mesafeli olmana ihtiyacım var."

Alt dudağını dişledi. "Sana karşı bu şekilde kalmakta ve şimdi sana karşı bu şekilde olmamın hiçbir yolu yok. Neden banyo yapmıyorsun? Kirden ve kandan arınmalısın ki yemek yiyebilesin ve biraz dinlenebilesin. Bir sonraki duruşma çok uzakta değil."

Öldürdüğüm adamın görüntüsü sanki tam yatıyormuş gibi kafamda canlandı. Gözlerimi kapattım ve dişlerimi sıktım, tekrar dağılmamaya çalıştım.

Elleri yüzüme dokundu. Gözlerim açıldı ve onunkilerle birleşti. Derimde hemen bir vızıltı başladı ve dehşetin bir kısmı geri çekildi. Zihnim ne çılgılık atarsa atsın, onun yanında kendimi güvende hissediyordum. Ondan uzaklaşmak için kendimi zor tutuyordum.

"Bunu sana kim yaptı ufaklık?" diye sordu alçak bir sesle. Gözleri kısa bir süre önce Eldrin'in beni kestiği göğsüme odaklandı ve canı acımış gibi yüzünü buruşturdu.

Gömleğim kesiği saklasa da, sanki yaramı görebilecekmiş gibi içimi bir ürperti kapladı. Yutkundum, dudaklarımı zorla kapatmazsam ona neler olduğunu anlatabileceğimi biliyordum. Ama bu riski göze alamazdım. Eldrin, Tavish olanları öğrenirse aileme zarar vermekle tehdit etmişti.

"Sessizliğin tüm kelimelerden daha yüksek," diye homurdandı. "Olay olduğunda küvette miydin?" Sanki sorumlu kişi ortaya çıkacakmış gibi omzunun üzerinden baktı.

Bir şey söylemek zorundaydım. Sanki beni okuyabiliyordu. Sessizlik doğru cevap değildi. Kelimelerle, en azından saptırabilirdim.

O

tartışmayı seviyor gibiydi. "Bunun bir önemi yok. Kaderimi çoktan belirlediniz."

"Sprite, burada olsaydın olabileceğin sadece bir avuç insan var." Burun delikleri alevlendi. "Özellikle tek bir kişiye kanatlarım bağlı, ama yine de bilmem gerekiyor."

"Neden?" Soru, ben durduramadan dudaklarımdan döküldü. Zaten sallanıp duruyordu, devam etmemenin bir anlamı yoktu. "Senin için fark etmemeli."

"Haklısın, olmamalı." Dudaklarını alnıma bastırdı ve fısıldadı, "Ama biri seni incitmeye cüret etti. Krallığımın hatırı için sana iyilik yapamam ama de içimde bir şey senin kokuna ve sesine tepki veriyor. Bana eskiden hayal ettiğim bir geleceği hatırlatıyor. Çoktan ölmüş bir geleceği."

Karnımda her zamankinden daha yoğun kelekler uçuşuyordu ve nedenini anlamasam da beni kimin incittiğini ona söylemek *istiyordum*. "Ailemi tehdit ettiği için ona bir şey söylemeyeceğine ya da yapmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Burada ne olacağı umurumda değil ama onların güvende kalmasına ihtiyacım var ve seninle halkın arasında daha fazla soruna neden olmak istemiyorum." Bu aptalcaydı ama bu şekilde hayatım sona ermeden önce onu biraz kontrol edebilirdim.

"Bu sözü veremem," diye homurdandı, başımı yukarı kaldırarak bakışlarımızın kilitli kalmasını sağladı.

"O zaman sana söylemeyeceğim." Pes etmeyi reddettim. Üzerimde çok fazla kontrolü vardı ve söz vermeden ailemin güvenliğini ona teslim edemezdim.

Yüzümü incelerken çenesi sıkıştı. Sonra ifadesi bir kayıtsızlık maskesine dönüştü. "Peki. Bana sırrını açman için gereken buysa söz veriyorum."

"Söz veriyor musun? Ona karşı farklı davranmayacak mısın?" Bir fae'nin yalan söyleyemeyeceğini bildiğimden, onu anlaştırmamıza bağlamak için kelimelerimde kesin olmalıydım.

"Evet, söz veriyorum. Yaptığı şey için adaleti sağlayana kadar günleri sayarken ona karşı tepkimi değiştirmeyeceğim ya da ona farklı davranmayacağım." Nefes verdi. "Eğer şüphelendiğim kişiye, bilmem gerek." Gözleri karardı, bana gece gökyüzünü hatırlattı. Ben bir şey söyleyemedim

"Eldrin miydi?" diye sordu. Cevabı duymaya hazırlanarak irkildi.

Midem bulandı. Kendi ailesinden şüphelenmesini beklemiyordum. Hayır demek için ağzımı açtım ama işe yaramayacağını unuttum. İhanete hazırlanıyor gibiydi ve ben bunu ona yapmak istemiyordum. Ama sonra ne kadar uğraşırsam uğraşayım sesimi çıkaramadım, bu yüzden tek seçeneğim vardı, ona gerçeği söylemek. Başımı salladım. "Gölgelerin arasına saklandı ve bana saldırana kadar onu görmedim." Sesim kesildi.

Göğsü kabardı ve burun delikleri şişti. Beni bıraktı, yüzü hafifçe morarırken geri adım attı. Sonra çıldırmış gibi saçlarını diplerinden çekti. "Beni bir kez daha sınamak zorundaydı ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum."

Kalbim küt küt atarken ona söylediğime pişman oldum. Yüzündeki kargaşa aramızdaki mesafeyi kapatmak istememe neden oldu ama her kaplayan kan beni yerimde tuttu. "Söylediklerimi unut."

"Yapamam." Tavish'in kanatları arkasında genişledi, büyüklükleri devasa ve hükmediciydi. "Yabanıl karanlığa olan yakınlığını hak etmiyor. Bize yaptıklarından sonra o güce layık değil." Karanlık vücudunun etrafından çekilerek, parçalarını çevreye karıştırdı. "Ama ellerim bağlı."

"Ne demek istiyorsun?" Eldrin ve Tavish'in yanında çok sık bulunmamama rağmen Eldrin'in Tavish'in kararlarının çoğuna katılmadığını ben bile söyleyebilirdim. Kaşlarını çatıyor ya da kaşlarını çatıyordu ve bir kez olsun övgüde bulunduğunu hatırlamıyordum.

Bana baktı. "O benim hayatımı kurtardı ve ben ona borçluyum." Başı ve kanatları sanki dünyanın üzerindeymiş gibi sarkıyordu. "Ona borçluyum ve o da bana bunu sık sık hatırlatıyor. Eğer hatırlatmasaydım, çoktan ölmüş olurdu. Şimdi bu durumdan faydalanıyor... ve kanatlarım kırıldı."

Tavish'e baktım. Bana davranış şeklinden pişmanlık duyuyor muydu? Ona daha fazlasını sormak istiyordum ama şimdi zamanı değildi. Akıl sağlığını zar zor koruyordum.

"Sana güvenliğinin bir parçasını geri vermek için ne yapabilirim?" Tavish bir elini göğsüne koydu ve bana doğru eğildi. "Bir daha asla böyle yalnız kalmayacağından emin olmak dışında mı? Güvendiğim biri

Banyo yaparken her zaman kapının diğerk tarafında olun ki kendinizi güvende hissetmediğinizde yardım çağırabilirsiniz."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek göz kırptım. Belki burada güvende ama yakında eldivenin ikinci kısmına geçecektim. Buradan canlı çıkamayacağımdan şüpheleniyordum ama savaşmamaya da niyetim yoktu. "Nightbane."

"Nightbane?" Dondu kaldı ve kaşlarını kaldırdı. "Cù-sìth mi?"

"Beni birkaç kez korumaya çalıştı ve ben yıkanırken burada başka birinin daha olmasını istemiyorum." Sadece Nightbane'e güvenmiyordum, aynı zamanda beni koruduğu için başının belaya girmesinden de korkuyordum.

"Bunu gerçekleştireceğim." Yatak odasına yöneldi ve yatak odasının kapısının açıldığını duydum. Tavish homurdandı, "Nightbane'i bana getirin. Daha önce olanları duydum ve buraya getirilmesini istiyorum."

Finola, "Evet, Majesteleri," diye cevap verdi ve kapı tekrar kapandı.

Tavish yakınımdayken ve Nightbane'in yolda olduğunu bildiğimden, tüm vücudum hafiflemiş hissetti. Tavish koyu gri bir elbise getirdiğinde nabzım düzleşti. Elbiseyi dolaba yerleştirdi ve aşağı sarkmasına izin verdi. "Anlaşılan Finnian'ın kaldığı odada bir şey unutmuşsun," dedi sertçe.

Gülümsememeye çalışarak dudaklarımı büzdüm. Eteğim üzerime yapıştığında Finnian'ın giyinmeme yardım etmeye çalışırken içeri girdiği zamanı düşündüğünden hiç şüphem yoktu. "Finnian'dan onu bana vermesini isteyecektim. Ona dokunmak istemedim." Ellerimi kaldırarak kanı vurguladım.

"Onları ." Arkasına yaslandı ve kaşlarını çattı.

Anlaşıldı. "Doğru ama Eldrin ve bugünkü olaylar arasında aklım başka yerdeydi."

Aceleyle lavaboya gidip suyu açtım ve ellerimi ovdu. Kana bulanmış suyla yıkanmayı tercih etmezdim.

Aynaya baktım, hiç güneş ışığı almamasına rağmen daha parlak ve dolgun görünen sarı saçlarımı inceledim. Zümrüt gözlerim de daha parlak görünüyordu ve tenim bir ton daha koyulaşmıştı

... yoksa yüzümdeki kir mi bu yanılsamayı sağlıyordu? Ben olsam öyle derdim, özellikle de yüzümde kurumuş bal rengi kan varken.

Onlara Seelie olduğumu hatırlatan ve insan olduğumu iddia edemeyeceğimin bir kanıtı daha. Artık değil.

Kapı açılmadan önce biri kapıyı çaldı. Nightbane odaya girerken tanıdık bir hırıltı duyuldu.

"O burada, Majesteleri," diye seslendi Finola. "Ve her zamankinden daha öfkeli."

"Merak etme," diye cevap verdi Tavish. "Buradan sonrasını ben hallederim."

Kapı kapandı ve Nightbane kokladı. Ben ne olduğunu anlayamadan, devasa hayvan koşarak banyoya girdi. Bana doğru koşarken parlayan kireç gözleri normal rengine döndü.

Gülümsedim ve eğilip hayvanı okşadım. İçimden, elime ve Nightbane'e doğru sıcak *bir titreşim* yayıldı.

"Hemen geliyorum," dedi Tavish ve banyo kapısını arkasından kapattı.

Nightbane'in kulaklarını kaşıdıktan sonra ayağa kalktım ve giysilerimi çıkardım. Katmanları vücudumdan sıyrır sıyırmaz, hevesle suya girdim, günün yorgunluğunu atmaya hazırdım.

Ve eğer banyonun bir kısmını, burada geçirdiğim zaman arttıkça daha çelişkili ve huysuz hale gelen sinir bozucu bir fae kralını merak ederek geçirdiysem, bu benim saklamam gereken sırrımdı.

Sapanımı fırlattım ve bileğimi ileri doğru salladım. Buz çivisi dönerek saldırganımın boynuna saplandı. Kan fışkırdı ve kanamayı durdurmak için uzandığında gözleri büyüdü.

"Lira," diye çok , fazlasıyla rahatlatıcı bir ses.

Öldürmek istemediğim adamı kurtarmam gerekiyordu. Buz çivisinin daha aşağıya, öldürmeyecek, sadece zarar verecek bir noktaya isabet etmesi gerekiyordu. Ne gerektiğinden emin değildim ama bu sefer ölmesine izin veremezdim.

"Uyan," dedi aynı ses ve kime ait olduğunu tanıdım.

Tavish.

Ben onun insanlarından birini kurtarmaya çalışırken neden beni bölüyordu? İttim ve dedim ki, "Özür dilerim. Sana yardım etmeme izin ver. Bunu yapmak istememiştim."

Yer beni uzak tutmak istercesine sarsıldı, ben de daha fazla bastırdım. Ona ulaşmak için aramızdaki mesafeyi kapatmam gerekiyordu ama ne zaman bir adım atsam, kurtarmam gereken adam daha da uzaklaşıyordu.

Derin bir hırıltı dikkatimi çekti, ardından üzerimden bir ağırlık atıldı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve "Dur!" diye bağırdım.

LIRA

Gözlerimi kırptırdım ama gözlerim her açıldığında manzara değişmiyordu.

Nightbane üzerime atılmış ve Tavish'i yanımda yatağa yatırmıştı. Kurt hırladı, dişlerinden salyalar damlıyordu ve ağzını açmış Tavish'in boynunu hedefliyordu.

Normalde Tavish'in hayatından endişe ederdim ama çenesi korkudan değil, öfkeden sıkılmıştı.

"Bırak beni," diye homurdandı, gözlerinde karanlık bir şey mayalanarak onları akik rengine dönüştürdü. "Yoksa bana saldırdığına pişman olursun."

Nightbane'in, Tavish'in zayıf kaçış girişimim sırasında beni koruduğu için onu cezalandırdığında nasıl korkuyla sinmiş olduğunu hatırladım. İkisinin de zarar görmesine izin veremezdim ve eğer müdahale etmezsem, içlerinden biri kesinlikle zarar görecekti ve bunun Nightbane olmasından korkuyordum.

"Hey, sorun yok," dedim yatıştırıcı bir ses çıkarmaya çalışarak. Doğrudum ve Nightbane'in başının arkasını okşadım. Tavish beni cehennem kâbusumdan uyandırmaya çalışıyor olmalıydı. "Bana zarar vermiyordu. Kötü bir rüya gördüm ve o bana yardım ediyordu."

Nightbane hırlamayı kesti ama Tavish'e bakmaya devam etti, gözleri açık bir güvensizlikle parlıyordu.

Hayvana daha fazla yaslanabilmek için dizlerimi altına çekerek döndüm. Meyvemsi kokusu derinlerdeki bir şeyi rahatlatı.

İçimde. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Nightbane iri başını bana doğru çevirerek yaralanma belirtisi var mı diye beni taradı. Öfkeyle Tavish'in yanından uzaklaştı ve hemen yanıma oturdu.

Tavish suskun bir şekilde ağzını açıp kapatırken kulağının arkasını kaşıdım.

Bu bir ilkti. Bu şekilde daha sık sessiz kalmalı.

Tavish'in sudan çıkmış balık gibi görünmesi ve Nightbane'in rahatlatıcı varlığı arasında, beni rahatsız eden bazı korkular yavaş yavaş kayboldu.

"İkinizin arasında neler oluyor?" Tavish dilini şaklattı. "Dokunulmaktan hoşlanmıyor. Aranızdaki ilişki mantıklı değil."

"Belki onu korkutmasaydın, sana karşı böyle davranmazdı." Nightbane'in yanına sokuldum, vücudu bir ısıtıcı gibiydi ve beni battaniyelerden daha çok ısıtıyordu.

Tavish ofladı ama konuşmaya devam etmek yerine koluma dokundu ve nazikçe "Kabus mu görüyordun?" diye sordu.

Şefkati beni hazırlıksız yakaladı. Bana nezaket gösterdiği bu küçük anlar genellikle uzun sürmezdi. Banyomdan sonra yemek yerken benimle masaya oturmuş, sonra da aramızda bir yastık yığını oluşturarak bana yine yatağını sunmuştu. Çok fazla konuşmamış olsak da beni nasıl izlediğini hissedebiliyordum ve bu farklı hissettiriyordu... daha savunmasız, şimdiki gibi.

Yalan söylemek *istesem* bile.. söyleyemezdim. "Hayır. Kabus değildi." Boğazımın arkasında bir hıçkırık düğümlendi ve öğürüyormuşum gibi bir ses çıkmasına neden oldu.

Çok güzeldi. Bu ağlamaktan daha kötüydü.

Nightbane gözlerini Tavish'e dikti.

"Eğer o canavar yakında saygıyı öğrenmezse, ona yeniden öğretmek zorunda kalacağım." Tavish kaşlarını çatarak cù-sìth'e baktı.

Yan tarafımı Nightbane'e gömdüm, hayvan yakınlığımla rahatladı.

"Saygı göstermeyi deneseydin, bu daha çok işe yarardı." Onun hakkında anlamadığım tek şey buydu. Neden korkuyla hükmetmek istiyordu?

"Ne demek istiyorsun?" Kaşları birbirine yaklaştı. "Ben her zaman saygı talep ederim. İnsanların böyle davranmamasını sağlamanın en iyi yolu, ağır ve kesin sonuçlar doğurmaktır."

"Bir hayvana kabus gördürmek ya da daha kötüsü gibi mi?" Cevabı zaten biliyordum, ama onu bir yola yönlendirmek istedim, böylece kendisi fark etti.

"Elbette." Kaba bir şekilde başını salladı.

Gözlerimi devirdim ve yastığıma geri yerleşmeden önce Nightbane'in başını okşadım. "Bu korkuyla yönetmektir. Halkın sana saygı duymuyor. Sadece onları öldürmeni istemiyorlar."

Omuz silkti. "Her iki durumda da itaat ediyorlar ve dinliyorlar. Nasıl ya da neden olduğu umurumda değil."

"Ancak onları anlamaya çalışır ve sürekli korkutma ve kontrol etme ihtiyacını önleyecek gerçek çözümler bulmaya yardımcı olursanız, onlardan daha fazla sadakat görürsünüz."

Alay etti ve arkasına yaslandı. "Sorunumuza bir çözüm bulmaya çalışıyorum ama mevcut çözüm geri tepti. Bu özel çözüm yatakta yanımda yatıyor ve her şeyi yeniden düşünmeme neden oluyor."

Ağzımın kenarları yukarı doğru kalktı ve sırıtışımı gizlemeye çalışarak yastığa yerleştim, tamamen uyanık olmama rağmen rahatlardım. Gözlerimi kapatıp eldivendeki ölüm ve yıkımı tekrar yaşama riskini almak istemiyordum. Tavish'le aramızda gelişen ilişki her ne ise rahatlatıcıydı ve en azından artık beni öldürmesinden korkmama gerek yoktu. Bugünden sonra, herkesin ikinci eldivende bana karşı takım olacağına hiç şüphe yoktu. Daha önce benim için endişelenmiyorlardı ama içlerinden birini öldürerek kendimi öncelik listelerinde üst sıralara taşıdım. "Merak etmeyin. Sanırım bir sonraki oyunda senin sorununla başkaları ilgilenecek." Hafif bir ses çıkarmaya çalıştım ama sesim boğuk çıkıyordu. Ölmek istemiyordum ama kaçmanın da bir yolu yoktu.

"Bu hiç komik değil, Lira." Yüz hatları sertleşti, en aşına olduğum adama geri döndü. "Finnian yarın seninle antrenman yapmaya geliyor. Daha fazla dinlenmen için bir neden de bu. Silah kullanırken daha rahat olmalısın."

Yutkundum. Daha fazla eğitime ihtiyacım vardı, buna şüphe yoktu ama uykuya geri dönmek daha yakın bir sorundu. Adamın ölümünün anısı hâlâ o kadar tazeydi ki, gözlerimi bir anlığına kapattığımda görüntü yeniden belirliyordu. Cam tavana baktım. Karanlık her zamankinden daha fazla geri çekilmişti ve bana yıldızları ve yükseklerde parlayan ayı hatırlatan pembe ve mor noktalar görebiliyordum. İçimde sükûneti bulabilseydim huzurlu olabilirdim.

"Bir sonraki oyun seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu ve eli benimkine değdi, tenim dokunuştan uğuldadı.

Gerginliğimin bir kısmı azaldı ama yaptığım şeyin dehşeti azalmadı. "Keşke sorun bu olsaydı." Gelecek bir tehdit gibi üzerimde geziniyor olabilirdi ama geçmiş beni yere sabitliyordu ve boğuluyormuş gibi . Sonra, bir sonraki kelimeler ben onları geri alamadan ağızımdan dökülüverdi. "Bu gece bir adam öldürdüm. Bir insan bunu nasıl atlatabilir?"

Sözler ağızımdan çıkmaz pişman oldum. Tavish sadece onlarca, hatta yüzlerce insanı öldürmekle kalmamış, sırf ben buradayım diye birden fazla insanı öldürmüştü. Bundan zevk almasam da suçluluk da duymuyordum; burada olmak istememiştim. Tavish beni gelmeye zorlamıştı ve bana karşı uyguladıkları şiddeti hak edecek hiçbir şey yapmamıştım.

Bana doğru döndü, başını koluna dayadı, böylece yastık yığınının üzerinden yüzünün sadece yarısını görebiliyordum. "Lanetlenmiş uçurum," diye inledi, elini benimkinden çekti ve hiçbir şey kalmaması için yastıkları yanına fırlattı.

Gözlerim yandı ama durumun gülünçlüğü karşısında kıkırdadım.

Nefes aldı ve irisleri aydınlandı, kalbimin göğsümde çarpmasına neden oldu.

"İyi misin?" Bana bakarkenki yoğunluğu sesimi ancak bir fısıltıya dönüştürdü.

"Bunun bir ses olduğunu unutmuşum." Uzandı ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Küçük bir çocukken kahkahalarının sesini hep sevmişimdir."

Çok sevdim.

Bu kelime göğsümün genişlemesine neden oldu, ki bu çok saçmaydı. Sanki bana olan aşkını ilan etmiş gibi değildi... sadece gülüyordum. Yine de yüzüm ısındı. "Uh... o zaman-" Kelimeyi bitirmeden sözümü kestim. *Bir fae'ye asla teşekkür etme ya da ondan özür dileme.*

Elini aramıza bıraktı. Kolumu bir santim oynatsam, tekrar temas edecektik.

"İlk cinayet her zaman en kötüsüdür." Karanlık, bir parçasını benden saklamak istercesine etrafını sardı. "Ama onun *seni* öldüreceğini anlamalısın. Burası Dünya değil, Sprite. Bu âlemde ya öldürürsün ya da ölürsün. Arası yoktur. Bir gün daha yaşayabilmek için kendini korudun. Ve bunu tekrar yapmanı istiyorum, sonra bile... *bu ben olsam* bile."

Aramızdaki hava uğuldadı ve anlayış üzerimde ağır bir yük oluşturdu. Bana sadece izin vermekle kalmamış, canımı almaya kalkışırsa onunla savaşmam için beni cesaretlendirmişti. "Sen-"

"Dur." Başını sertçe salladı. "Soru sorma. Ne demek istediğimi söyledim ve bunu hatırlamanı istiyorum. Finnian tüm Unseelie'ler arasında benden sonra en iyi ikinci kılıç ustası... Finola ve Torcall'dan bile daha iyi. Eğer eğitimle savaşmayı bırakır ve kendini açarsan, sihrinle birlikte anıların da geri gelebilir."

Nightbane ayaklarımın dibine yerleşirken başımı salladım. Ayaklarımın altı onun yan tarafına bastırdı ve aslında soğuk olduklarını fark edene kadar vücudu onları ısıttı. Belki de buradaki soğuk havaya alışmaya başlamıştım. "Hafızamı geri kazanmanın savaşta ne kadar yardımcı olacağından emin değilim ama sihri ve kanatlarıma sahip olmaya karşı çıkmazdım."

"Siz Seelie prensesisiniz." Acı yerine hafif bir gülümseme ağzını kapladı ve onu tanrısal bir heykel yerine nefes kesici bir adam gibi gösterdi. "Beş yaşından itibaren topraklarınızın en iyileri tarafından sapanlar, kılıçlar ve hançerler de dâhil olmak üzere savaşmak için eğitildiniz. İşte o zaman büyüne erişebildin ve uçabildin."

Askıyı kullanırken kendimi rahat hissetmemin nedeni bu olmalıydı. Haklıydı; belki de her şeyi fazla düşünüyor ve kendimi geri tutuyordum.

"Yine de bu, benden daha fazla insan öldürmem bekleneceği anlamına geliyor ve bunu yapabileceğimden emin değilim. Onları seven insanlar var."

"Bu insanların içinde iyilik olduğuna inanmak istiyorsun ama yok," dedi ve parmak uçları koluma dokundu.

Bu bana ikinci , saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmasını saymazsak, bu iki devasa sorun yaratıyordu. Her fırçalamasından bir öncekinden daha fazla zevk alıyordum ve durmasını istemiyordum. Kendimi kalp kırıklığı ve yıkım için hazırlıyordum ama bunu umursayacak kadar kendimde bulamıyordum. Bunun gibi daha kaç çalıntı anı paylaşacağımızı kim bilebilirdi?

"Senin dışındaki her bir mahkûm ya açıkça bana itaatsizlik etti ya da bana karşı ayaklanmaya çalıştı. Onlar masumlara zarar vermeyi ya da halkımızı hak ettiği topraklara geri götürmenin en iyi yolunu bulmayı dert etmeyen hainler." Parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Sprite, bunlar sadece bana hakaret eden insanlar değil. Kendi kişisel çıkarlarından başka hiçbir şey için öldürmek istemediler ve halkımıza yansımalarını umursamadılar. Tüm Ardanos'taki insanlar

-sadece Cuil Dorcha değil- acımasızdırlar ve sizi sırtınızdan bıçaklamak için iki kere düşünmezler. Biz ölümsüzüz, Sprite. Hayata insanlar gibi değer vermeyiz."

Donakaldım ve çenem düştü. "Ölümsüz mü?" Bu mümkün . Hepimiz nasıl sonsuza dek yaşayabilirdik? "Nasıl?" Sözde Seelie ailemin benim Dünya'da büyümemi sorun etmemesinin nedeni bu olabilir miydi? Ama yine de çocukluğumun bir kısmını kaçırmışlardı.

"Büyümüz bizi genç ve sağlıklı tutuyor. Ölümle karşılaştığımız tek zaman başkalarının elleri ve ara sıra meydana gelen garip kazalar." Esnedi ve yastığının üzerine uzandı. "Yarın daha fazla konuşabiliriz. Bu gece dinlenmeye ihtiyacımız var."

Boğazımda bir yumru oluştu. Uyku istediğim son şeydi. Ona inanmış olsam da, yine de yaptığım şeyle mücadele ediyordum. Adamın benimle nasıl dövüştüğünü ve gözlerindeki beni öldürme arzusunu görmüştüm. Tavish haklıydı ama sertleşmek ve soğumak istemiyordum.

"Bak, kabusları uzak tutacağımın emin olabilirsin." Göz kırptı. "Benim bu konuda bir yeteneğim var. Uyuyabilir ve rüyalarını izleyebilirim. Eğer ben

Uykunuzu böylecek herhangi bir şeyi fark ederseniz, düşüncelerinizi sizin için yönlendirebilirim."

"Ne demek istiyorsun? Senin sihrin kâbus değil mi?" Gözlerini hâlâ Dünya'daki rüyalarımından hatırlıyordum, her zaman izliyor ve bekliyordu, çok fazla nefret parlıyordu, ama karşımdaki adam bana musallat olanla aynı değildi.

"Kâbus yanılısamaları bana çok doğal geliyor ama korkutucu düşünceleri de saptırabilirim," diyerek güven verdi ve elimi rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Bunu çok sık yapmıyorum ama zihnine erişmem gerekecek. Bu senin için sorun olur mu?"

Bu düşünce beni hem heyecanlandırdı hem de dehşete düşürdü ama ona güvendim... bu beni ne kadar aptal yaparsa yapsın. İyi bir gece uykusu hayatta kalmama yardımcı olacaktı. Ve son on iki yıldır neredeyse her gece düşüncelerime erişmemiş gibi değildi. "Tamam."

Sanki bu cevabı beklemiyormuş gibi omuzları gevşedi. "İyi görüntülerden başka bir şey kalmamasını sağlayacağım."

Elimi bırakmasını bekledim ama bırakmadı. Bunun yerine, Nightbane aşağıda hafifçe horlarken yüzümüzü birbirimize döndük. Elim onun elindeyken, kendimi daha önce hiç olmadığı kadar güvende hissederek hızla uykuya daldım.

Ertesi gün Finnian'ın söz verdiği gibi beni eğitmesiyle geçti. Fazla düşünmemeye çalıştım, sihrimin, kanatlarımın ve anılarımın bana geri döneceğini umuyordum. Ama ne yaparsam yapayım ya da ne denersem deneyeyim, Finnian kıcıma tekmeyi bastı.

Bütün gün sıkı çalıştık ve Tavish yatak odasına döndüğünde Finnian gitti ve geceyi bir öncekine benzer şekilde birlikte geçirdik. Sabah olduğunda hâlâ el ele tutuşuyorduk ve ben aptalca uyanık yatıp onun izledim. Yüzü rahatlamıştı ve kirli sakalları çenesini kaplamıştı. Hüküm vermekle yükümlü ya da bir sonraki sefer kimin ona kazık atacağını merak eden bir adam gibi görünmüyordu. Pekâlâ mutlu olabilirmiş gibi görünüyordu.

Birisi aceleyle kapıyı çaldı ve Tavish'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Neyse ki dikkati doğrudan kapıya yöneldi de onu uyurken izlediğini fark etmedi.

"Evet?" diye halsizce bağırdı, sonra boğazını temizledi.

Torcall kapının diğer tarafından, "Mahkûmlar bir sonraki oyuna hazırlanmaları için çağrılıyor," diye cevap verdi. "İnsanlar görevlerine başlamadan önce oyunların bu sabah başlayacağı konusunda uyarılıyor"

Ciğerlerim çalışmayı bıraktı. Yine akşam başlamayı bekliyordum. "Ne? Neden?"

"Rakipleri hazırlıksız yakalamak için." Yorganı üzerinden atıp yataktan çıkarken çenesi sıkıştı. "Sana hemen giyecek bir şeyler bulacağım, insanlar geldiğinde Eldrin'in yanında olmam gerekiyor. Ben de gidip Moth'tan başka neyimiz var bir bakayım-"

"Hayır." Ben de onu takip ederek ayağa kalktım. "Annene ait bir şey giymek istemiyorum. Diğer mahkûmlarla aynı kıyafetleri istiyorum."

Etrafında döndü ve başını eğdi. "Giysileri yıpranmış ve koruma sağlamıyor. En azından seni koruması ve sıcak tutması için deri giymelisin."

Bu da sorunun bir parçasıydı. Seelie prensesinin eski Unseelie kraliçesinin kıyafetlerini giydiğini gördüler. "Lütfen. Sadece bana güvenin. Ayrıca, daha iyi uyum sağlamama yardımcı olur."

"Sprite, gittiğin hiçbir yere uyum sağlayamıyorsun," diye homurdandı. "Bu-"

"Üstüm başım kir ve kan içindeyken ve etrafım gazla çevriliyken aynı fikirde değilim. Onlar ne giyiyorsa ben de giymek istiyorum. Eldrin benim öne çıkacağıma ."

Başı geriye gitti ama başını salladı. "Haklısın. Tamam." Sonra Torcall ya da Finola'ya bana hapisneden bir şeyler getirmeleri için bağırdı.

Kanatları çırpınarak ikisinden birinin onun emrine uyararak gittiğini söyledi ve bana doğru yöneldi. Yanağıma bir öpücük kondurdu ve dudakları orada kalarak şöyle dedi: "Güvende kal. Savaş. Öldür. Bu gece buraya dönmen için ne yap. Gitmem gerek ama orada olacağım, izleyeceğim."

Dönüp beni yalnız bırakmasını izlerken ağzım kurudu. Cevap vermediğimi fark ettim.

Kapı kapandı ve beni hayatımda hissetmediğim kadar yalnız, kalbim soğuk ve boş bıraktı.

Dakikalar sonra Finola geri döndü ve bana hafif idrar ve dışkı kokan koyu gri giysiler verdi. Bu kıyafetleri istediğime pişman olmuştum ama doğru kararı vermişim.

Nefesimi tuttum ve giyindim, sonra Finola ve Torcall beni hapishane hücrelerine götürdüler.

Gardiyanların ne yaptığını fark ettiğimde bir adım atamadım.

İnsanları çiftler halinde zincirliyorlardı, böylece ya uyum içinde hareket etmeleri ya da birbirleriyle savaşmaları gerekiyordu. Tabii ki Rona ve kardeşi ayrılmıştı ve geriye birine zincirlenmemiş tek bir kişi kalmıştı. Onun ortağı da ...

Ben.

Gözlerim mahkûmunkilerle buluştuğunda, hiçbir eğitimin beni *bundan* sağ çıkmaya hazırlayamayacağını fark ettim.

LIRA

O Tüm olasılıklar arasında, tabii ki o olacaktı, ölmemi buradaki herkesten daha çok isteyebilecek olan adam. Lorne.

"Sorun nedir, *Prences*?" Uzun boylu muhafız yüz ifademi görünce kıkırdadı. "Bacağı sakat bir adama zincirlenmek için fazla mı iyisin?"

Ezilmiş baldırına bakarken omuzlarıma bir anlayış çöktü. Ne beklediğimi bilmiyordum ama büyük bir yara izi değildi, sanki baldırının tamamı aldığı hasara rağmen iyileşebilirdi.

Muhafız gülerek Lorne'un sırtına neredeyse dostça vurdu ve "Evet, hayatta kalmasına biz de şaşırdık. Ancak Eldrin'in hazırladıklarına bakılırsa siz ikiniz fazla uzağa gidemeyeceksiniz."

"Ve Caelan, değil mi?" Kaşlarımı kaldırdım ve bakışlarım onun üzerinde yoğunlaştı. Planın arkasında sadece Eldrin'in olmadığını belirtmek istiyordum. Eldrin zaten çok fazla güce ve kontrole sahipti ve Tavish'kanatları da tıpkı mahkûmların kanatları gibi yapabileceklerine bağlıydı. Eldrin'e bu kadar büyük bir borcu olmasından nefret ediyordum ama önümüzdeki bir saat içinde bunun bir önemi kalmayacaktı. On bir tanesi birden bana karşı birleşirse, ölmüş olurum.

Geldiğim gece orada olan mavi saçlı muhafız başını sallarken uzun boylu muhafız kaşlarını çattı.

"Tıpkı bir Seelie'nin bizi kendi evimizde düzeltebileceğine inanması gibi," diye tükürdü ve Lorne'u çekiştirerek zincire doğru ilerletti

Beni ona. "Kralın bizden iki kişiyi öldürmesinin sebebi sensin ve sana sağlayabileceğimiz en yavaş, en işkenceli ölümü hak ediyorsun." Lorne'u görmezden gelerek diğeri on kişiye baktı. "Ölümünüzü benim için gerçekleştirecek kişi büyük bir ödöl alacak çünkü bunu kendim yapamam."

"Ah, merak etmeyin." Alaca saçlı kadın ellerini birbirine sürttü. "Oyun başladığında önceliğimiz o olacak. Hepimize yaptıklarından ve oğlumu öldürmesinden sonra, onun boynunu kesmek bir onur ve ayrıcalık olacak."

Ciğerlerim sıkışmıştı ama yüzümü rahat olmaya zorladım. Korku göstererek onları cesaretlendirmek istemedim. Geleceğimin ne getireceğini çoktan kavramıştım. Bunun yerine gardiyana ve Lorne'a odaklandım.

Lorne yaralı bacağının üzerinde attığı her adımda topallıyor ve yüzünü buruşturuyordu.

Oyunun bir parçası olacak kadar iyi değildi ama bunu belirtmenin de bir faydası olmayacaktı. Kimsenin umurunda değildi. Bu bir tür cezalandırma ve eğlence aracıydı. Ayrıca, buradaki yarışmacıların çoğu onun arkadaşları ya da müttefikleri gibi görünüyordu, bu da ona daha fazla iyilik kazandıracaktı.

Sakatlığı bana küçük bir avantaj sağlıyordu çünkü bu beni taşıma becerisini etkileyecekti. Güçlü olmasına rağmen, bacağındaki ekstra ağırlık ona sorun çıkarabilirdi. Beni öldürmeye çalışmadan önce duruşmanın sonuna kadar bana yardım etmek isteyecektir. Bu arada beni koruyacağını umabilirdim ama nefret insanlara tuhaf şeyler yaptırırdı. Tavish'te bunu fark etmiştim. Düşmanlığının altında nazik ve kibardı ama ailesinin ölümü ve evinden sürgün edilmesi onu bir şeye dönüştürmüştü.

Daha uzun boylu olan muhafız bana ulaştı ve çömeldiğinde zırhlı omzunu yan tarafıma çarptı.

Geriye doğru sendeledim ama ince kollar koltuk altlarımdan kayarak beni tuttu. Torcall yanımda belirirken Finola, "Yakaladım seni," diye homurdandı.

Torcall burnunu kırıştırdı, uzun boylu muhafızı tekrar lacivert saçlı muhafızın yanına itti ve "Struan, eldivenden önce mahkûmlardan birine zarar vermemen gerektiğini biliyorsun," dedi.

Yutkunmayı başardım ama göğsüm daha da gerildi. Finola ve Torcall'ın henüz gitmediğini fark etmemiştim ve eğer bir oda dolusu başka insan olmasaydı, büyük olasılıkla onlara teşekkür ederdim. Bunun yerine, ayaklarımı zorla altına aldım ve dik durdum. Finola beni serbest bıraktı.

"Elbette *kral* en güvendiği muhafızlarına *evcil hayvanını* izletir." Struan'ın kanatları açıldı ve ayağa kalkmasına yardımcı olmak için çırpındı. "Onu korumak için nasıl dayanabiliyorsun bilmiyorum."

Torcall irkilmedi ve bunun yerine öne doğru eğildi. "Çünkü ben ayazın, karanlığın ve kâbusların kralına sadığım. Yaşamak zorunda bırakıldığımız bu lanet topraklar yüzünden daha da zayıflamamış olmamızın tek sebebi onun kraliyet kanı. O olmasaydı, hepimiz açlıktan ölmek üzere olurduk. Sözleriniz ve eylemleriniz hainlik olarak görülmeden önce bunu hatırlasanız iyi olur."

Finola kararlı bir şekilde ekledi: "Eminim ki halkımız yeni bir yarışmacıya sahip olmaktan heyecan duyacaktır."

"Kral hakkında kötü konuşmadım, sadece Seelie güneş yanığından ve neden hâlâ nefes aldığından bahsettim." Struan kelepçeyi tuttu ve bacağını işaret etti. "Bunu sadece ona takıyorum, o yüzden bana saldırma."

"O zaman aptalca bir şey yapma," diye karşı çıktı Torcall.

Bir an etrafı taradım ve diğer on yarışmacının bana nasıl baktığını fark ettim. Birbirlerine dikkat bile etmiyorlardı, bu da kanımın donmasına neden oldu. Lorne beni hemen öldürmeyi planlamamış olsa bile, diğerleri planlamıştı. Finnian'ın bana öğrettiği her lanet saldırı ve savunmayı hatırlamam gerekiyordu. İşe yarayacaklardı.

Soğuk, koyu metal çizmelerimin etrafından dolandı ve kilit tıkladığında zinciri bıraktı, metalin ne kadar ağır olduğunu serin, pürüzsüz zeminde tıngırdarken fark ettim.

Kapının yanındaki nöbetçi "Herkes maça hazır mı?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Struan. "Zincirlenmiş."

Hızla atan nabzımı sakinleştirmek için kendimi yavaşça nefes alıp vermeye zorladım. Daha arenanın zemininde bile değildik ve koltuk altlarımda ter biriktiğini hissedebiliyordum. Tek kurtuluşum Eldrin'in hâlâ gelmemiş olmasıydı, bu da oyunların başlama vaktinin gelmediği anlamına .

Sonra muhafız arenanın kapılarını açtı ve Eldrin arkasında kalın kâbus gazı kabarak yüz metre ötede durdu. Gaz daha yoğundu, tıpkı geçen oyunda içinde sürünmek zorunda kaldığım ve zar zor hareket edebildiğim zamanki gibi. Hiçbir yerde hafif bir yama yoktu ve bunun on ikimizin tüm zaman boyunca gazla kaplı olarak dövüşmesi için ayarlanıp ayarlanmadığını merak ettim.

Hiçbirimizin bundan sağ çıkabileceğinden emin değildim.

"İlerleyin!" Struan arkada, yanımdaki yerinden bağırdı.

Lorne kollarını kavuşturdu, kanatları hâlâ bağlıydı, tıpkı diğerleri gibi. En azından bu beni onlarla daha eşit bir konuma getiriyordu, her ne kadar onlar hayatlarının çoğunda silahlarla eğitim almış olsalar da ve benim hatırlayabildiğim kadarıyla iki günüm geride kalmış olsa da.

Bizden önceki diğer on kişi hareket etti. Rona'yı esmer kadının yanına, Bran'i de gümüş saçlı adamın yanına koydular. Çoğunun ne yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama çok yakında öğrenecektim.

Lorne ve ben en arkada olmak üzere on iki kişi bir sıra halinde arenaya girdik. Zincirimizde gevşeklik olmaması için benden mümkün olduğunca uzak durdu. Bu sadece felaketle sonuçlanacak bir durumdu ama bunu ona söylemeye çalışsam da beni dinlemedi.

Aslanın inine girdiğimde Finola, "Geri dönersen hemen burada olacağız," diye fısıldadı.

Unseelie'lerin çoğu geçen seferki gibi tezahürat yaparak ayağa kalktı, ancak bir kısmı yüzlerinde kana susamış bir sevinç olmadan oturmaya devam etti.

Ne garip.

Bakışlarım istemeden de olsa olmaması gereken bir kişiye kaydı. Tavish.

Ve hemen ona bakmamış olmayı diledim. Yüzü hiç tahmin etmediğim kadar beyazdı ve elleri iki yanında yumruk . Finnian bir tarafta durmuş, elini Tavish'in omzuna atmış, rahat görünmeye çalışıyordu. Ama tutuşu çok sıkıydı, sanki Tavish'i geri çekiyordu.

Eldrin, Tavish'inki kadar büyük olmasa da açarak bir gösteri yaptı. Bunun seyirciler için mi yoksa yarışmacılara kanatlarını kullanamayacaklarını hatırlatmak için mi olduğundan emin olamadım.

bu duruşmalarda kanatlarını. Her iki durumda da, bu piçten daha da nefret etmeme neden oldu.

"Bu eldiven denemeleri için Colean ve ben her birinin zamanının ve faaliyetlerinin farklı olmasını sağladık." Eldrin yerden birkaç metre yükseldi ve yavaşça dönerek tüm arenayı inceledi.

Sabah olmasına rağmen gökyüzü karanlıktı, ancak biraz güneş ışığı parlayarak bölgenin üzerinde alacakaranlık yarattı.

"Bu duruşma birçok nedenden dolayı farklı olacak." Eliyle ayaklarımızı işaret ederek bariz olanı gösterdi. "Her kişi daha büyük bir amaca hizmet eden birine zincirlenmiş durumda. Bu sadece bir güç testi değil, çeviklik ve zarafet testi, sizi bitirmek isteyen birine zincirlenmiş olsanız bile."

Eldrin konuştuğu onu daha çok öldürmek istiyordum. Bu istek o kadar baskındı ki nefesimi kesiyordu, özellikle de öldürdüğüm adamın ölümünü tekrar tekrar yaşadıktan sonra. *Bu* adam sadece benim için değil, Tavish ve halkı için de bir sorundu.

"Bu deneme iki saat sürecek." Sırıttı ve yarışmacılardan toplu bir nefes alma sesi duyuldu. Eldrin bize baktı ve şöyle dedi: "Size bir tavsiye. Platforma çıktığınızdan emin olun, yoksa gaz sizi tüketir." Yukarı doğru uçarak Tavish'in yanındaki yerine doğru ilerledi. "Daha fazla uzatmadan, oyunlar başlasın!"

Bir nöbetçi kornaya bastı ve arkamda bir şey tısladı. Omzumun üzerinden baktığımda yerden daha fazla gazın yükseldiğini ve etrafımı sardığını gördüm.

Diğer on kişi aceleyle ilerlerken Lorne, "Lanet olası uçurum," diye homurdandı ve hemen önümüzde dağılmaya başlayan gaz duvarına yaklaşma riskini göze aldı. Beni hazırlıksız yakalayarak ilerledi. Yaralı bacağı iflas edip dizinin üzerine düştüğünde vücudum sarsıldı.

Toprağa düşmemeyi başardım ve aceleyle onun yanına gittim, zincirde daha fazla gevşeklik istiyordum, böylece birbirimizin ağırlığıyla savaşımdan hareket edebilecektik. Yanına ulaştım ve ayağa kalkmasına yardım ettim.

Bana ters ters baktı ve mesafe kazanmak için birkaç adım öne çıktı. "Dokunma bana, yabanıl." diye homurdandı.

Tepkisi beni şaşırtmadı. Beni kendisinden aşağı görüyordu ve ona yardım ettiğim yanılsamasını bile riske atmak istemiyordu.

Gözlerimi devirdim ve gaz duvarının yaklaştığını fark ettim. "Yardımımı istemiyorsan, çekil." Omzumun üzerinden işaret ettim. "Yoksa ikimiz de öleceğiz."

Diğerleri yirmi adım ötede bizi izliyorlardı. Alaca saçlı kadın kaşlarını çatmış, Lorne'a bakıyordu ama diğer yarışmacılar kocaman gülümsemelerle bana odaklanmış, ölümümü bekliyorlardı.

Sikerler. Bu kadar kolay kazanmalarına izin vermezdim.

"Hadi, yoksa ölmek mi istiyorsun?" Isırdım, onu kontrol etmeden ilerledim.

Benimle birlikte hareket etmeyi reddettiği için neredeyse zincirin kopmasını bekliyordum ama on adım sonra bana ayak uydurduğunu fark ettim.

Diğerlerinden birkaç adım uzaklaştığımızda Bran ileri atıldı. Çeneme bir yumruk attı ama son anda eğildim ve sağ tarafını açıkta bıraktım. Karnına bir yumruk attım ve acı içinde iki büklüm oldu. Yüzüne bir diz attım ama zincir beni geri çekti ve etrafımda uçuşan ve gözlerime kaçan toprakla birlikte sert bir şekilde sırtüstü düştüm.

"Seelie'yi güneşte yaktın," diye mırıldandı esmer kadın.

Kumlara rağmen gözlerimi açtım ve kadının bana doğru hamle yaptığını gördüm. Yuvarlanmaya çalıştım ama yanıma düştü ve yüzümü pençeledi. Yan tarafına dirsek atarak inlemesini sağladım ve hızımı değiştirerek üstüne yuvarlandım.

Karnına basıp çenesine bir yumruk indirdiğimde görüşüm kıpkırmızı oldu. Başını yana salladı ama ben ona tekrar vuramadan biri uzandı, beni boynumdan yakaladı ve üzerinden kaldırdı.

Nefes almaya çalışarak öğürdüm ve gücüm kaybolmadan önce bacağımı mümkün olduğunca fazla kasla saldırgana doğru geriye doğru tekmeledim. Zincir sarsıldı, gücümün bir kısmını geri tuttu ama adamı gafil avlamıştım ve boynumdaki kavrayışını gevşetmişti.

Elimdeki kozu kaybetmek istemediğim için başımın arkasına uzandım, bir avuç saç kavradım ve çektim. Derinlerden bir inilti yükseldi.

ama o tutuşunu gevşetmedi, ben de tırnaklarımı derisine geçirdim ve elimi yüzünde gezdirdim.

Alaca saçlı kadın önümde duracak kadar kendine geldiğinde ılık sıvı dışarı aktı. Eğildi, gevşek zinciri yakaladı ve "Rona, bana yaklaş" diye homurdandı.

Rona kıpırdandı, yüzünde bir gülümseme, esmer kadın zinciri daha fazla alıp başımdan geçirmeye ve beni boğmaya hazırlanırken çırpınışımı izliyordu. Bundan kurtulmanın bir yolu olmayacaktı, bu yüzden amacım ilk etapta buna girmemektir.

Aşağıdan bir ses geldi ve hepimiz donup kaldık.

Ses, bir bomba patlamadan hemen önceki gürültüye benziyordu. ...televizyonda duyduğum kadarıyla.

Birden altımızdan bir platform fırladı, bizi havaya kaldırdı ve sonra tekrar yere indirdi.

Alaca saçlı kadının üzerine düşmeden önce ayaklarımın üzerine sertçe . Ve hareket durur durmaz bizi tekrar yukarı doğru fırlattı.

Aşağıdan iki çığlık yankılandı başımı kaldırıp saydım. Altı gruptan biri ani duruş yüzünden çıkıntıdan düşmüş olmalıydı.

Sessizlik.

Rona çıkıntının üzerinden bakarak, "Lekeli uçurum," diye homurdandı. "Gaz yüzünden artık altımızdakileri göremiyorum bile."

Yavaşça ayağa kalktım, hepimiz sersemlemiş ve kafamız karışmıştı. Gaz altımızda yoğun bir şekilde geziniyordu ve havada asılı kalmıştık, ancak yeri göremediğimiz için ne kadar yukarıda olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu.

Etrafımıza baktığımda gördüklerime inanamadım. Eğer son deneme korkunçsa, bunu nasıl tarif edeceğimden emin değildim. Gökyüzünde bir tür engelli parkurdu ama evdeki gösterilerden farklı olarak bunların ölümcül olduğundan şüpheleniyordum. Her birinin arasında düz bir platform olan beş engel vardı ve ortadaki bir engele doğru ilerliyordu. İki saat dolmadan önce gitmemiz gereken yer orası olmalıydı.

Beni neden Lorne'la eşleştirdiklerini daha iyi anladım. Mahkûmlar beni öldürmese bile, o yaralıyken tüm bu engelleri aşmamız pek mümkün değildi. Bize en yakın platform, yaklaşık

İki adım ötede, son denemeden kalma sallanan baltalar vardı ve onları aşmak için toprakta sürünmek zorunda kaldık. Sırada, altında ve çevresinde kılıçlar olan bir tahta vardı. Bu yeterince kötü değilse, üçüncü parkur zincirli dik bir yokuştı, altında yanan bir ateş vardı ve bir taraftan yukarı tırmanıp diğer taraftan aşağı inmeniz gerekiyordu.

Bacağı yaralı bir adamın başarmakta zorlanacağı bir şey.

Sonra çöken duvarlar parkuru ve geçen seferki gibi bataklık üzerinde asılı duran maymun barları vardı.

Hayatta kalmamız gereken beş engel, her birinin arasında üzerinde durduğumuz gibi boş bir platform ve ardından maymun çubuklarından sonra ortada son engel.

Kalbim durdu ve ağzım kurudu.

Onumuz önce etrafımıza, sonra birbirimize ve parkura baktık.

Sonra bir klik sesi daha geldi ve kalbim boğazıma düğümlendi.

LIRA

Kâbus gazına hızlı bir şekilde inmeyi beklerken vücudumun sarsıntısını azaltmak için platformun üzerine çömeldim. Tüm vücudum geçen gazın acısını hatırlayarak sıkıştı.

Unseelie her bir mahkûmun ölmesine razı olur muydu? Bunun neresi eğlenceliydi, özellikle de cehennemden gelen yol tam önümüzdeyken? Neden burada ölmemiz için bu kadar zahmete girsinler ki -ama amaç da bu olabilir, daha şok edici ve etkili kılmak.

Belki de Eldrin'in hayatta kalanların cezalarının hafifletilebileceğini söylemesinin nedeni buydu; kimsenin bunu talep etmek için hayatta kalmayacağını biliyordu. Bu onun yapacağı manipülatif bir şeye benziyordu.

Platform hemen düşmedi, bunun yerine ayaklarımızın altında gıcırdadı.

Diğer mahkûmlar da çömeldi. Lorne irkildi ve hepimiz gibi çöelmeye çalışırken yüzü acıyla buruştu. Eğer düşerse, beni de kendisiyle birlikte aşağı çekerdi.

Bahse girerim Eldrin çok eğleniyordu.

Düşüşü beklemek, onu gerçekten deneyimlemekten daha kötü olmalıydı. Lanet şeyin gitmesini diledim çünkü kalbimin ne kadar hızlı attığına ve koltuk altlarımda ne kadar ter biriktiğine bakılırsa, kalp durması seviyesine yaklaşmıştım ... ya da bu bir fae olmak için bir şey miydi? Artık bilmiyordum.

Altımızda bir şey gıcırdayarak yerine oturdu ve platform yavaşça hareket etti.

Bu bir numara olmalıydı, bu yüzden yerimde kalıp beklemeye başladım. Çok hızlı bir şekilde ayağa kalkıp savrulmak istemiyordum ama belki de düşüş yeterince yüksekse, zehirli gaz solumaktan daha hoş bir ölüm olabilirdi.

Birkaç vuruştan sonra Rona ayağa kalktı ve etrafına bakındı. "Moira, hareket etmeliyiz. Diğer platformlar alçalmıyor. Eğer acele etmezsek, bir sonrakine ulaşmak için çok alçakta kalacağız."

Ellerim yumruk oldu, tırnaklarım avuçlarıma battı. Hepimizi aynı anda öldürmeyi planlamıyorlardı ama şimdi bizi her bir engel parkurundan geçmeye nasıl zorlayacaklarını anlıyordum. Zamanımız tükenmediği sürece gazdan ölmek ya da önümüzdeki tehlikeyi atlatmak arasında bir seçim yapacaktık.

"O halde gecikmemeliyiz." Moira doğruldu, koyu renkli saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve ikisi kenarda yan yana duracak şekilde hareket etti.

Rona sıçradı ama Moira donup kaldı, aşağıdaki gaza bakıyordu. Rona kenara yakın diğer platforma indi ve metal sütunlardan birini kavrarken tüm baltaların sallandığı uca uzanan iplerden birine tutundu.

Zincir gerildi ve Moira hafifçe öne doğru sarsıldı. Bran onun kolunu tuttu ve uçuşunun kenarına savrulmadan bir saniye önce onu geri çekti.

Aralarında hiç boşluk yoktu ve Rona dişlerini sıkarak kenara tutundu.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Rona homurdandı. "*Birlikte* geleceğimizi sanıyordum."

Şimdi, her çift arasındaki mesafe anlamlıydı. Ya birlikte hareket etmeliydik ya da ölme riskini göze almalıydık. Lorne ve benim ilk atlayışı yapmadığımıza bahse girerdim çünkü Unseelie'nin onu benimle çalışırken izlemesine izin vermektense ölmeyi tercih edeceğinden şüpheleniyordum. Sadece umabilirdim.

"Ben... Ben düşebilirim." Gaza doğru baktı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Gözlerimi kırptım ve kahkahalar yükseldi. Bir fae yüksekten korkardı. Kanatlarının zincirli ve işe yaramaz olduğunu anladım, ama hepsi

O kadar sert ve huysuz bir kişilik sergiliyordu ki *bunu* beklemiyordum. Bu çok *insani* bir korkuydu.

"Yapmazsan öleceksin," diye tersledi Bran. "O yüzden kımılda, yoksa seni öldürürüm."

Diğer dört çift daha da yaklaştı, hepsi de temkinliydi. Platform diğerinden yaklaşık bir inç daha alçaktı, bu çok büyük bir mesafe değildi ama zamanımız tükenmek üzereydi.

"Atlamayacaksan yoldan çekil de geri kalanımız atlayabilsin. Sana yardım edeceğim Moira," diye homurdandı koyu tenli adam birkaç adım öne çıkarken.

Tam da Eldrin'in umduğu şeyi yapıyorduk; birbirimize karşı çalışıyorduk ve bu da hepimizin olmasa bile çoğumuzun ölmesine yol açacaktı. İlk fırsatta bana sırt çevireceklerini bilsem de Eldrin'e olan nefretim şeyden daha güçlüydü.

"Aşağı bakma." Sesim kirden ve travmadan dolayı boğuk çıkıyordu. Temizledim, kir boğazıma zımpara kağıdı gibi yapışmıştı. "Rona'ya bakmaya devam et ve yüksekte değilmişsin gibi davran... yerdeymişsin gibi."

Bran vücudunu bana doğru salladı ve alaycı bir tavırla, "Yardımaınıza ihtiyacımız yok. Senin aldatmacalarına kanmayacağız."

Gözlerimi devirmek istedim ama onları hareketsiz kalmaya zorladım. "Seni kandırmıyorum. Yükseklik korkusu aslında düşme korkusuyla bağlantılı. Kanatlarını kullanamadığı için böyle bir güvencesi yok. Aşağı bakınca gerçekte olduğumuzdan daha yüksekteymişiz gibi görünüyor, bu yüzden unutulması ve düz bir zemindeymişiz gibi davranması ve bunu fazla düşünmeyi bırakması gerekiyor. Bu yaygın bir insan korkusu, bu yüzden hepinizden daha aşina olduğum bir şey."

"Oh, şimdi de *bizi* insanlarla kıyaslıyorsun." Lorne burnunu kırıştırarak tükürdü.

Çok güzeldi. Nasıl konuşulacağını hatırlamıştı. Onun sessizliğini tercih ederdim.

"Bu durumda, evet." Eğer onları şımartmamı , fena halde hayal kırıklığına uğrayacaklardı. "Ama herkes ölmek ve birbirine düşman olmak istiyorsa, lütfen devam edin." Elimi sallayarak geride durup izleyeceğimi belirttim. Küçümseyici ses tonumun onları yanıltıldığını kanıtlamak için motive edeceğini umuyordum.

Moira çenesini kaldırdı. "Ben insanlar gibi korkak değilim." Arkasını döndü ve çıkıntının üzerinden atladı. Rona'yla arasındaki zincir gevşedi ve Rona metali ölümüne kavrayışını bıraktı.

Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı azaldı ve Lorne'a baktım. "Gitmeye hazır mısınız?" Aramızda sadece iki metrelik bir mesafe olduğu için diğer platforma ulaşmakta zorlanmayacağını umuyordum. Ne kadar , karşıya geçmek onun için o kadar zorlaşacaktı.

"Bizden önce karşıya geçemezsin," dedi Bran ve koyu tenli adamın omzunu sıvazladı. "Dougal, şimdi bir adım at."

Moira ve Rona baltaların altından sürünerek geçerken ikisi birlikte hareket ederek bariyerin üzerinden kolayca geçtiler.

Başka bir çift önümüze geçmeye çalıştı ama Lorne onlara doğru yaklaştı ve içlerinden birini platformdan aşağı itti. Adam bir çığlık atarak gözden kayboldu ve zincirlendiği adam düşmemesi için koluma uzandı. İçgüdüsel olarak neredeyse elini tutacaktım ama Lorne kolumu savurdu ve ikinci adam da ilkinin ardından düştü.

"Sakin ikimizi de öldürtmeye *cüret* etme." Lorne'un çenesi sıkıştı. "Bugün ölmeyi planlamıyorum, seninle sıkışıp kalmışken bile. Anlıyor musun?"

Tam başımı salladığım sırada aşağıdan iki mide bulandırıcı gümbürtü geldi. Ölümüne ne kadar yaklaştığımı fark ettiğimde midem çalkalandı... *yine*.

"Hazır mısınız?" Kaşlarını kaldırdı.

Başımı salladım. Platformun yaklaşık on santim altındaydık ve Dougal ile Bran baltaların altında sürünüyorlardı.

"Şimdi!" diye bağırdı ve adım attık.

Ayağım diğer platforma çarptığında omuzlarımdaki ağırlık hafifledi. Çok uzağa gidememiş olsak da, Lorne'un hayatta kalmak için benimle birlikte çalışmaya istekli olduğunu öğrenmiştim. Bu beklediğimden çok daha önemliydi.

Lorne yaralı bacağıyla öne doğru adım atmış, sağlam bacağını arkadan desteklemek için bırakmıştı. Yaralı ayağı ikinci platforma çarptığında, gözlerinin etrafındaki bölge acıyla gerildi ve dizlerinin üzerine düştü.

Ona yardım etmek için hamle yaptım ama kısa durdum. Onu halkının önünde utandırmak ve aramızda oluşmakta olan marjinal iyi niyeti mahvetmek istemedim.

Ezilmiş bacağıyla hayatta kalacağımızdan şüphe etsem de, özellikle de aşmamız gereken üçüncü engelin bacağını maksimum düzeyde zorlayacağı düşünöldüğünde, her seferinde bir deneme yapmak ve kendimi aşmamak istedim.

"Kımıldayın yoksa sizi ezeriz," diye seslendi beyaz saçlı adam arkamızdan. "Burada ölmeyi beklemeyeceğiz."

Lorne düştüğü yerden kalkma zahmetine girmeden önüme geçti.

Nedenini anlamıştım. Nasıl olsa emeklememiz gerektiğinden ve gururunu incitmeyeceğimden, düşürmek istemiş gibi davranmak istiyordu.

Yere iyice yaklaştı ve sırtının hemen üzerinde bir balta sallanırken ileri doğru hareket etti. Dizlerimin üzerine çöktüğümde Moira ve Rona'nın bir sonraki boş platforma atlayışlarını izledim. Bu bakış açısından, altında ilerlememiz gereken otuz balta olduğunu fark ettim. Bazıları diğerlerinden daha alçakta sallanıyordu. Harika. Bu şeyden geçmek için gereken buysa göbekten sürünürdüm. Sadece süper alçak alanlar için yeterli olmasını umabilirdim.

Zincir beni çekti ve Lorne ters ters bakarak, "Yürü bakalım, güneş yanığı," diye homurdandı.

Karnımın üstüne çöktüm, harekete geçmeye hazırdım ama bir sonraki balta tekrar öne doğru dönerken omzuna saplandı. İnledi ve içimi suçluluk duygusu kapladı. Onu takip etmekte yavaş davrandığım yaralanmıştı. Bunu tekrar yapamazdım, özellikle de zaten yeterince engellendiğimiz için.

Tekrar uzandım ve bacaklarımı ve kollarımı ileri doğru hareket ettirdim. Başlangıçta dövüştüğüm için kaskatı kesilmişlerdi ama en azından yaralanmamıştım. Toprakta ilerlerken baltalar üzerimde *vınlıyordu*. Bazen havayı ensemden hissediyordum, bu da korkunun beni boğmasına neden oluyordu, ama onu ittim ve ilerlemeye devam ettim.

Ne kadar süremiz kaldığından emin değildim ama altımızdaki platform önceki son platform gibi gıcırdamaya başladığında sanki sonsuza kadar sürünmüşüm gibi hissettim.

Kulaklarım çınladı ve derin bir nefes alarak toprağı içime çektim. Tüm bu parkur zamanlıydı, bu da iki saatimiz olmasına rağmen oyalanacak vaktimiz olmadığı anlamına geliyordu.

Kir boğazımı ve ciğerlerimi tahriş etti ve kendimi hareket etmeye zorlarken tüm vücudum öksürük krizine girdi. Yüzüme daha fazla kir bulaşmasını engellemek için başımı yana çevirdim ve keskin bir acı kulağımın ucunu kesti.

Tısladım, nasıl bir hasar oluştuğunu görmek istiyordum ama hareket edip yaralanma riskini göze alamazdım.

Lorne soğuk bir sesle, "Haydi, yabanıl," dedi. "Sona geldin. Neredeyse bitmek üzeresin."

Bu sözler paniğimi kontrol altına alıp dışarı çıkmam için yeterliydi ama bir şey bileğimden tutup beni geri sürükledi.

Çıkardığım gürültüyü yutamayarak bağırdım ve ayağımı kurtarmaya çalıştım.

"Seelie prensesini öldürenin ben olduğumun bilinmesini istiyorum," diye kıkırdadı beyaz saçlı adam. "Yüksek sesle bağırdığından ve onlara iyi bir gösteri sunduğundan emin ol." Bacağımı kaldırarak niyetini belli etti.

Kesmek için bir balta istedi. Tam üzerimdeki balta sallandı, ben de sağıma döndüm. İki eli de sağ ayak bileğimdeydi ve yüzü beni izlemek için yukarı bakıyordu. Balta darbeleri arasındaki birkaç saniyeyi kullanarak, aletin burnuna tekme attım ve mide bulandırıcı bir çığırta neden oldum.

İnledi ve ayak bileğimdeki tutuşu gevşedi. İki ayağımı da olabildiğince sert tekmeledim ve beni bıraktığında olabildiğince hızlı bir şekilde sürünerek ilerledim.

Arkamdan et yırtılma sesi geldi.

Göz ucuyla sonunu gösteren metal direkleri gördüm ve Lorne'un ayakları yanımda görünene kadar süründüm... başka bir şey yoktu. Ayakta olmalıydı, ben de bacaklarımı altına çektim ve ayağa kalktım.

Beyaz saçlı adamın tam üzerimde olup olmadığını merak ederek arkamı döndüm ama boğazıma bir safra kaçtı. Adamın kafası kesilmiş ve kanlar içindeydi, yerde gevşek bir şekilde yatıyordu. Ortağı arkasındaydı ve geçmek için onu ileri itmeye çalışıyordu.

Bir kişiyi daha öldürdüğümü fark ettiğimde dünya etrafımda küçüldü.

"Hareket etmeye devam etmeliyiz," diye homurdandı Lorne, dikkatimi ona çevirerek. "Yoksa ölürüz. Her ne kadar unutulup gittiğini görmeyi çok istesem de, bunun bana zincirlenmişken olmamasını tercih ederim."

En azından aynı taraftaydık... şimdilik.

Korkuyu bir kenara iterek önümüzdeki göreve odaklandım. "Hadi gidelim."

Bir sonraki platforma kolayca geçtik, ama ikinci engel parkuru - çevresinden kılıçlar çıkan ince bir kiriş- çoktan alçalmaya başlamıştı.

Çok fazla zamanımızı alıyordu.

Diğer iki grup çoktan altında ateş yanan kafesli çan kulesine ulaşmıştı. Ağzımı ekşi bir tat doldurdu. Bu Lorne için zor olacaktı, bu yüzden kendimize olabildiğince fazla zaman kazandırmak için bir an önce oraya ulaşmamız gerekiyordu.

Lorne da aynı şeyi fark etmiş olmalı ki taş basamaklardan yukarı çıktı ve beni takip etmem için el salladı.

İnce tahta parçasının üzerinde dengede durdu ve bekledi. hiçbir zaman jimnastikle ilgilenmemiş, ormanda yüzmeyi ve kano yapmayı tercih etmişim. Bu noktada, denge aletine aşina olmayı diledim.

Göbeğimi sıktım ve dengede durabileceğimi umarak adım attım.

Kollarımı uzattım, merkezde durmama yardımcı oldular ve bir adım attım. Ayağım titredi ve bir o yana bir bu yana sallandım.

"Fazla düşünme!" Lorne havladı. "Sadece sona odaklan. Kendi tavsiyeni kullan."

Boğazıma bir kahkaha düğümlendi ama dengemi daha fazla bozmak istemediğim için yuttum. İlerledim.

İkimiz de dikkatli hareket ediyorduk ve o da her seferinde sakat bacağını kullanmak zorunda kaldığında yalpalıyordu. Bu konuda ona seslenmedim, çünkü bu onun düzeltebileceği bir şey değildi.

Orta noktaya geldiğimizde platform sarsıldı ve bir şey tıkladı. Başladım ve ayağım kirişin üzerinde yalpaladı, bu yüzden diğerini yere koydum ve kendimi ortalamak için zorladım.

Döndüm ve bir kılıcın birkaç santim yukarı fırladığını gördüm.

Lorne devam etti, ben de zihnimi boşalttım, aramızdaki zincir gerilmeden önce yetişmem gerekiyordu. Gözlerimi önümdeki tahta parçasına dikerek dünyanın geri kalanını duymamaya çalıştım.

Sonunda, düz platforma adım attım ve diğer platformdan altı inç daha aşağıda olduğumuzu fark ettim.

Bu iyiye işaret değildi. Gittikçe daha da geride kalıyorduk.

Lorne ve ben birbirimize baktık ve bir sonraki boş platforma adım attığımızda hiçbir söze gerek kalmadı. Ancak yukarı ve aşağı tırmanmak zorunda olduğumuz metal zincirlerden oluşan yüksek duvara baktığımızda, göğsümün etrafında korku dalları kıvrıldı.

Önümüzdeki iki grup çok daha hızlı ilerliyordu ama Rona ve Moira hâlâ zirveye doğru ilerliyor, Bran ve Dougal da aşağı iniyordu. İkinci grup öne geçmişti ama onlar bile beklediğimden daha yavaş ilerliyordu.

Lorne'u aşağılamak istemediğim için ses tonumu hafif tutmaya çalıştım. "Hazır mısınız?" Tüm zorluklar arasında bizi öldürmesi en muhtemel olan buydu. Tırmanışı tamamlamak için hem kol hem de bacak gücü gerekecekti.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı, kısık sesle verdiği cevapla bana daha fazla kelime kullanmasından daha fazlasını anlatıyordu.

Üçüncü platforma doğru ilerledik ve en altta durup yukarı baktık. Eğim kırk metre yüksekliğindeydi ve her kasımızı zorlarken bizi terletmek ve aşırı ısıtmak için altında yanan bir ateş vardı.

Ben önden gitmeye karar verdim. Tırmanırken ağırlığının bir kısmını desteklemek için bana ihtiyacı olabilirdi ve zaten çok fazla zaman kaybetmiştik. En azından platform henüz alçalmaya başlamamıştı.

Derin bir nefes alarak kendimi yukarı çekmek için ilk zinciri kavradım ama avucumdaki deri yandı. Nefes nefese kaldım ve geri çekildim, tökezledim ve ayağımın topuğu platformun arkasını iskaladı.

Vücudum geriye doğru eğildi.

LİRA

M Ayak parmaklarım botumun ön kısmına girdi ve ağırlığımı öne doğru verdim. Dizlerim platforma çarptı ve acı patladı. ellerim gibi hissediyordum.

Lorne neredeyse dizlerinin üzerine çökmüş, düşmemi engellemek istercesine zincire uzanmıştı ama yarası yüzünden aşırı düzeltme yapmasaydım ikimiz de düşecektik.

Göğsüm kabarıırken dişlerimi sıktım ve zor da olsa nefesimi düzenledim. Gözlerim yandı ve yaşlarımı geri kııptım. Verdiğim tepkinin sadece acı çekmekten kaynaklandığı gerçeğine rağmen, Unseelie'nin önünde ağlamak istemiyordum.

"Neydi o?" Lorne hırıltılı bir sesle konuştu ama sesi kırıldığı için sorusu neredeyse duyulmuyordu. "Neredeyse *bizi* öldürüyordun."

Biz.

Tabii ki sadece kendini ölmekten kurtarmak için kıcıımı kurtarırdı. Başka zaman olsa, beni memnuniyetle . Bu insanların nasıl çalıştığını hatırlamam gerekiyordu. Evdeki aileme hiç benzemiyorlardı. "Zincire dokunmuş olsaydın nedenini anlardın."

Bizimle kalan iki çiftte baktım. Olabildiğince hızlı hareket ediyorlardı ama botlarının tabanları çoktan erimişti ve henüz diğer tarafa bile geçmemişlerdi. Çok kolay görünen şey öyle değildi ve hareketleri sarsıntılı ve tedirgindi.

Avuç içlerime baktım ve zinciri tuttuğum yerlerin kızarmış pembe renginden dolayı irkildim.

Zincire geri döndü. Geldiğimizden beri ateş daha da büyümüş, alev uçları metali ısıtmaya başlamıştı. "Lanetli uçurum. Burada ne kadar uzun süre kalırsak, alevler o kadar yükselecek ve tırmanışı zorlaştıracak. Zaten mücadele ettiğimiz için bizi cezalandırıyorlar."

"Yola çıksak iyi olur." Bu sözleri söylerken bile içimdeki her hücre o zincire bir daha asla dokunmamak istiyordu. Döndüm ve ilk iki platformun artık görünmediğini, çoktan sisli gazın içine gömüldüğünü, üçüncüsünün yaklaşık iki fit yukarıda ve az önce atladığımızın da iki fit altımızda olduğunu fark ettim.

İlerlemeye devam etmek ya da ölmekten başka seçenek yoktu.

Ölüm bir seçenek değildi. Pes etmeye ve bu kaderi kabullenmeye hazır değildim. Hayatımda *bundan* daha fazlası olduğuna inanıyordum... ya da vücudumun her hücresiyle öyle olmasını umuyordum.

Zincire tekrar dokunma düşüncesi ellerimi yaktı ve onları azarlamak istedim. Şimdi acıyorlarsa, tırmanışa başladığımızda nasıl hissedeceklerini bilmek istemiyordum.

"Gömleğinizin altını yırtın ve korunmak için ellerinizin etrafına bağlayın. Eğer tütmeye başlarsa, bunu emmeli ve ilerlemeye devam etmeliyiz." Isıyı kumaştan hissetmeye devam etsek de, bu büyük yanıkları önleyecektir.

"Neden sigara içsin ki?" Kaşları çatıldı. "İnsan kıyafetleri alev alır mı?"

O *zamandan* beri ilk kez, farklılıkları için Fae'lere teşekkür etmek istedim. Gömleğimin alt kısmını yırtarak onu bir üst giysiye dönüştürdüm. "Evet. Eğer ateş botların altını yakacak kadar sıcaksa, kıyafetleri de yakar."

Biz konuşurken bile zincirler biraz alçaldı ve onları alevlerin daha da içine soktu. Malzemeyi ikiye ayırdım ve her iki elime birer parça bağladım. Lorne da beni takip etti ve çok geçmeden tırmanmaya hazır hale geldik.

Lorne omuzlarını dikleştirdi ve bana baktı.

Başımı salladım ve zincire yaklaştığımız her adımda midemde bir korku birikti. Kenarda, Bran ve Dougal'ın eğimin tepesinden atlayışlarını izledim, üzerlerinden siyah kan damlıyordu.

elleri ve ayakları. Nedenini bilmeme gerek yoktu; daha kötüsü olmasa bile yakında benzer yaralar taşıyacaktık.

Zincirlere uzandık ve ısı malzemeyi yakıp geçti. Neyse ki ilk seferki gibi derim yanmadı ama sıcaklık avuç içlerimdeki yanığı daha da kötüleştirdi. Tırmandıkça alevlerin ısısı alnımda ve göğsümde boncuk boncuk ter oluşmasına neden oldu.

Georgia'daki yaz mevsiminden daha kötüydü, bu da çok şey ifade ediyordu. Yavaş bir tempoda ilerliyor, Lorne'un bir sonraki seviyeye geçmek için yaralı bacağını kullanmak zorunda kaldığı her seferinde duraklıyorduk. Beklediğimiz süre boyunca, botlarımın tabanlarının daha çabuk erimesini engelleyeceğini umarak sağ ve sol tarafım arasında gidip geldim.

Kadınlar sonunda tepeye ulaştıklarında Moira'nın alt dudağı titriyordu. Onun ve Rona'nın derileri, zincirlerin botlarının tabanlarını erittiği ayaklarının altında siyah görünüyordu.

Tepeye tırmandılar, yüzleri yorgunluk ve acıdan mosmordu. Yüzleri bize dönüktü ama daha hızlı hareket ederek inmeye başladılar.

Lorne homurdandı. "Lanet olası botlarım çoktan eridi," diye homurdandı ve dikkatimi tekrar ona çekti.

Vay . Bu hiç iyi değildi.

Yapmak istediğim son şey ilerlemeyi kaybetmekti ama Lorne'un kışını biraz geçtim, sağ elimi altına koydum ve yukarı ittim. Lorne zorlandığı adımı attı ve ben de botlarımızın altı her neyden yapıldıysa onun yanık kokusunu aldım.

Birkaç zincir yukarı çıktık ve yaralı ayağının ağırlığını taşıması gereken yere geri döndüğümüzde, kışını tekrar ittim.

Ellerim gibi hissederken ve ayaklarım daha da ısınırken gözyaşlarım görüşümü bulandırdı. Alevlerin derimi kömürleştirmesiyle birlikte yanmış bir tavuk külçesine benziyor olmalıydım. Derim gerginleşti, bu da işimin bitmesine yaklaştığımı hissettirdi.

Lorne'u yukarı doğru itmekten sağ kolum ağrıyordu ama yıllar sonra tepesine ulaştık.

En azından şimdi aşağı iniyor olacaktık, bu da ivmemize yardımcı olacaktı. Bacaklarımızı kenara attığımızda bir şey damladı.

Gözlerimin içine, her şeye altın veriyor.

Lorne'a baktığımda, yüzündeki çatlaklardan sızan siyah kanı gördüm ve benim de kanıyor olmam gerektiğini doğruladım.

Alevler yüzümüze sadece bir adım uzaklıktaydı.

Bir an arkama baktım ve üzerinde bulunduğumuz platformun bir sonrakinin bir ayak altında olduğunu fark ettim.

Zamanımız tükeniyordu.

"Acele etmeliyiz," diye mırıldandım, konuşmak için dudaklarımı zorlukla hareket ettirmekten yüzüm zonkluyordu. Ağzım çok kuruydu ve umutsuzca su içmek ve küvette ıslanmak istiyordum - ancak bu aptal oyunu bitirdiğimizde yapabileceğim iki şey. "Platform çoktan alçalmaya başladı."

Lorne dişlerini sıktı ve daha hızlı hareket etmeye çalıştık. Kollarım yorulmuştu, özellikle de sağ kolum, çünkü onu Lorne'u itmek için kullanmıştım. O kolum titredi, sonra gevşedi ve çıplak karnımın bir bağlantıya baskı yapmasına neden oldu. Yoğun bir yanma hissi beni sardı ve ayaklarımı yukarı doğru sallayarak bir ayakkabımın altının çıkmasına neden oldum, böylece çıplak tenim zincirlerin üzerindeydi.

Tısladım, derimin hiçbir yeri yanmasın diye hareket etmeye çalıştım ama ne yaparsam yapayım ayağım zincire değdi. Keskin, zonklayıcı bir yanık beni sardı. Tüm ağırlığımı diğer ayağıma verdim ama ayağımın tabanı ısındı ve orada da korunamayacağım konusunda beni uyardı.

Bir an için ölüme düşmek kulağa cazip geldi. Çarpma sert ve katı olacak, acımı sona erdirecekti... tabii yabancılar bizi gerçekten yükseğe yerleştirmediyse, bu da kâbus gazının yanıkların üzerine yavaş ve acı verici bir ölüm sağlayacağı anlamına geliyordu.

Eldrin'e bu zevki tattırmazdım.

Omzumun üzerinden bakarken henüz aşağı atlayamayacağımızı fark ettim. Şu anda sahip olduğumuzdan daha kötü yaralanma riskini almadan ayaklarımızın üzerine inmeden önce bu devasa, eğimli duvarın yarısına kadar inmemiz gerekiyordu.

Lorne inledi ama inişini hızlandırdı. Bacaklarının nasıl titrediğini fark ettim, bundan nefret ediyordum. Ona tutunması için ihtiyacım vardı ama vücudunu kolayca hareket ettirmekte zorlandığı için ayaklarının yanmasıyla benden daha uzun süredir uğraşıyordu.

"Sadece yarısına kadar inmemiz gerekiyor, sonra atlayabiliriz." Su toplamış ayakları ve yaralı bacağıyla atlayacağını düşününce içim cız etti ama derimizin erimesine izin vermekten daha iyi olurdu -Eğer o zamana kadar bekleyebilirsek.

Aşağıya indikçe görüş alanıma karanlık noktalar giriyordu. İşkence o kadar şiddetliydi ki midem çalkalandı ve boğazıma safra kaçtı. Daha önce yaralanmalar yaşadığımı düşünsem bile, hiçbir şimdikine benzemiyordu.

Gözyaşlarım o kadar yoğunlaştı ki gördüğüm tek şey bir bulanıklık oldu ve kusmuk ağızıma hücum edip üzerimden döküldü. Alevlere çarptı ve ateş daha da yükseldi, alevlerin uçları ellerime ulaştı.

Bir çığlık attım ve daha fazla dayanamayarak kendimi . Son gücümle bacaklarımla ittim ve zincirlerin geri kalanından kurtulduğumuzu umdum.

Bedenim yuvarlanırken, zincir Lorne'u çekti. Tutunamayınca tısladı ve ikimiz de geriye doğru düştük. Hava sarı saçlarımı yüzüme doğru savurdu, böylece hiçbir şey göremedim.

Saniyeler içinde sert bir şeyin üzerine düştüm ve kesildi. Lorne yanıma indi ve o da hareket etmedi. Bir an için orada yattım, görüşümü temizlemeye çalıştım ama artık zincirlere dokunmuyor olsak da, yanma vücudumda alev alev yanmaya devam etti.

Çekil, Lira. Bu mümkün olmasa da Eiric'in sesi aklıma geldi. Dünya'dayken, ne zaman pes etmek istesem mantığımın sesiydi ve bu ses kalbimi bambaşka bir şekilde sızlattı.

Kahretsin, onu o kadar çok özledim ki nefes almakta zorlanıyorum.

Seni hayata döndürüp kendim öldürebilmek için bana bir yol buldurma. Ayağa kalk ve yürü. Eve, bize dönmeni istiyorum.

Göğsümde bir hıçkırık birikti ve vücudumun daha da ağrmasına neden oldu. *Sana geri dönemem. Başka bir yolum yok.*

Bunu biri varsa o da sensin Lira. Sesi hiç duymadığım kadar sertleşti. *Şimdi kalk ve hayatta kalmanın bir yolunu bul. Sana tekrar ihtiyacımız var.*

Bakışlarım hemen Tavish'in oturduğu yeri buldu ve bir şekilde, sanki önemli olan tek kişi oymuş gibi onu kaostan içinden net bir şekilde görebiliyordum. Bakışlarımız birleşti ve içimdeki büyüün geri çekildiğini hissettiren ürpertiyle birlikte farkına varmak içimi ürpertti.

"*Kalk ve hayatta kal*" diye bağırdı. *Kazanmana ihtiyacım var.*

Göğsümde hoş bir sıcaklık yayıldı. Beni zorlayan zihnim değildi, oydu. İçime biraz adrenalin pompalandı ve acıyı hafifletti.

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için, "*Uğratacağım*," diye karşılık verdim. Onunla tekrar birlikte olma ihtiyacı içimde kabarıken kendimi oturmaya zorladım. Derim yırtılacakmış gibi hissediyordum ama acıyı bastırmak için kendimi zorladım. Başımı ve kurutulmuş ete dönüştüğüm yemin ettim; kurumuş ve buruşmuştum. "Lorne, devam edebilir misin yoksa orada yatmaya devam edip ölmeyi mi tercih edersin?" Onu yönlendiren tek bir şey olduğunu bilerek sordum: Gurur.

Dişlerini gösterdi. "Hayır, onlara yaralı bir Unseelie ve güneşten kavrulmuş birinin bu işin üstesinden gelebileceğini kanıtlayacağız."

Ayağa kalktım ve ona yardım etmek için eline uzandım.

düşünüyormuş gibi durakladı ama sonra bir nefes verdi ve elimi tuttu. Vücudumun işkenceden nasıl titrediğini ve bir ayağımın platformda nasıl eridiğini görmezden gelerek ayağa kalkmasına yardım ettim.

Ayağa kalktığı anda yüzü acı içinde ama platformun artık iki metre üstümüzde olduğunu görmek için döndük.

İkimiz de yaralı olduğumuz için bu çok daha zor olacaktı ve verecek gevşekliğimiz olmayacaktı. Birlikte mükemmel bir şekilde çalışmamız gerekiyordu, yoksa çıkıntıdan düşecektik.

"Üç kadar say," diye . "mı?"

"Evet, devam edelim," diye tersledi, ama sesi benimkinden daha kısıktı.

"Bir, iki," diye nefes aldım, sonra gelecek olana hazırlandım. "Üç."

Lorne sağlam bacağını kullandı ve yukarı doğru adım attık. Ondan daha hızlı hareket ettim ama o kadar hızlı değildim ki zincirimiz sıkıştı ve bir sonraki platformda dizlerimizin üzerine tökezledik.

Dikkatim ondan sonraki duvara odaklandı, iki duvar birbirine doğru yaklaşıyordu ve çok da yavaş değildi. Şu anda üç Lorne'un arka arkaya geçmesine yetecek kadar yer vardı ama Moira ve Rona'nın neredeyse çeyrek mil aşağıdaki köşeden topallayarak geçmesiyle aradaki fark kapandı.

Lanet olsun. Henüz tehlikeyi atlatmamıştık, özellikle de Lorne'un yeni yaraları varken.

Ben doğrulduğumda çoktan ayağa kalkmıştı. Omuzlarını geriye atana kadar bekledim, ilerlemeye hazır bunu yapardı, sanki bir sonraki tehdit için kendini hazırlıyor gibiydi.

Bu platform bir sonrakinden sadece 15 santim daha alçaktı ama bunun bir önemi yoktu. Hâlâ gerideydik.

Birlikte hareket ettik, ne yaptığımızı tartışmaya bile gerek duymadık, gerçi benim de neredeyse onun kadar kötü topallıyor olmamın yardımı oldu. Bir sonraki engel parkuruna vardığımızda duvarın genişliği onun iki buçuk katı kadardı.

"Koş," diye emretti Lorne.

Kalbim küt küt atıyordu ve yolun geri kalanında onu çekmem gerekebileceğini bilerek ilk ben havalandım. Sol ayağımın üzerine her inişimde içimde bir ateş patlıyordu. Sabit bir tempoda koşmaya çalıştım ama Lorne gittikçe daha yavaş hareket etmeye devam etti.

Duvarlar arasındaki boşluk şimdi onun iki katı kadardı ve biz yolun sadece dörtte birini kat etmiştik.

"Daha hızlı koşmalısın." Omzumun üzerinden baktım ve onun durumunu görünce gözlerim büyüdü. Kalın bir kan izi onu takip ediyordu ve ayaklarının çizmenin altında nasıl görüldüğünü ancak hayal edebiliyordum... bilmek istediğimden değil.

"Neredeyse geldik." Aşağı uzandım ve zinciri yakalayıp çektim. Daha hızlı gitmesine *ihtiyacım vardı*. Eğimli duvara o kadar odaklanmıştım *ki bunu düşünmemiştim*.

"Deniyorum," diye

homurdandı Lorne. Zinciri

daha sert çektim.

Duvarlar etrafımızı sarmaya devam etti.

Homurdanarak hızını artırdı ama bu yeterli değildi.

Neredeyse sonuna gelmiştim ama Lorne tam bir metre ve yavaş ilerliyordu.

Eğer bir şey yapmazsam, ölecekti.

Onu kurtarmalıydım, özellikle de bu sefer birbirimize yardım ettiğimiz için. İşler zorlaştığında kimseyi geride bırakamazdım.

Son bir gayretle ona doğru koştum ve ellerini tuttum. Ellerimde hissettiğim ılık sıvıyı görmezden geldim.

Duvar neredeyse üzerine geliyordu, sanki zamanımız yokmuş gibi hızla ilerliyordu.

Çekiş gücünü kaybetmek istemediğim için ellerimi bileklerine götürdüm ve daha önce hiç çekmediğim kadar sert çektim.

Sırtımdaki kaslar gerildi ve bir şeyler yırtılır gibi oldu. Sıcak bir nabız vücudumdan ellerime doğru fırladı. Kesik kesik bir acı içimde zonkluyor ve bir şeyin yırtılma sesi zihnimi gıdıklıyordu.

Ben esnedikçe vücudum kaydı ve bedenlerimiz son birkaç metreyi de açarak bizi kapanan duvarlardan kurtardı. Kıçımızın üzerine düştük. Arkamda garip bir şey kıpırdadı ve döndüğümde bana küvetteki suyu hatırlatan deniz yeşili parlak kanatları gördüm.

Neler olduğunu anlamaya çalışarak kırptım ama sırtım gerildiğinde kanatlar sırtıma doğru katlandı... sanki benimmiş gibi.

Lânetli uçurum! *Kanatlarım* vardı.

Kanım altın rengi olsa da, kanatları görmek her şeyi daha gerçek kılıyordu. Görüşüm bulanıklaştı ve bana neler olduğunu anlamaya çalıştım.

"Tanrılar aşkına," diye inledi Lorne. "Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum."

Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyordu. Fae olduğumu kabullenmeye başlamış olsam da *bunu* beklemiyordum. "Sanırım Seelie'lerin de kanatları var." şimdi bunun benimle çalışmasını engelleyeceğinden endişeleniyordum, kanatlar onun *düşmanı* olduğunu hatırlatıyordu.

"Elbette Seelie'lerin kanatları vardır. Ama benim bu değil." Ayaklarını işaret etti ve homurdandı. "şuna bir bakın."

Neden anlamak için bakışlarımı kanatlarımdan ayırdım.
Ayağını bacağının üzerine koymuş, dibe bakıyordu.

Ayağının altı artık su toplamıyordu. Birkaç hafif yara kabuğu vardı ama ciddi yara izi kaybolmuştu.

Vay anasını.

"Bu nasıl oldu?"

Sonra üzerinde oturduğumuz platform gıcırdadı, ses diğerlerinden daha aceleci ve çılgıncaydı.

Ayağa fırladı. "Bir sonraki platforma geçelim."

Aceleyle kenara geldik ve o bir sonraki platforma atlamak için hazırlandı. Kanatlarımı hareket ettirmeye çalıştım ama sarsıldılar, bu yüzden birlikte atladık.

Bir sonraki platforma indiğimizde, bir patlama sesi çıkardı ve Lorne ve ben üzerindeyken düştü.

LIRA

A Gaza doğru düştüğümüzde saçlarım yüzüme doğru uçtu. Uzandım ve Lorne'un belini kavradım. Vücutlarımız Neredeyse suya batıyordum, sırt kaslarım refleks gibi hareket etti ve kanatlarım çırparak kollarımın onun ağırlığından titremesine rağmen bizi sabit tuttu.

Aşağıya baktım ve omuzlarım kadar sisin içinde olduğumu gördüm. Eğer bizi yukarı doğru hareket ettirmezsem, gaz bizi yutacak ve ölecektik.

Kaslarım gerildi ve ağrıyordu ve Tavish ve Finnian'ın bana koçluk yaptığı gibi fazla düşünmemeye çalıştım.

Ben bir Fae'ydim ve bilinçli olarak hatırlayamasam bile bir parçam ne yapmam gerektiğini biliyordu. Lorne'u tutmaya odaklanmam gerekiyordu. Eğer o düşerse, momentum beni de beraberinde götürecekti.

"Bana tutun," diye homurdandım, sadece kollarımın değil, tüm vücudumun onun ağırlığının dağılımını almasını istiyordum.

İtiraz etmedi, kollarını boynuma ve bacaklarını belime dolayarak beni bir erkekle yaşadığım en samimi pozisyona soktu. Bir erkeğin vücudumu kendi vücuduyla kaplaması için ölüm kalım meselesi olması yeterliydi.

Hayatta kaldığımız için mutlu olmadıkları belli olan seyircilerden yüksek sesle yuhalamalar geliyordu. Daha önce hiç seslerini duymamıştım ama kolezyumda bu kadar yüksekte bulunmamıştım. Nedeni bu olmalıydı.

Ama vay be. Unseelie'ler çok hoş insanlardı.

"Bizi tehlikeden kurtarmak için bundan daha fazlasını yapman gerekecek," diye fısıldadı Lorne.

Benden iki kat daha ağır olmalıydı ve tüm vücudum bizi bu seviyede tutmak için zorlanıyordu. Sırt kaslarım hayal bile edemeyeceğim şekilde yandı. "Ben ... yapamam ..." Onu taşımanın üzerimde yarattığı baskıyla her kelimeyi söylemekte zorlandım. "... nasıl uçulacağını... biliyorum."

"Bizi nereye götürmek istediğine odaklan," diye homurdandı. "Gerisini kanatların halleder."

Evet, bu konuda ciddi şüphelerim vardı ama onunla tartışacak enerjim de yoktu. Bunun yerine, maymun çubukları engelinin başlangıcına kilitlendim ve kanatlarım daha hızlı hareket etti, ancak yanık yoğunlaştı ve sırtım çığlık attı. Lorne'un ağırlığı bizi ölüme sürüklemeye çalışan bir çapayı andırıyordu.

Çenemi o kadar sert sıktım ki çatladı ve yakıcı acıyı bastırmaya çalıştım. Ayaklarım, midemdeki yanıklar ve şimdi de bu, daha önce hiç bu kadar acı çekmemiştim ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Kanatlarımı her çırpışımda sırt kaslarım daha da yoruluyordu ama bedenlerimiz yükseliyordu. Bir süre sonra bu his o kadar da garip gelmemeye başladı ve içimde bir şeyler hafif bir sevinçle doldu.

Hatırlamıyor olsam da, biraz tanıdık gelen bir özgürlük uçmayı sevdiğimi doğruladı... ekstra ağırlık olmadan.

Lorne bana sarıldı, vücudu çiğ tenime sürtünüyordu ama her türlü şikâyeti yuttum. Gözlerim yaşlarla doldu ve ne kadar az ilerleme kaydettiğimizi görmek için aşağı bakmayı reddettim. Platforma odaklandım, görüşümü kaybetmemek için çaresizce kanatlarımın hareketinin durmasından korkuyordum. Vücudumdan boncuk boncuk ter akıyor, tenimin daha da yanmasına neden oluyor ve Lorne için mücadele ediyordu.

"İşte bu kadar. Neredeyse geldik," diye cesaretlendirdi parmaklıklara yaklaştığımızda.

Ona karşılık vermek istedim ama enerjim yoktu, bizi daha yukarı itmek için gereken gücün her zerresi yoktu. Sonra sırt kaslarım kasıldı ve spazm geçirdi.

Acıya karşı savaşıarak, "üzerine çık," diye homurdandım.

Lorne omzunun üzerinden bakarak kollarından birini boynumdan kurtardı ve maymun demirlerine uzandı. Gözlerimden akan yaşlar yüzümden aşağı düşerek ateşin çatlaklarına çarptı. Vücudumun her bir parçası zonkluyor ya da yanıyordu.

Eli barı birkaç santimle ıskaladı. Vücudum protesto çığlıkları attı.

Belli ki kaderi ya da bu davada ölmemi isteyen başka bir şeyi kızdırmıştım ama pes kadar çok şey yaşamıştım.

Sesimin ne kadar zayıf çıktığını umursamadan çığlık attım, kendime son bir güç verirken içinde bulunduğum eziyeti dışa vurdum. Bir santim daha yukarı uçmayı başardım ama daha fazla değil.

"Buldum!" Lorne rahatlamış bir şekilde bağırdı ve bacakları bana daha sıkı sarıldı. Ardından, "Şimdi tutunma sırası sende çünkü bacağım tam olarak iyileşmedi," dedi. Diğer kolunu da serbest bıraktı ve kendi ağırlığını taşır taşımaz kanatlarımı bırakıp arkamda gevşekçe düştü.

Kanatlarımın olduğunu hatırlamasam da, bu şekilde düz durmalarının iyiye işaret olmadığını bilmek için beyin cerrahisi olmama gerek yoktu. Vücudumu için sırtımda derin bir ağrı vardı.

Lorne ağırlığımızı taşımaya alıştığından kırıldı ve kafamı kaldırdığımda yüzündeki gerginliği gördüm. Kollarımı patates püresi gibi hissetmeme rağmen benim de maymun demirlerine çıkmam gerekiyordu.

Derin bir nefes alarak uzandım ve önündeki barı aldım.

"Seni karşıya ," diye ısrar etti arkamdan.

Bedenimi onunkinden ayırdım ve ensemdaki tüyler bir uyarı gibi diken diken oldu. Bana yardım ederse, ona borçlu olduğumu düşünecekti ve Tavish'in Eldrin'le düştüğü duruma düşmek istemiyordum. Kollarım gerildi ama neyse ki kanatlarım onun ağırlığının yükünü çekmişti. Babam her zaman Eiric ve benim bedenlerimizin sınırlarını zorlamamızı isterdi, bu yüzden Lorne yeterince hızlı hareket ettiği sürece bu titremeyi atlatabilirdim. "Ben iyiyim. Hadi koyulalım. Bu platform her an çökebilir." I

Kanatlarım yanlarımda belli belirsiz çırpındığı için tekrar uçamadığımı eklememe gerek yoktu.

İlerledi ve birlikte çalışabileceğimiz kadar geniş olan aynı barda bana katıldı. Göz göze geldik ve başımızı sallayarak bir sonrakine geçtik. Her barda kollarım daha da zayıflıyordu ve daha en az otuz barımız vardı.

Önümüzdeki platformda Dougal, Bran, Rona ve Moira zincirlendikleri kişiyle dövüşüyorlardı. Bran ve Rona'nın Lorne'un grubunun bir parçası olmadığı açıktı ve herkes cezalarını bildikleri en iyi şekilde azaltmak istiyordu: birbirlerini öldürerek.

Midem bulandı. Bizi neyin beklediği belli değildi. Tavish nasıl olur da adalet adına halkının zevk alması için böyle bir zalimlik yaratabilirdi? İşler zorlaştığında tebaasının ona sırt çevirmekte bir sakınca görmemesine şaşmamalıydı; Eldrin'in cesaretlendirmesine izin verdiği tutum buydu.

Öfke içimde kükredi ve adrenalin acının ve ağrının kenarını yaktı ve beni yönlendirdi.

Ama Lorne yavaşladı.

Şimdi onu kızdırma ve zaten bildiği bir şeyi söyleme sırası bendeydi. "Sadece on bar daha." Sona yaklaşmıştık ve bu da atlatmamız gereken son kısımdı. "Eğer şimdi ölürsek, yemin ederim seni geri getirmenin bir yolunu bulurum, böylece seni çıplak ellerimle öldürebilirim, gece şeytanı." Daha önce duyduğumu hatırlamasam da bu hakaret dilimden yuvarlandı.

Lorne güldü ve beni şaşırttı. Gömleğimin kumaşı hala ellerime dolanmıştı, bardan kaymamamın tek nedeni de buydu.

"Kanatlarının ve anılarının geri geldiğini görmekten bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmezdim ama yalan söylemeyeceğim. Rahatladım." Sanki ona biraz enerji aşılanmış gibi ilerlemeye devam etti.

Dougal kavgadan uzaklaştı ve bize baktı. Bran ona doğru dönünce çenesi düştü ama Dougal bizi işaret etti. "Blighted Abyss, Lorne ve güneşle kavrulmuşlar başardı."

"Bu imkânsız." Bran yumruğunu çekti ve sanki bir serapmışız gibi gözlerini kırıştırdı. Sonra tükürdü, "Ve yabanıl onu aldı

Kanatlar."

Dördü de yüzlerinin her çizgisine kazınmış nefretle bana bakarken birbirleriyle dövüşmeyi unuttular.

Kalbim karnıma düştü. Bunun nasıl zaten biliyordum. Lorne da dahil olmak üzere bana karşı birlik olacaklardı ve neden olmasın? Ben platformdan düşmeden beni öldürdükleri sürece Lorne'a bir olmayacaktı. Engelli parkurdan geçerek ikinci eldivenin sonuna gelmiştik.

Her şey girecek, kendime yalan söyledim. *Buraya kadar geldim. Son kısmı ölmeden bitirebilirim.* Kendimi motive etmeye çalışsam da kanım dondu. Gerçek farklı bir hikâye anlatıyordu. Yaralıydım, bitkin düşmüştüm ve susuz kalmıştım. İhtiyacım olan son şey bir kavgaydı, ama aynı şekilde, hepsi benim kadar kötü durumda olmalıydı. Aynı engellerden kurtulmuştuk ama hiçbirimiz yaralı biriyle eşleşmemiştik.

Parmaklıkların sonuna vardık ve dördü geride kaldı, şüphesiz saldırmadan önce Lorne'un güvende olmasını bekliyorlardı. Lorne söz konusu olduğunda kardeşler bile tereddüt ediyor gibiydi, bu da Lorne'un onlar üzerinde bir tür gücü olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Gücümü toplayarak platforma düştüm. Ayaklarımın altından saf bir acı fışkırıyordu, ateşten çiğ kalmıştı ve dizlerim güçsüzleşip çökmek istiyordu. Onları kilitlenmeye ve ayaklarımı yere sağlam basmaya zorladım. Zayıflığımı göstermeyi reddettim.

Lorne yanıma indi ve diğer dördüyle yüz yüze geldik ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Rona ilerledi. Benimle tekrar dövüşmeye hazırlanırken gözleri karardı.

Yakında kornaya basmak zorunda kalacaklardı.

Platformun kenarına yaklaşmak istemediğim için ona doğru ilerledim ve gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Bir yumruk attı ve tam çeneme isabet ettirdi. Başım yana savruldu ve yüzümde keskin bir acı hissettim ama karnına yumruk attım.

Tökezleyerek geri çekildi, bir ses çıkardı ama zaferim kısa sürdü. Moira kanatlarımdan birini yakaladı ve çekerek

diğerlerinden uzaklaştırdı. Vücudum gerginliği telafi etmek için ona doğru hareket etti ve o da ayağıma vurdu.

Ne kadar acı ortaya koyan boşuk bir çığlık attım. Uzaklaşmaya çalıştım ama beni Lorne'a bağlayan zincir sıkılaştı ve beni tam olarak avuçlarının içinde tuttu.

Artık güvende olduğuna göre tabii ki bana sırtını dönecekti. Küçük takım çalışmamız uzun vadede bir şey ifade etmiyordu.

"Ben katılıyorum." Bran karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Bütün eğlenceyi onlar ."

Yutkundum. Kaçış yoktu ama savaşmadan da ölmezdim.

Moira'ya doğru eğildim ve alnımı onunkine çarptım. Vücudu yalpaladı, ayağıma kurtarmama izin verdi -platformda bir deri parçası bırakmışım gibi hissetmeme rağmen- ve kanadımı onun elinden çekip aldım.

Rona yan tarafıma çarparak beni platformun kenarına doğru itti. Adamların da saldırmasını beklemeye devam ettim ama sonra yumruk seslerini ve kavga iniltilerini duydum.

Bana ulaşmalarını engellediği sürece, birbirlerini ikiye bölebilirlerdi.

Zincirimiz yüzünden başka seçeneğim olmadığından Lorne'a doğru döndüm ve Rona'yı hazırlıksız yakaladım. Belli ki adamlara doğru yönelmemi beklemiyordu.

Sırtına dirsek atarak Bran'le dövüşen ve Dougal'ı geride kalmaya zorlayan Lorne'a odaklandım. Bundan şikâyetçi olmazdım.

Rona dizlerinin üzerine çöktü ve ben de yan tarafına bir tekme atarak onu platformun kenarına taşıdım. Devrilmemek için elleriyle kenarı kavradı ama içime bir şey doğdu. Eğer onun işini bitirmezsem, bir sonraki rauntta beni etiketleyeceklerdi. Onu çıkıntıdan itmek iki düşmanı ortadan kaldıracaktı.

Acıyı görmezden gelerek ve Rona'yı öldürmeye hazırlanarak aceleyle iki adım atmıştım ki kalbim beynime yetişti.

Ne düşünüyordum ben? Sırf böyle olması gerektiğine inandırılarak yetiştirildikleri için birinin hayatına nasıl son verebilirdim?

Olmak mı? Bu onun suçu değildi; bu çökmüş krallığın ve ne yazık ki Tavish'in suçu vardı.

Kollar belime dolandı, beni sertçe sarsarak vücudumun yan tarafının yere çarpmasına ve zayıflatıcı bir acıyla zonklamasına neden oldu. Derimin yüzüldüğüne ve fileto çıkarıldığına yemin .

Moira tepemde dikilirken alaycı bir tavırla, "Bizi bitirebilirdin ama donup kaldın. Cahil güneş yanığı." Üstüme çıktı ve avuç içlerindeki kararmış kabarcıklara rağmen beni boğmak için uzandı.

Boynumu kavradı ve derin bir nefes kalan gücümle yapabileceğim son hamleyi yapmaya hazırlandım.

Elleri boynuma dokunduğunda, yanmış ellerinden akan ılık kan tenimi kapladı. Yüzü acıyla buruştu ve havamı daraltacak kadar sert sıkamadı.

Hiç vakit kaybetmeden, ona tekrar kafa gibi başımı kaldırdım. Geriye doğru sarsıldı, ben de yuvarlandım ve dengesini bozdu. Yan tarafına düştü ve tam korna çalarken ayağa kalkmaya çalıştım.

İçimde bir rahatlama hissettim ve dik duramayarak yere düştüm. Vücudum alevler beni sarmış gibi yanıyordu ve ölümün böyle bir his olduğundan emindim. *Lütfen bana oyun biter bitmez ölmek için hayatta söyleyin.*

Platform alçalmaya başladı ve ben gözlerimi açtım. da orada yatıyorduk.

Bu deneme ilkinden çok daha ve bu da beni sonuncusu için korkutuyordu. Daha kötü bir şeyden nasıl sağ çıkabilirdik ki?

Alçaldığımız her santimde kâbus gazının bizi yutmasını bekledim ama arenanın duvarları görünmeye başladı, bu da yere yakın olduğumuzu gösteriyordu. Sis dağılmıştı.

Platform indirildikten sonra Eldrin uçarak yanımıza geldi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Altınızı da tebrik ederim. Oyunun dövüş ve engel parkuru sona erdi ve arenadan çıkıp muhafızlar zincirlerinizi çözdüğünde resmi olarak bitirmiş olacaksınız." Ellerini birleştirdi ve gülümsedi. "Bu turdan sonra, kazanan iki kişilik takımı seçeceğiz ve onlara final mücadelesi için güçlerine erişim vereceğiz."

Kalbim sıkıştı. Denemeyi tamamlamak için hepimizin ayağa kalkıp toprağın üzerinde yürümemizi istiyordu. O anda Eldrin, sıfır suçluluk duygusuyla öldürebileceğim tek kişi oldu.

O bir canavardı... ve bir şey beynimi sanki bilinmek istiyormuş gibi çekiştiriyordu.

Oturmaya çalıştım ama vücudum reddetti. Kapıya kadar gidemezsem ne olacaktı?

Lorne yavaşça yanımdan kalktı ve bana baktı. İrkildi ve ağzıma ekşi bir tat doldu.

Kıçımı kapıdan dışarı sürükleyecekti.

Bunun yerine yanıma çömeldi ve soğuk korku dalları kalbimi sıktı. Ellerimi kaldırdım, beni boğmasını engellemek için hazırdım. Kimsenin onu durdurabileceğinden şüpheliydim.

"Lanetli uçurum, Lira." Başını salladı ve kaşlarını çattı. "Bunu olması gerekenden daha fazla zorlaştırma. Eğer savaşmazsan, çok daha hızlı ve kolay ."

Tüm bunlardan sonra, burada yatıp beni öldürmesine izin vereceğimi mi düşündü?

Müdahale edip etmeyeceğini görmek için Eldrin'e baktım ama o sadece gülümsedi.

Lorne öne doğru eğilerek ellerini bana doğru uzattı ve ben de yüzüne fırlatmaya hazır olduğum bir avuç toprağı kavradım.

Sonra, yapmasını hiç beklemediğim bir şey yaptı.

TAVISH

Varlığım boyunca, Lira'yı diyarımıza geri getirene kadar kendimi kontrol etmekte hiç . Onu bu lanet olası oyun dayanılmazdı. Neredeyse birçok kez denemeye müdahale ediyordum ve Finnian beni engellemeseydi ve kendini kurtarmak için kanatlarını açmasaydı, onu kurtarabilirdim.

Tabii ki, bana karşı ayaklanan adam onun zincirlendiği ve defalarca kurtardığı kişiydi. Eldrin'in bana yönelik bir başka kazığı, şüphesiz. Eldrin başarılı olmalarını beklemiyordu.

Eldrin konuşmasını bitirdi ve eğer mahkûmlar kapılardan geçip hapis haneye geri dönemezlerse, donmuş kanımı çözen bu oyundan resmi olarak sağ çıkamayacaklarını belirtti. Caelan'ın başı şaşkınlıkla hafifçe geriye eğildi. Plan bu değildi. Eldrin değişikliği yapmış olmalıydı çünkü Lira tamamen bitkin düşmüştü.

Eldrin'e olan borcumdan nefret ediyordum. Şu anda onun etrafında olmak, Lira'ya yapmaya devam ettiği şey yüzünden onu karanlığa gömmek ve yavaşça boğmak istememe neden oluyordu. Ama ellerim bağlıydı ve oyunu resmen bitirmediği, sadece kavgayı bitirdiği için ona kapılara kadar yardım edemezdim.

Lira'nın yüzü gergindi ve başını kaldırıp bir şeyler söylemeye çalıştı. Yukarı.

Göğsümde bir şey ağrıyordu.

Nefesim kesildi, bu his bana Dunscaith Kalesi'ni sürpriz bir şekilde ele geçirdikten sonra ailemi beş Seelie askerinin ayakları dibinde ölü bulduğum, kendime geldiğim anı hatırlattı.

Seelie'ler ailemi öldürerek kalbimi kaskatı dondurmuydu. Elbette prensesleri kalbimi yeniden ısıtacak ve bir kez daha acıtacaktı. Acı ironi ağzımı bakır tadıyla doldurdu.

Ayağa kalktım, kafasına başka bir imge sokmaya hazırdım. Ne gördüğünden emin değildim ama her ne imaj yarattıysam devam etmesi için ona ilham vermişti. Ve ... onun ben olduğumu biliyordu.

Lorne aralarındaki mesafeyi kapattı ve büyümün üç türünün de titreşmesine neden oldu. Her nasılsa yabancı, duruşma başladığında olduğundan daha iyi hareket ediyordu ve yaralarının Lira'yı yıpratmak için bir oyun olup olmadığını merak ettim, böylece sonunda onu öldürecek kişi o olabilirdi.

Eldiven kurallarına aykırı bir şey yapmadığı sürece hiçbir şey yapamazdım ama ellerim gerildi, kılıcımın boynunu keseceği ana hazırdım. Oyunlar sona erdikten sonra her biri ölecekti çünkü her biri ona zarar vermeye çalışmıştı. Sadece sonuna kadar beklemem ve onları nasıl yok edeceğimi ve Lira'dan iki kat daha fazla acı çekmelerini sağlayacağımı hayal etmem gerekiyordu.

Lorne aşağı uzandığında kanatlarım açıldı. Yabancıların ne kadar zeki olabileceğini bildiğim için yaptığı her hareketi izlediğimden emin oldum. O ve Eldrin halkımı bana karşı kıskırtmaya çalışırken beni birkaç ay boyunca kandırmıştı. Lorne ömür boyu tutsak kaldı ve ben de Eldrin'e hâlâ başımda asılı duran borçla ödeyemediğim kadarını ödettim. Neyse ki son on bir yılda hizaya geldi ve kontrolü geri almama yardımcı oldu çünkü onu yanımda kaybetmek halkımızın güvenini daha da sarsacaktı.

Lorne Lira'ya dokundu ve ilkel öfke bedenimi parçaladı. Yukarı doğru uçtum, saldırmaya hazırdım ki ayağa kalktı ve onu kollarının arasına aldı.

Dondum kaldım, onun sıkıntısının ilk işaretini bekliyordum, ama onu kucağına aldı ve hapisane kapısına doğru yöneldi.

Kalbim çarpmaya başladı ve görüşüm tünelleşirken ellerim sıkıştı. Onu göğsünde tutuşu, sadece benim yapmama izin verilen şekilde kucaklayışı dışında dünyanın geri kalanı gözden kayboldu. Onu öldüremediğim gerçeği görüşümü kırmızıya çevirdi ve kapıya ulaşır ulaşmaz oraya atlayıp onu kollarından koparmaya hazırlandım.

"Ne yapıyor bu?" Eldrin aşağıdan homurdandı. "Onu sürüklemesi gerekirdi, ona yardım *etmesi değil*."

Lorne'un Lira'ya dokunmasına odaklanmam beni Eldrin'i öldürmekten alıkoyan tek şeydi. Onu bilerek ölüme terk etmişti ve onun nasıl ölmediğinden emin değildim. Daha da kötüsü, onun kalp atışları beni olması gerekenden daha fazla rahatlatıyordu.

Mutlu bir hayatı hak ediyordu. Onu buraya hiç getirmemeliydim.

Düşündüğüm şeyin büyüklüğü çökerken nefesim kesildi. *Hayır*. Bu şekilde düşünemezdim. Onu buraya getirmek tek seçeneğimdi. Eğer Seelie'ye sert ve hızlı bir şekilde saldırmazsak onlar bitti için Biz, benim insanlar olur ölmek, ve o kabul edilemezdi. Binlerce insan için bir hayattı ve ona ihtiyacımız vardı. Seelie'yi bizden koruyan perdeyi kaldırmak için kan.

Finnian kıkırdayarak dikkatimi az önce aklımdan geçen tehlikeli düşünceden çekti. "Bence Seelie prensesini hafife alıyorsun Eldrin. Türünü resmettiğimiz canavar gibi davranmaması, Unseelie'yi tahmin ettiğinden daha fazla etkiliyor olabilir. Güçlüdür, sadece kendini savunur ve anıları olmamasına rağmen olayların üstesinden gelmeye devam eder."

En yakın arkadaşlarımdan birinin ağzından çıkan bu hayranlık, kafamı ona doğru çevirmeme neden oldu. Finnian istediği her kadını elde etmeye alışkındı ama Lira yatağa atabileceği biri değildi. Sadece bu düşünce bile bir daha ona bakamasın diye gözlerini oymak istememe neden oldu.

Bende korkunç bir sorun vardı.

"Kral Tavish, sizi rahatsız eden bir şey mi var?" Caelan yüzümü tararken kaşlarını çatarak sordu.

"Oh, bu hafif kalır." Finnian sırttı ve arkasına yaslanırken ellerini başının arkasına koydu. "Sanırım sinirlenmek de hafif bir ifade olur."

Normalde, onun kışkırtmaları beni rahatsız etmezdi, ama hayal kırıklığım için kolay bir hedef oluşturdu.

Beni fazla zorladığını fark edince gözleri büyüdü ama aşağıdan kapının gıcırdayarak açılma sesi geldi.

Lorne kucağında Lira ile kapıdan içeri girdi. Finola ve Torcall kapıda durdular ve Finola onu Lorne'dan aldığında göğsümdeki garip hislerin bir kısmı , ancak şimdi Lorne'a karşı asla sarsamayacağımdan şüphelendiğim yeni bir nefret duyuyordum.

Finnian yanımda süzülürken kanatlarını çıırttı. Omzumu okşadı ve fısıldadı, "Tehlikeyi atlattı."

Bu doğru olsa bile, onun güvenliği geçiciydi. Yarattığım korkunç oyuna, bir sonraki gauntlet'e dahil olacaktı. Eğer hayatta kalırsa, onu öldürmek bana düşecekti.

O ıstırap verici acı göğsümde patladı ve bana ne olursa olsun, ölümünün her zaman ona verdiğim kader olduğunu hatırlattı.

Verdiğim kararın suçluluğunu sonsuza kadar taşıyacağım ihtimalini hiç düşünmemiştim.

Rahatsızlığı hafifletmek için göğsümde tam kalbimin üzerindeki noktayı ovuşturdum. "Ama ne kadar süre için, gerçekten?"

Geleceğin ağırlığı üzerimdeydi ve ona koşup yaralarını sarma ihtiyacı beni ele geçirdi.

Bu konuda akıllı davranmalı ve Eldrin'in öğrenmesine izin vermemeliydim. Zaten ona çok fazla odaklanmıştı ve daha fazlasını yaparsa onu öldürme riskiyle karşı karşıya kalırdım.

Moira ve Rona bir sonraki çiftti ve ben daha fazla bekleyemedim, özellikle de Dougal ve Bran sadece birkaç adım arkalarındayken.

Bakışlarımı kapıdan ayırarak stadyumu taradım. Halkımın yarısından fazlası sırtıyor, hainlere çektirilen acının her anından zevk alıyordu. Bu beni ürkütmedi. Beni ürküten, olanlardan memnun değilmiş gibi kaşlarını çatan çeyrek gözlemciydi.

Son çift de kapıdan içeri girer girmez grubuma döndüm ve "Oyun bittiğine göre ilgilenmem gereken bir şey var" dedim.

"Hepimizin var, Kral Tavish." Eldrin gözlerini devirdi ve arenanın üzerindeki açık gökyüzüne doğru uıttı. Omzunun üzerinden seslendi, "Gerçek günümüz daha yeni başlıyor."

Onu takip etmemi ve cezalandırmamı engelleyen tek şey Lira'yı kontrol etmek için duyduğum yoğun arzuydu. Torcall ve Finola onu odama getireceklerini biliyorlardı ve Eldrin'le tartışırsam, özellikle de halkımın önünde, aramızdaki durumu tartışmak isteyecek ve böylece beni Lira'dan uzak tutacaktı.

Finnian, "Caelan ve ben mahkûmların normalde yaptığı işleri yapacak gönüllüler bulacağız," diye teklif etti. "Akşam yemeği için bizimle buluş, sana her şeyi anlatırız."

Belki de Finnian'ı öldürmemek her şeye rağmen doğru karardı. Cevap vermek yerine yukarı doğru uçtum. Odama dönmek için uzun bir yol izlemem gerekecekti.

Caelan'ın "Nereye gidiyor?" diye mırıldandığını duydum.

Lira'ya uçmamam gerektiğini biliyordum ama kendimi durduramadım. Altın rengi kanının yüzünden aşağı süzülüşü ve kanatlarının gevşek bir şekilde asılı kalışı aklıma geldi ve beni ona daha hızlı ulaşmaya itti.

Kalenin etrafındaki uzun yolu kullandıktan sonra, yatak odama en yakın pencereden içeri uçtum ve Torcall'ın kapının dışında tek başına nöbet tuttuğunu fark ettim.

Kanatlarım aniden sanki biri beni yere doğru çekiyormuş gibi hissettirdi. Finola ve Lira'yı ararken tam onun önüne indim. Buraya gelirken bir sorunla mı karşılaşmışlardı? Elbette diğer muhafızlar sorun çıkarmamaları gerektiğini iyi biliyordu. "Neredeler?"

Torcall'ın gözlerinin köşesi gerildi ve boğazımın arkasında garip bir şey oluştu.

Ben hapishaneye gitmeye hazırlanırken Torcall boğazını temizledi ve "İkisi de yatak odasında. Seelie mücadele ediyor."

Aceleyle yanından geçtim ve kapıyı iterek açtım. Liranın duvara doğru süründüğünü ve kendini duvara yasladığını gördüm. Finola ve onun arasına çömelmiş olan Nightbane'e uzandı. Finola'ya hırlarken dişlerinden salya damlıyordu ve onu bir tehdit olarak gördüğünü açıkça belli ediyordu.

"Nightbane, sakin ol." Lira öne doğru uzandı, yüzü endişeyle buruşmuştu. "Bana yardım etti, bu yüzden kötü davranma." Parmakları onun kuyruğuna uzandı ve elini kuyruğunda gezdirdi. "Sorun yok."

Onu parçalanmış görmek beni çok üzdü. Onu bu halde görmektense defalarca bıçaklanmayı tercih edeceğimden emindim. Onunla aramdaki mesafeyi daha fazla koruyamadım ve ben izin vermeden ayaklarım hareket etmeye başladı.

"Gidebilirsin Finola," diye mırıldandım Lira'nın yanına çömelirken, ondan başka kimseye bakma zahmetine girmeden. Kanlar içinde, dayak yemiş ve yaralanmış olsa da o hâlâ hayatımda gördüğüm en muhteşem kadındı.

Finola rahatlayarak, "Evet, efendim," dedi ve kapıdan dışarı fırladı.

Kalbim öyle sıkıştı ki patlamasından korktum, güvenli bir yer olduğunu umarak omzuna dokundum.

İrkildi ve inledi.

Elimi geri çektim ve *özür dilerim* kelimeleri dilimin ucuna geldi ama kendimi onları yutmaya zorladım. Onun yerine başka bir şeyde karar kıldım. "Neresi acımıyor?"

Dudaklarını yaladı ve alt dudaklarının ortası yarıldı. "Her yerim acıyor ama suya ihtiyacım var," diye kısık sesle cevap verdi.

Su. Bu onun için yapabileceğim bir şeydi. Aceleyle banyoya gittim ve küvetin musluğunu açtım. Biraz su içmek istiyordu ama küvette ıslanmak, özellikle de suya olan düşkünlüğü onu her şeyden daha hızlı gençleştirecekti. Onu Nightbane'in yanına yerleştirebilir, sonra da Torcall ya da Finola'dan ona içmesi için büyük bir bardak getirmelerini isteyebilirdim.

Küvet dolaptan bir havlu aldım ve kenarına yerleştirdim, böylece ona ulaşması kolay olacaktı. Bunu hallettikten sonra yatak odasına geri döndüm. Odanın kapısı açıldı ve Finola elinde bir önlükle kafasını içeri uzattı.

"Buna ihtiyacı olabileceğini düşündüm," dedi ve almam için bana uzattı.

Doğru ya. Giyecek bir şeye ihtiyacı vardı. Hâlâ kendimden başka biriyle, özellikle de bir kadınla ilgilenmeye alışık değildim. "Mükemmel." Önlüğü aldım ve ekledim, "Ona su getirecek birini de bulabilir misin? İçmeye ihtiyacı var."

Başını salladı ve kapıyı tekrar kapatmadan önce Nightbane'e baktı.

Belki de canavarın odamda olması o da kötü bir şey değildi.

İnsanlar aylak aylak dolaşmazdı.

Nightbane onun yanında yerde yatıyordu. O da benim kadar endişeli görünüyordu ve Lira'nın ikimiz üzerindeki etkisini fark ettim. Analiz etmeme izin vermemem gereken başka bir şey daha vardı.

"Hadi seni banyoya sokalım." Önlüğü omzuma atıp onu taşımaya hazırlandım. Lorne'un kollarındaki görüntüsü onu geçirdi ve o lanet öfkenin geri gelmesine neden oldu. Bu anıyı onun beyninden kazımam gerekiyordu, tercihen benimle birlikte.

Yüzünü buruşturdu ama başını salladı. "Enfeksiyon kapmadan önce yaralarımı temizlemeliyim."

"Enfeksiyon mu?" Kaşlarımı kaldırdım. Bunun ne hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Evet, seni hasta eden kir ve mikroplar." Bir elini yere koydu ve dik oturmaya çalışırken inledi. Ayağa kalkmak için ayağını yere koyduğunda tısladı ve tekrar yere düştü.

Kollarımı kanatlarının ve dizlerinin altından geçirdim ve aramızdaki sarsıntı her zamankinden daha güçlü bir şekilde ortaya çıktı. Bu hissin gücü onu da şaşırtmış gibi nefesi kesildi ve dokunuşumun onun beni etkilediği kadar onu da etkilediğini fark etmemi sağladı.

Bu neden tanıdık geldi? Hatırlayamadım, ancak önemi büyük görünüyordu.

Onunla ilgilenip dinlenmesini ve yatmasını sağlamam gerekiyordu. Eldrin son oyunun yarın başlamasını isteyebilirdi ama yarışmacılar bu kadar ağır yaralıyken bunu yapacağından şüpheliydim. Onu öldürecek kadar sağlıklı olduklarından emin olmak isteyecektir.

"Seni küvete taşıyacağım, Finola da sana su getirecek." Yüzünü taradım, keşke tüm acısını ondan alabilseydim. Çok fazla ömrü kalmamıştı ve bu süreyi acısız geçirmeyi hak ediyordu. "Hazır mısın?"

Başını salladı ama dudağını ısırarak yarasından bir kez daha kan sızmasına neden oldu. Ayağa kalktım ve vücudunun benimkine uyum sağlama şekli bu hareketi çok doğal hissettirdi.

Attığım her adımda usulca inliyor, sikimin pantolonumun içinde sertleşmesine neden oluyordu. Sesler acıdan gelse de, seks sırasında çıkardığı seslere benzediğini hayal ettim.

Bir kez daha sınırlarımı zorluyordu ama Ardanos'ta hiçbir şekilde ondan faydalanamazdım, özellikle de bu . Yavaşça ilerledim, Nightbane yanımdaydı, sanki ona zarar vereceğimi düşünüyormuş gibi onu gözünün önünden ayırmıyordu.

Su küveti doldurmuştu ve onu yavaşça kenarına oturttum. Yüzünü buruşturdu, ayaklarını topuklara doğru yuvarladı. Botlarından geriye kalanları çıkarmak için eğildim ve ayaklarının altını inceledim. O kırmızı sis yine görüşümü bulandırdı. Tırmanmaya zorlandığı ateşle ısıtılmış zincirler yüzünden teni simsiyah yanmıştı.

Bu kadar çok mücadele etmesine şaşmamalı, yine de kapanan duvarlar onları birbirine bağlayan zinciri kırabilecekken bile Lorne'a yardım etmişti. "Neden onun ezilmesine izin vermedin, böylece senin gibi mücadele etmek zorunda kalmayacaktın?" Bu kadar sert konuşmak istememiştim ama *onu* kurtarmak için hayatını riske atması fikri aklını başına getirmek istememe neden oldu.

"Bana zarar vermeye çalışmıyordu," diye cevap verdi basit ve gerçekçi bir şekilde, sanki çok gibi. "Birine yardım edebilecekken buna değmeyeceğine karar verirsem nasıl bir insan olurum? Ayrıca, zaten yakında öleceğimi açıkça belirtmiştin. Bu şekilde, biraz da kendi şartlarımla ölmüş olacağım."

"Roller tersine dönseydi seni öldürmek için iki kere düşünmezdi." Kararının hatalı olduğunu görmesini istiyordum ki bir daha böyle aptalca bir risk almasın. "Onu kurtarman için senin zayıflığından yararlandı."

Kahkahasının sesi çiğ geliyordu. "Bir hayata değer vermek beni zayıf yapmaz. Beni bir canavar yapmaz. Eldivenin beni değiştirmesine izin vermeyeceğim. Kim olduğumu bilerek ölmek istiyorum." Sonunda sesi kesildi ve ne kadar zayıf olduğu ortaya çıktı.

Şimdilik konuşmayı kesmeyi tercih ettim çünkü iyileşmek için banyoya girmesi gerekiyordu ama bunu yapmak istemedim. Bir fae gibi düşünmediğini görmesi gerekiyordu... gerçekte ne olduğunu.

Bağcıklarını çözdükten sonra botlarını çıkarmasına yardım ettim. Her biri inlemesine neden oldu. Neyse ki bu sesler pantolonumla ilgili yaşadığım soruna yardımcı oldu çünkü bu sesler kalbimi çekiyordu.

Botları banyonun köşesine fırlattım ve soyunup suya girebilmesi için gitmeye hazırlandım. "Nightbane

Seninle kalacağım ve bana ihtiyacın olursa hemen kapının önünde olacağım."

Başını salladı ve ben de mümkün olduğunca çabuk küvete girmesini isteyerek oradan ayrıldım.

Kapının hemen dışında durup suya girdiğini duymayı bekledim ama birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Midemde ağır bir düğüm oluştu.

Kapıyı hafifçe çaldım. "İyi misin?"

"Hayır." İnledi. "Yardıma ihtiyacım var, ama-"

O daha cümlesini bitirmeden kapıyı açtım... ve donup kaldım.

LIRA

Eğer tenim yanmış deri gibi olmasaydı, yüzümün hâlâ sıcak hisseceğinden hiç yoktu. Vücudumu örtmek istedim. ellerimle, ama bu da sorunun bir parçasıydı. Derim çatlayıp düşecekmiş gibi hissetmeden hareket edemiyordum. Yılanlar deri değiştirirken böyle hissediyor olmalılar.

Kapıyı açıp içeri adımını attığında olduğu yerde durdu.

Neredeyse kendimi gizlemek için karanlığın ya da gölgelerin gücüne sahip olmayı dileyecektim. Deri pantolonumu çıkarmaya çalıştım ama ter pantolonumu bana yapıştırmıştı ve acıdan neredeyse bayılmadan pantolonumu çıkaramıyordum. Bırakın soyunmayı, ayakta bile zor duruyordum. "I ..." Kelimeler dudaklarımda can verdi ve bunun boğazımın ne kadar kavrulmuş olduğuyla hiçbir ilgisi yoktu. "... yardıma ihtiyacım var." Ona sormamalıydım ama kanatlarım gevşekti. Başka seçeneğim yoktu ve ona borçlu olup olmadığım kimin umurundaydı? Yakında ölecektim, ya bir sonraki duruşmada ya da Tavish'in elinde.

Yutkundu, olduğu yerde donup kalırken adem elması sallanıyordu.

Yerin açılıp beni yutmasını istedim. Bana yardım etmek istemedi. Onu suçlayamazdım. Sadece ne kadar berbat görüldüğümü hayal edebiliyordum. "Boş ver." Gülümsemeye çalıştım ama tenim esnemek istemedi. "Bir yolunu bulacağım."

"Yardım etmekte sakınca görmüyorum," dedi yüksek sesle ve banyoya girdi. "Sadece seni rahatsız etmek istemiyorum."

"İkimiz de bunun çok ötesinde olduğumuzu biliyoruz," diye fısıldadım. Bu sözlerin birçok anlamı vardı ve ben bile hangisini kastettiğimden emin değildim. Beni kaçırmış, hatırlamadığım bir diyara getirmiş, nefret ettiğim ve anlamadığım şeyler hissettirmiş ve benimle ilgilenmişti. Bunların her biri beni rahatsız ediyordu ama çok zıt şekillerde.

Yüzünü buruşturdu ve bana doğru ilerlemeye devam etmeden önce yüzünün bir anlığına pişmanlıkla gerildiğine yemin edebilirdim.

Aramızdaki hava elektriklendi. Göğsümde bir şey sertçe çekildi ve eğer bu kadar korkunç bir durumda olmasaydım, aramızdaki mesafeyi kapatmaya yardım ederdim. Bu haliyle bana ulaşması sonsuza kadar sürdü.

Önümde durduğunda alt dudağını ısırды. "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu gür bir sesle.

Vücuduma sıcaklık doldu. Bana dokunmazsa yanacakmışım gibi hissetmek dışında acıya hiç benzemeyen türden.

"Soyunmama yardım et." Daha önce hiç bir arada söylemediğim üç kelime ve tabii ki bunlar ona söylenecekti. Bu adam benden her şeyimi alma yeteneğine sahipti ama bu sefer her şeyimi ona isteyerek verecektim. Neyse ki vücudum tam bir sefalet içindeydi, yoksa büyük olasılıkla aptalca bir şey yapardım. "Ben... Pantolonumu çıkaramıyorum ve sadece gömleğimi kafama geçirmeyi düşünüyorum-" Bir ürperti ile kestim.

Başını salladı ve duraklamadan önce elini uzattı. "Uh... ilk olarak hangi konuda yardım istiyorsun?"

Güzel soru ve şaşırtıcı bir şekilde cevap kolaydı. "Gömleğim." Komando olmak ve onun üst tarafıma dokunması yerine pantolonumu çıkarırken üstüm olmadan etrafta durmaktan çok daha az rahatsız olurdum.

Elleri titreyerek parmaklarını tuniğin yakasına geçirdi. "Gömlek mahvolmuş. Onu yırtıp atacağım, böylece kafana geçirmek için sırtını ve kanatlarını zorlamana gerek kalmayacak."

"İyi fikir."

Parmakları tenimi okşadı ve vızıltı acımı dindirdi. Nasıl ya da neden olduğunu anlamamıştım ama dokunuşu

Her zamankinden daha iyiydi ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Kumaşı kavrayarak gömleği önden yırtıp açtı.

Serin hava göğüslerime çarptı ve aşağı baktı, sonra gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açmadan önce başını kaldırırken sıkılmış dişlerinin arasından nefes aldı. Nefes alış veriş hızlandı ve tuniği her seferinde bir kolundan yavaşça sıyırdı.

Nazik olmasına rağmen, tenimden kayan malzeme beni çiğ çiğ tırmıklıyor da olabilirdi. İnledim.

"Lanet olası uçurum, hortlak," diye homurdandı Tavish. "Bu sesleri çıkarmaya devam edersen ikimiz de sefalet içinde olacağız." Tuniği yere bıraktı ve doğruldu.

Kanatlarım çırpınmaya ve sırt kaslarım yeniden kasılmaya başladı. Öne doğru sarsıldım ve vücudum Tavish'in göğsüne bastırdı. Ayaklarım yere değerken meme uçlarım uğultudan ve soğuktan sertleşti.

Dayanılmaz bir ıstırap beni buruşturdu. Tavish kollarını kanatlarımın altına sardı, dokunduğumuz her yerde bedenim uğulduyordu. Ellerini daha önce beni taşıdığı gibi dizlerimin altına kaydırды. Geçen seferkinden farklı olarak, üst tarafım onun görebileceği şekilde çıplaktı.

Dişlerini sıktı ve bakışlarını tekrar yüzüme çevirmeden önce gözleri tekrar göğüslerime odaklandı. "Daha kötü yaralanmadan önce seni soyup küvete sokalım."

Popomu küvetin kenarına yasladığında Tavish'in karanlık büyüğü etrafımı sardı. Soğuk hissi üzerimi örttü ve aşağıya baktığımda beni belimden yukarıya kadar örttüğünü gördüm. Göğsüm hayal kırıklığıyla gerilmiş olsa da mahremiyet için şükrederek omuzlarımı gevşettim. Belli ki bana bakmaktan hoşlanmıyordu.

Ama neden yapsın ki? Sadece kanlı ve yaralı değildim, aynı zamanda beni öldürmeyi planlıyordu.

Çiğ tenime değen serinliğin tadını çıkarırken Tavish deri pantolonumun kemerini kavradı ve yavaşça aşağı çekti. Bacaklarım üst bedenim ve ayaklarım kadar kötü durumda değildi.

Ayak bileklerime geldiğinde, yüzü tam kasıklarımın önündeydi ve içimden ölmek istedim. Bir saatten kısa bir süre içinde iki ilk yaşamıştım: Bağırsaklarımdan nefret eden bir adam ölümden korktuğu için beni sıkıca tutmuştu ve bir kral yüzünü vajinamın tam önüne koymuştu.

Çıplak bedenimi bir erkeğe gösterdiğimi hayal ettiğimde, her zaman bunun bir durumdan ziyade onun bedenimi tatmin etmesiyle olacağını düşünürdüm ki bu kesinlikle seksi değildi.

Tavish tısladı, pantolonumu sertçe birbirine bastırdı ve dikkatlice bacaklarımdan çıkardı. Karanlık artık beni tepeden tırnağa sakladığı için kendimi o kadar da rahatsız hissetmiyordum.

İşini bitirir bitirmez bana sırtını döndü.

Göğsüm ağrıyordu. Tüm bu deneyim onun için berbat olmalıydı. Ondan beni soymasını istediğim için nefret ediyordum ama yaralarımı temizlemesi gerektiği konusunda haklıydı.

"Başka bir yardıma ihtiyacınız var mı?" diye .

Ondan başka bir şey istememin imkânı yoktu. "Ben iyiyim. Bu-" Dudaklarım çarparak kapandı ve ona teşekkür etmemi engelledi. Bu durumda olmamın sebebinin o olduğunu unutamazdım. "Bu yüzden gitmelisin." Sözlerim kısıydı ama ondan çok kendime kızgındım. Nasıl bu kadar dikkatsiz davranmama izin verebilmişim?

Boğazını temizledi. "Bir şeye ihtiyacın olursa, kapının önünde olacağım." Kapıya doğru gitti, ama elimde olmadan yürüdüğünü fark ettim... o kadar da kolay değildi.

Onu incitmiş miydim? Eğer öyleyse, nasıl?

Kapıyı arkasından kapattığında, etrafımdaki karanlık kayboldu ve bir kez daha serinlik için acı çektim. Bunun yerine vücudumu yavaşça çevirdim ve ayaklarımı suya daldırmaya hazırlanırken yüzümü buruşturdum.

Acıtacağından hiç şüphem yoktu.

Derin bir nefes alarak tabanlarımı sıvıya değdirdim ve işkenceye hazırlandım. Ama göğsümün içinde serin ve ferahlatıcı bir şey suya uzanır gibi ayaklarıma doğru süzüldü. Gelir gelmez, şeyi bulmuş gibi ortadan kayboldu.

Zonklama hafifledi ve kendimi alçalttım, kanatlarımın da içeri kayması için yer değiştirdim - biraz beceriksizce ama başardım. Tenim karıncalandı ve kaslarım gevşedi, ben de yüzümdeki rahatlamaya ihtiyaç duyarak kendimi suya bıraktım. Nefesimi olabildiğince uzun süre tuttum ve vücudumun sıvının altında hissettiklerinin tadını çıkardım. Nefesimi açtım

gözler ve döndü benim Kafa için ve Doğru, nerede Nightbane uzanmış, beni izliyordu. Küvetin cam tabanından onu görebiliyordum.

Kısa süre sonra ciğerlerim ağrımaya başladı, bu yüzden yüzeye çıktım, başımı kenara yasladım ve gözlerimi kapattım.

Soğuk, ferahlatıcı hissin olduğu yerde sıcak bir şey kıvılcımlandı ve beni uykuya daldırdı.

"LIRA, İYİ MISIN?" Tavish kapının diğer tarafından mırıldandı. "Seni acele ettirmeye çalışmıyorum ama uzun zamandır içeridesin."

Gözlerim açıldı ve . Sırtım ağrıyordu ama duruşmadan sonraki kadar değildi. Ne kadar zamandır buradaydım?

"Sprite?" Kapıyı daha yüksek sesle çaldı. "Hâlâ orada mısın?" Yüksek sesle kıkırdadı. "Tabii ki içeride. Başka nerede olabilir ki?"

Korunmasız kahkahası, tam olarak kavrayamadığım bir anıyı çekiştirdi. Başımı salladım, saçlarım suya batan uçları dışında kuruydu. "Uyuyakalmışım. Birazdan çıkarım."

"Ben burada bekliyor olacağım." Kapıya bir şey çarptı, sanki kafasını kapıya dayamış gibiydi. "Hiçbir yere gitmiyorum. Seni de yanımda götürmezsem."

Yavaşça havluya uzandım ve cildimin artık yanmadığını fark ettim. Su beni iyileştirmişti ve bundan şikâyetçi değildim. Daha yavaş hareket etsem de artık acıdan ağlamak istemiyordum.

"Giyinmek için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu biraz fazla yüksek sesle. "Çünkü inan bana, hiç sorun olmaz."

En sevdiğim renk olan zümrüt rengi elbiseyi kaptığım gibi vücudumun üzerinde kaydırırken nefesim kesildi. Sırtım hafifçe ağrısa da neyse ki kanatlarım içgüdüsel olarak nasıl hareket edeceğini ve kumaştaki yarıklara nasıl gireceğini biliyordu. "Teşekkürler ama ben iyiyim." Utanç verici bir an daha yaşamak istemiyordum.

Ofladı ve "Bu bir hayal kırıklığı" diye mırıldandı.

Doğrulurken kanatlarım arkamda katlandı. Kesinlikle onu doğru duymamıştım.

Aramızdaki durumu daha da garipleştirmek ayaklarımı yavaşça yere koydum, zayıflatıcı acıyı bekledim ama ayaklarımın kemerleri başka bir şey yapmadı. Küvetin kenarına oturdum ve alt kısımları incelediğimde kömürleşmiş derinin gittiğini ve yerine taze altın rengi bir deri geldiğini gördüm.

Omzumun üzerinden suya baktım. Ne tür bir sihir barındırıyordu? Bunu bir daha asla hafife almayacaktım.

Nightbane dört ayağının üzerine çıktı ve kapıya doğru yürüdü. Hâlâ topallıyor olsam da iki ayağımın üzerinde durabildiğim için şükreliyordum.

Kapıyı açtığımda Tavish bana doğru tökezledi. Bir eliyle kapının pervazına tutunurken, diğer eliyle bana sarıldı. Yüzünü boynuma gömdü ve derin bir nefes aldı. "Çok güzel kokuyorsun" diye mırıldandı. Sonra ayaklarının üzerinde sallandı.

Onu sabitlemek için ellerimi omuzlarına koydum. "Sen iyi misin? Tuhaf davranıyorsun."

"Mükemmelden daha iyiyim," diye cevap verdi, dudakları kulak mememi okşarken.

Omurgamdan aşağı bir *zonklama* vurdu ve bacaklarımın arasında sıcaklık alevlendi. Kesinlikle ona karşı vermemem gereken bir tepkiydi. Kalbim küt küt atmaya başladı ve bir adım geri çekildim. Hareketleri her zamanki davranışlarına uymuyordu, yani bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Odayı taradım ve içinde su olan şeffaf bir kap ile yarısı boş olan ve bana şarabı hatırlatan kırmızı bir sıvı içeren ikinci bir kap gördüm. "Nedir bu?"

"Ruhlar." Dudaklarını şapırdattı ve arkasına yaslandı. "Güzel, ama bahse girerim senin tadın da güzeldir."

Yüzüm utançtan yanıyordu. "Belki de oturmalıyız."

"Ya da uzanabiliriz." Bana Finnian'ı hatırlatırcasına kaşlarını salladı.

Homurdandım ve hemen bir öksürükle üstünü kapattım. "Neden sen gidip onu yapmıyorsun, ben de kendime biraz su getireyim?" Banyo beni oldukça iyi hissettirmiş olsa da, boğazım kuru kalmaya devam etti.

"Hayır, seninle ben ilgilenmeliyim," diye ısrar etti, elimi tuttu ve beni yatağına götürdü. "Otur ve bunu senin için yapmama izin ver."

Ben onunla tartışmadan, *olaydan* önce satranç tahtasının bulunduğu masaya doğru yükseldi. Tartışmanın bir anlamı olmadığını bilerek yatağın kenarına oturdum.

Benim için bir bardağı ağzına kadar suyla doldurdu, ardından ikinci bir bardağı da alkollü içkilerle doldurdu.

Zaten yeterince yaşadığı bir şeydi.

Aceleyle bana geri döndü, sıvı bir şekilde jantların üzerinden akıyordu. Başlı beladayken bile dikkatli davranırdı. Bu kulağa doğru geliyordu.

"bakalım, Sprite." Su bardağını uzattı.

Memnuniyetle aldım ve sıvıyı dört büyük yudumda boşalttım. Tıpkı banyodaki gibi, boğazım hemen karıncalandı ve kendimi daha iyi hissettim. "Buradaki su sihirle dolu olmalı." Tek açıklaması buydu.

"Büyün geri dönüyor olmalı." Büyük bir yudum aldı ve yanıma oturdu. "Kanatlarının çıkması büyük bir olay. İşleri daha karmaşık hale getiriyor."

Yanağımın içini ısırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni Gleann Solas'a geri götürmek istememin sebebi buydu, böylece halkının önünde kanını akıtarak perdeyi indirebilecektim." Kadehini kaldırdı ve sıvının etrafında izledi. "Ama artık eldivenin bir parçası olduğun için bunu yapamam ve rahatladım."

Öfke kanımı ısıtırken kaşlarımı kaldırdım. "Tüm rakiplerin beni öldürmek istediği bir oyunu oynamak zorunda kaldığım için ve kanımı emmek istiyorsun."

"Evet, perdeyi kaldırmak için senin kanına ihtiyacım var. Halkımı kurtarmanın tek yolu bu. Ve Lorne bu gece seni öldürmek istemedi." Burnunu kırıştırdı. "O yabancı sana öyle dokunduğu için ölecek. Göreceksin."

Ayaklarımın sızlamasına aldırmadan ayağa kalktım. "Ciddi misin lan sen? Beni kurtardığı için onu öldürmek mi istiyorsun? Eğer böyle hissediyorsan, neden beni odanda tutuyorsun ve daha iyi hissetmem için yıkanmama yardım ediyorsun?"

"Aptal olma, Lira." Bardağını yatağa doğru indirdi. "Seni *kurtardığı* için ona kızgın değilim. Sana *benden* başka kimse dokunamaz."

"Beni öldürecek demek istiyorsun." Kollarımı kavuşturdum, içimde kabaran bu kadar çok duygunun dengemi bozmasından nefret ediyordum. İçini çekti ve başını öne eğdi. "Hayır, sana dokunduğum için. Seni öldürmek istemiyorum. Artık istemiyorum." Kirpiklerinin ve gözlerinin üzerine düşen dağınık saçlarının arasından bana baktı.

"Keşke seni buraya hiç getirmeseydim. Bunların hiçbirini hak etmiyorsun. Ama aynı zamanda iyi ki yapmışım çünkü seninle tekrar vakit geçirebildim."

Yutkundum, nabzım sertçe atıyordu. Göğsümdeki o lanet çekiş ateşlendi, beni ona doğru çekmeye çalışıyordu. "Tavish, sen sarhoşsun. Bunların hiçbirinde ciddi değilsin." Uzandım ve bardağı ondan aldım. "İçmeyi bırakırsan ikimiz için de en iyisi bu."

Karşı koymadan bardağı verdiğinde beni şaşırttı. Masaya doğru yürürken, "Aynı çekimi hissetmiyormuş gibi davranma. Sen çıplakken çekip gitmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" Güldü. "Zor derken, *her* yönden zordu demek istiyorum."

Banyodan çıkarken garip bir şekilde hareket ettiği görüntüsü birden bambaşka bir anlam kazandı ve midemde arzu birikti.

Sırıtarak bana doğru yaklaştı ve bana Dünya'da tanıştığımız geceyi hatırlattı. Kendimi av gibi hissediyordum ama heyecandan nabzım daha hızlı atıyordu.

Bir kolunu belime dolayarak beni vücuduna doğru çekti. Gözleri dudaklarıma odaklandı ve ağzını dudaklarıma doğru indirdi.

İçimdeki her şey bunun olmasını istiyordu ama arkama yaslanıp elimi göğsüne koyacak gücü buldum. "Hayır. Bu şekilde olmaz."

Gözleri karardı ve kaşlarını çattı. "Neden? Başka biri mi var?" Kollarını belime doladı. "Lorne mu?"

Gözlerimi kırptım. "*Lorne* mu?" Onu yanlış anlamış olmalıyım. Zincirlendiğim ve benden nefret eden mahkûmdan bir öpücük mi düşünmüştü? "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Tak, tak, yabancıler!" Finnian'ın sesi yatak odasının kapısının diğer tarafından gürledi. "Gördün mü, bu sefer kapıyı çalmak yerine-" diye devam ederken kapıyı açtı. O ve Caelan kapıda donup kalınca sözünü kesti.

Tavish , yüzü benimkine kilitlenmişti ve "Seni zorlamadan git buradan" diye emretti.

Caelan'ın yüzü gerildi. "Burada neler oluyor?"

Sabrim taşı. Caelan'a ters ters baktım ve ağır bir alaycılıkla, "Tavish az önce beni Lorne'a zincirlediğini çünkü ondan hoşlandığımı söyledi," dedim.

"Ondan hoşlanıyor musun?" Caelan ensesini kaşıdı. "Sen bir su Seelie'sin, ateş değil."

Tabii ki, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorlardı. İyi o zaman. Onun için açıklığa . "Görünüşe göre, onu becermek istiyorum."

"Biliyordum," diye tısladı Tavish ve beni serbest bıraktı. "Onu öldürmek için eldivenin bitmesini bekleyemem. *Bu gece* ölecek." Sonra odanın içinde süzülerek kapıya doğru gitti.

"Tavish, öyle demek istemedi-" Caelan onu engellemek için hamle yaptı ama Finnian yoldan çekilerek arkadaşına el salladı.

"Unutma, yaralı bacağı var!" Tavish gözden kaybolurken Finnian seslendi.

Ne *haultlar* dönüyordu? Midem sıkışmıştı ve onu durdurmak için Tavish'in peşinden gitmeye hazırlandım.

LİRA

Mer iki adamı ve muhafızları geçmeye hazırlanırken kanatlarım arkamda genişledi. Bunu nasıl başaracağımdan emin değildim, özellikle yaralı, ama zamanı geldiğinde o okyanusun ötesine uçardım.

Caelan Finnian'ı göğsünden itti ve hırladı, "Halkımızı ona karşı kışkırtmaya mı çalışıyorsun?"

"Tabii ki hayır." Finnian nefesini tuttu ve bir elini göğsüne koydu. "Neden böyle bir şeyi öneriyorsun ki?"

Caelan sıkılmış dişlerinin arasından, "Çünkü odadan çıkmasına izin verdin," diye homurdandı. Normalde sakin olan tavrı kaybolmuş, yüzü öfke ya da kızgınlığa dönüşmüştü... Hangisi olduğundan emin değildim. Bunun bir önemi yoktu.

"Öyle mi?" Finnian şok içinde ellerini iki yanına indirdi ama ağzının kenarları bir gülümsemeyi saklamaya çalışıyormuş gibi yukarı doğru kalktı. "Bunu neden yapayım ki? Eldiven oyunu resmen bitmeden Lorne'a saldırması hepimiz için işleri korkunç bir şekilde geriye götürür." Tavish'in gittiği yönü işaret etti. "Acele etsen ve hapishaneye varmadan onu yakalasan iyi olur. Sarhoş ve bu şekilde iyi uçamadığını biliyorsun. Ben burada kalıp Lira'ya ne olduğunu öğreneceğim."

Caelan ofladı. Finnian'ın ağzını burnunu kırmasını bekledim, ki bunu hak etmişti, ama Caelan başını salladı ve "Ben

Seni onunla bırakmalı mıyım emin değilim ama onu durdurmayacağını biliyorum. Beni zorluyorsun ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Onu geri aldığımda üçümüz bunu tartışacağız." Dönüp kanatlarını çırpı ve hızla gözden kayboldu.

Gerginliğimin bir kısmı azaldı ve kanatlarım daha rahat bir pozisyona alçalarak karşılık verdi. Finnian'ın arkasını dönüp beni rahatlatmasını bekledim ama Tavish aptalca bir şey yapma tehlikesiyle karşı karşıya değilmiş gibi metodik bir şekilde hareket etti.

"Biri gelirse içeri girmeden önce kapıyı çaldığından emin olun. Lira ile özel bir konuşma yapmam gerekiyor." Finnian zaman ayırıp Torcall ve Finola'ya baktı ve onlardan itaat etmelerini beklediğini belli etti.

Bardağımyı alıp suyla doldururken ellerimi sabit tutmaya çalıştım. Tavish'le aramızda neler olduğunu anlayamamıştım çünkü o kadar çok şey söylenmişti ki Tavish bambaşka biri gibi davranmıştı... ta ki öyle davranmayana kadar. Keşke beni öpmesine izin verseydim çünkü dudaklarını dudaklarıma değdirmenin nasıl bir his ve beni nasıl yiyip bitireceğini bilmek istiyordum ama bu şekilde değil. Ayrıca, beni kaçıran ve öldürmeyi planlayan adamı isteyen ben bir insandım? Yine de bu kararlar nasıl mücadele ettiğini ve fikrini değiştirebilmeyi dilediğini görebiliyordum. Daha da kötüsü, ona inandım.

Kapı kapandı ve Finnian'ın yüzü alışılmadık bir şekilde ciddileşti.

Burnunun ovuşturdu. "Ne oldu, Lira?"

"Ben... *Bilmiyorum.*" Düşüncelerimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı, bir bardak su daha içtim ve boğazımdan aşağı süzülürken ferahlatıcı hissin tadını çıkardım. Yine de Caelan müdahale edemedi Tavish'in Lorne'a ulaşp bir şeyler yapmasından endişeleniyordum. "O iyi olacak mı?"

"Caelan?" Finnian'ın kaşları çatıldı. "Eminim iyi olacaktır."

Ona tokat atmak isteyerek ters ters baktım. "O ve Tavish."

"Endişelendiğim şey bu gece değil." Finnian masaya doğru yürüdü ve elimdeki bardağı aldı. Ben karşılık veremediğim bardağıma biraz içki doldurdu ve bir yudum aldı.

"Lütfen bana sarhoş olmayacağını söyle." Çok yorgundum ve tek yapmak istediğim yatağa kıvrılıp dinlenmekti. Eldivenler

her aldı. "Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Sarhoşluk benim amacım değil, ama Tavish'in de öyle olmadığını sanıyorum." Bir yudum daha aldı ve odanın ambiyansına uyum sağlaması için gölge gibi boyanmış ahşap sandalyelerden birine oturdu. "Tavish'e nasıl destek olmam gerektiğini anlamam için bana neler olduğunu anlatır mısın?" Beni tepeden tırnağa taradı. "Henüz geri döndürülemez olmadığını görebiliyorum, ki bu şaşırtıcı."

Bilmece gibi konuşmaya devam etti ama daha fazla soru soracak enerjim yoktu. Tavish'in bu şekilde gitmesi ve vücudumun banyo ve sudan dolayı rahatlamasıyla yorgunluk kemiklerime yerleşti. "Ne demek istediğini bilmiyorum ama banyomu bitirdiğimde sarhoştum. Dışarı çıktığımda onu tuhaf davranırken ve konuşurken buldum." Tavish'in söylediği sözler zihnimde tekrarlandı. "Ama kanımı akıtmayı planladığından bahsetti. Bunu detaylandırmak ister misin?"

"Patlama." Finnian bir yudum daha aldı. "Mücadele ediyor. *Bunun* yerine gelip benimle konuşmasını umuyordum." Bardağı masaya bıraktı ve başını öne eğdi.

Tavish gibi o da kanımın ilgili sorumu önemsizmiş gibi gösterdi ama . Kollarımı kavuşturdum ve ayaklarım biraz daha ağrıyarak çok uzun süredir üzerinde olduğumu haber verdi. Yatağa oturdum, kaslarım sarsıldı ve ağrım daha da arttı. "Mücadele mi ediyor? Bir eldivenin içinde savaşan, kanatları çıkan ve acı çeken benim. Ve kimse kanımın akıtılmasıyla ilgili soruma cevap vermiyor!"

"Lira, o sana zarar vermeyecek." Finnian iki elini de kaldırdı. "Sana endişelenmemeni söylemiştim. Özellikle gündüzleri sarhoş olması, kendi kendine farkına vardığını gösteriyor."

"Hâlâ beni öldürmeyi planlıyor." Pişmanlıklarından bahsettiğinde bile, son oyundan sağ çıksam bile bunu yapmayacağını söylememişti. "Hiçbir şey değişmedi. Ama kanımın akıtılması kısmı sürpriz oldu ve *bu* konuda daha fazla şey duymak isterim." Ölümüm dayanılmaz derecede yavaş ve acımasız olacakmış gibi geliyordu. Panik göğsümde genişledi ve nefes alamadım.

Omuzlarını kamburlaştırarak yatakta yanıma oturdu. "Sen Seelie kraliyet kanındansın. Halkımızın tümünün

ve Cuil Dorcha'ya geri dönün, bariyeri yıkmak için hepinizin kanına ihtiyacımız . Aksi takdirde daha fazla insanımız açlıktan ölecek."

"Açlıktan ölmek mi?" Her ne kadar burada Dünya'daki gibi günde üç öğün yemek yemeseler de, bunun kültürel bir şey olduğunu düşünmüştüm. "Halkınız neden açlıktan ölüyor?" "Bu topraklar hiçbir zaman bizim olmadı. Seelie ve ejderhalar krallığımıza saldırdılar, kralımızı ve kraliçemizi öldürdüler ve Tavish'i kaçırdılar. Eldrin Tavish'i kurtardı ve onu Seelie'lerden sakladı. Ejderhalar ve Seelie'ler bizi evimizden kaçırtdı ve ejderhaların harap ettiği bu adaya sürdüler." Pencereden dışarı, ıssız, sivri dağlara doğru eliyle işaret etti. "Ejderhalar yaşadıkları toprakları yavaş yavaş mahvederler, burada da öyle yaptılar. Seelie, mantar yetiştirebilmemiz için toprağı yeterince iyileştirdi. Ama insanlarımızın çoğu aç kaldı. Buraya sürüldüğümüzden beri geçen on iki yılda beş binden fazla insanımızı kaybettik."

Ejderhalar. Bir an için sarı saçlı, gözleri kor renginde bir adamın görüntüsü beynimde parladı ve sonra kayboldu, ancak korku ve zorunluluk hissi devam etti. Elimin altında gibi görünen ama tam olarak tutunamadığım bir anı daha.

"Demek bu yüzden halkını kurtarmak için beni öldürmesi gerektiği konusunda ısrar edip duruyor." Aynı fikirde olmasam da, en azından beni sadece intikam için öldürmek istemiyordu. Düşünce süreci yanlış yönlendirilmişti ama kanatları kırılmış ve halkı ölüyormuş gibi hissediyordu. Böyle bir sorumluluğun sizi her zaman gizlediğini hayal edebiliyorum. "Neden herkesi Dünya'ya götürmüyorsun? Oraya beni almaya gitti."

"Dünya'da yemek bizim için güvenli değil ve çok uzun süre kalırsak anılarımızı ve sihrimizi kaybederiz. Neler yaşadığınıza bir bakın. Buradaki sorunumuzu daha da derinleştiren şey, insanlarımızı kendi topraklarımıza gömemediğimiz için büyülerinin köklerimize geri dönememesi. Bu durum düzeltilmezse daha da zayıflayacağız, özellikle de gelecek nesillerimiz."

Göğsümde acı bir kahkaha yükseldi. "Yine de beni gerçekten öldüreceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Söylediği her şey Tavish'in başka bir seçeneği olmadığını kanıtlıyordu. "Sanırım yanıyorsun."

"Ben değilim." Başını iki yana salladı. "Tavish'in kontrolü kaybetmesi başından beri şüphelendiğim şeyi doğruluyor. Yanlış anlama, senden hoşlanıyorum Lira ama eğer bir sonraki oyuna kadar dayanabilirsen ve Tavish seni öldürmezse Unseelie bunu anlamayacaktır. Bu yüzden umarım Tavish'in yanında durup kendi türüne karşı bizim için savaşacağına güvenebiliriz... yoksa Unseelie eninde sonunda yok olacak."

Tavish ve benim onun halkını birlikte kurtarmamız fikri kulağa olması gerekenden çok daha cazip geliyordu. Nedense bu kulağa *doğru geliyordu*... Sanki başından beri olması gereken buydu. "Halkının acı çekmesini istemiyorum, bu yüzden elbette kalbim atmaya devam ettiği sürece senin için işleri yoluna koymak için elimden geleni yapacağım."

"Bunu hafızanız ve güçleriniz geri gelmişken söyleseydiniz çok daha güven verici olurdu."

"Hiçbir şeyi dikkatsizce söylemem." Haksızlığa uğramış ve sadece topraklarını geri isteyen insanlarla ittifak kurmak onlara yardım etse ve hayatımı kurtarsa, bu şansı bir atacak kadar aptal olmazdım.

Finnian kolumu okşadı. "Sana inanıyorum ama önceki hayatını, aileni ve halkını hatırladığında bu kadar basit olmayabilir. Umarım fikrin değişmez, yoksa *ben* de dahil olmak üzere tüm Unseelie'lerin varlığı sona erer."

Rahatsızlık içime işledi ve Nightbane oflayarak ayaklarımın dibine oturdu. Finnian'a dik dik baktı, gözleri belli belirsiz parlıyordu, fae yanlış bir hareket yaparsa saldırmaya hazırđı.

"Bu konuşma anlamsız. Hiçbir şey değişmedi. Tavish stresliydi ve çok içti. Hepsi bu." Umutlanamazdım. Eğer yaşama şansım olduğuna ve Tavish'in beni öldürmeyeceğine inanırsam, ona karşı bir şeyler hissetmemek için kalbimin etrafına ördüğüm duvar yıkılırdı. "İyileşmeye ve dinlenmeye odaklanmalıyım. Eğer isterlerse bizi bu geceki son maça sürükleyebilirler."

Nightbane çömeldi ve hırlayarak Finnian'ın gitmesi gerektiğini pekiştirdi.

Canavarın beni gerçekten anlayıp anlamadığını merak ediyordum. Ruh halimi değişir değişmez hissediyor gibiydi.

"Haklısın." Finnian ayağa kalktı ve ellerini deri pantolonunun ceplerine soktu. "Biraz dinlen. Ben gidip Caelan'ı bulacağım ve

Tavish'in ayılmasına yardım et."

Bakışlarımı pencerenin dışındaki manzaraya dikmiş, karanlığın içinde belli belirsiz parlayan ayın doğuşunu izliyordum. Okyanusa kadar her yeri ve burası ile orası arasındaki çorak araziye görebiliyordum.

Yatak odasının kapısı açıldığında kendimi durduramadım. "Finnian, o iyi olacak mı? Caelan müdahale etmeden önce Lorne'a ulaşmış olmayacağından emin misin?" Eldrin'in ona karşı başka bir şey kullanması fikriyle mücadele ettim.

"O iyi olacak. Müdahale edememe ihtimalimiz olsaydı kapıdan çıkmasına izin vermezdim. Ona iyi bakacağız." Kapı kapandı ve beni mutlak bir sessizlik içinde bıraktı.

Yatağa uzandım, kaslarım ağrıdan sızlıyordu. Spor salonunda ya da babamla dövüştükten sonra sıkı çalıştıgımda bile hiç bu kadar ağrımamıştı. Kabul ediyorum, daha önce hiç aşırı pişmiş bir tavuk nugget'ı kadar yanmamış ya da oturamayacak kadar kötü yaralanmamıştım.

Yine de duygularım çalkalanıyordu. Tavish'i aklımdan çıkaramıyordum. Göğsümü yırtmak ve ona ulaşmak için garip çekiştirme hissini çekmek istiyordum ve bu doğal olamazdı.

Nightbane yatağa atladı ve yerleşti. Bir kolumu ona doladım ve kürkünün sıcaklığının tadını çıkardım. Tavish değildi ama bana huzur veriyordu.

Sonunda, bu yerde sahip olduğum tek arkadaşıma sarıldığımda gözlerim ağırlaştı.

Ne kadar süredir uyuduğumdan emin değildim ama kapının açılıp kapanması gözlerimin irkilerek açılmasına neden oldu. Nightbane yatağın kenarındaki yerinden kalkmış, odanın ortasında durmuş, içeri giren kişiye ters ters bakıyordu.

Tavish.

Saçları normalden daha dağınıktı, bu da ona daha seksi bir hava katıyordu ve bir elinde bir tabak yemek, diğerinde bir bardak su vardı.

, kaslarım itiraz ediyordu ama uyuduğum kısa süre içinde iyileşmişlerdi. "İyi misin?" diye sordum. diye sordum, sesim uykudan kalınlaşmıştı.

Yüzünü buruşturdu. "Ben iyiyim. Daha önce olanlar için özür dilerim." Yatağa doğru yürüdü ve önümdeki şiltenin kenarına oturdu. Bakışlarımı kaçırdı ve "Sana yiyecek bir şeyler getirdim" dedi.

Balık ve mantar.

En azından menüleri artık benim için anlamlıydı. Ellerindeki tek şey buydu ve geldiğimde ne kadar yargılayıcı olduğumdan nefret ediyordum.

Tabağı alıp balıktan bir ısırık aldım. Çiğnedim ve yuttum, keşke pizza ya da daha lezzetli bir şey olsaydı diye düşündüm. "?"

"Caelan ve Finnian beni çalışma odama götürüp . Sonra da görünüş uğruna Eldrin'i patlatarak beni akşam yemeğine katılmaya zorladılar." Burnu kırıştı ve boştaki elini saçlarında gezdirerek yüzünün dışına doğru itti. "Sprite, daha önce olanlar hakkında. I-" "Bir şey söylemene gerek yok." Finnian, Tavish'in

Bu peri masalı değildi ve öyle olabileceğine inanmak beni hayal kırıklığına ve acıya sürüklemekten başka bir işe yaramayacaktı. "Beni öldürmenin neden tek seçenek olduğunu düşündüğünü ve sarhoşken söylediklerinin doğru olmadığını anlıyorum. Açıklamak zorunda değilsin."

"Ama ben biliyorum." Ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. "Lira, geleceğimiz asla *bu* olmamalıydı. Doğduğun günden on dört yaşına gelene kadar karım olacağına ve halkımızı birlikte yöneteceğimize inanmıştım. Ama ailen ejderhalarla ittifak kurup halkıma saldırdıkları, ailemi öldürdükleri ve bizi buraya taşınmaya zorladıkları gün bunu değiştirdi. Sadece bize ihanet etmekle kalmadılar, aynı zamanda *benim* olman gerekirken seni ejderha prensine vaat ettiler."

Artık aç değildim, tabağı yanıma, yatağın üzerine koydum. Midem düğüm düğüm oldu. "Beni bir ejderha prensine söz verdiler de ne demek?" Sarı saçlı adamın görüntüsü tekrar aklıma geldi, bu sefer kendini beğenmiş bir gülümseme ve bir burun deliğinden sızan dumanla.

Bardağı masanın üzerine koydu ve kanatları sarktı. "Önümüzdeki birkaç yıl içinde onunla evlenmen gerekiyor."

Tavish'le değil de tanımadığım biriyle evlenme düşüncesi kalbimi her daha fazla sızlatıyordu. "Ama ben bunu kabul etmedim."

"Bunun bir önemi yok. Ailen söz verdi."

Tüm bu ironi nefesimi kesti. "Sanırım bunun bir önemi yok. Ne de olsa yakında öleceğim."

Tavish bana doğru eğildi ve ellerimi tuttu. Her zamanki vızıltı, aramızda titreşen bir sarsıntıya dönüştü ve içimde daha önce hiç fark etmediğim bir boşluğu kısmen doldurdu.

"Sarhoşken söylediğim her şeyde ciddiydim." Gözlerinin ferî gümüş rengine döndü. "Bu âlemdaki her şeyden çok, geleceğimizin hiç değişmemiş olmasını ve birlikte olabilmeyi diliyorum. Daha çok, seni bulduğum ve buraya getirdiğim için pişmanım. Keşke perdeyi aşmanın başka bir yolunu daha çok aramış olsaydım çünkü hak ettiğin hayata sahip olman için *her şeyimi* verirdim. Eğer zamanı geri döndürebilseydim-"

Kalbim küt küt atıyordu ve o lanet *çekıştirme* beni öne doğru eğdirdi. I ne kadar önemseydiğini ve köşeye sıkışmış hissettiğini, en iyisini yapmaya çalıştığını görebiliyordu.

Bu sefer dudaklarımı onunkilere bastırdım. Birbirimize açılıyorduk ama rota belirlenmişti. Bu noktada söylediğimiz her şey boşunaydı.

"Lira," diye fısıldadı. Bu hırıltılı ritim dilinden bir şarkı gibi döküldü ve beni öptü.

Kendime olan küçük kısıtlamalarım kırıldı ve ağzı benimkiyle birleşince mantık kayboldu. Dili içeri girmek için yalvardı ve ben de mutlulukla karşılık verdim. Dillerimiz çarpıştı ve onun tadı bana kışın ayazını ve gece havasını hatırlattı.

Kollarımı boynuna doladığımda ve o da parmaklarını saçlarımin arasına doladığında aramızdaki sarsıntı elektriğe dönüştü. Hafif bir yanma hissi göğsümün ortasındaki deriyi ısıttı, ancak basınç korkunç değildi ve güçle titriyordu. Göğsümde serin, ferahlatıcı nabzın geldiği nokta, yanındaki sıcaklıkla birlikte canlandı ve yanıkla uyumlu bir şekilde vücudumda dolaştı.

Dilinin her darbesi ve parmak uçlarının her fırçası dikkatimi dağıtıyor ve daha fazlasını arzulamamı sağlıyordu.

Ellerimi tuniğinden yukarı kaydıldım, kaslarının pürüzsüz kıvrımlarını hissettim ve dokunuşumla ürperdi.

Ağırlığını üzerime kaydıldı ve ben de memnuniyetle arkama yaslandım, onun tüm vücudunun benimkinin üzerinde olmasını istiyordum.

İnleyerek dilimi emdi ve bir elini göğsümün üzerine koydu. Vücudum kamburlaşırken nefesim kesildi; bu his çok güçlüydü ve vücudumda bir sıcaklık patlaması oldu.

Daha fazlasına ihtiyaç duyarak bacaklarımı beline doladım ve vücudunu kendime doğru çektim. Şimdi nefesi kesildi, bana doğru itti ve ne kadar sert olduğunu hissetmeme izin verdi. Parmağı meme ucumda gezindi ve alt dudağını ısırarak için biraz geri çektim.

"Lanetlenmiş uçurum, sprite," diye mırıldandı. "Mükemmel patlıyorsun. Bana nasıl tepki verdiğine bayılıyorum."

Parmakları elbisemin üst kısmının altından kayarak hiçbir engel olmadan bana dokundu. Kalçalarımın arasında umutsuz bir sızı oluştu ve sürtünmeye ihtiyaç duyarak tekrar ona sürtündüm.

"Sakin ol çünkü eğer sakın olmazsan sana hak ettiğin geceyi yaşatamam." Kıkırdadı ve başını kaldıldı.

Bakışları yavaşça yüzümden göğüslerime doğru ilerledi ama göğsüme ulaştığında durdu. Gülümsemesi kayboldu ve her zaman yanımda takındığı sert ifade tekrar yerine oturdu.

LIRA

"W Sorun ne?" diye sordum. Ona doğru şekilde dokunmamış mıydım yoksa çok mu hevesli davranmıştım?

"Bu bir hataydı," diye homurdandı, kendini bedenimden ayırırken.

Göğsüm o kadar sert çekildi ki iç organlarımın göğsümden ona sıçrayacağından korktum. En kötü ıstırapı yaşadığımı düşündüğümde, *bunun* yanında hiçbir şeydi.

Her nasılsa, daha önce hiç deneyimlemediğim korunmasız öpücükler ve dokunuşlar kalbimi beni esir alana teslim etmeme yol açtı... benden hâlâ nefret ettiği belli olan bir adama.

Kaşlarını çattı ve gömleğini düzeltti. Göğsünde daha önce orada olmayan bir şeyin dış hatları görünüyordu. Gölgelemin arasından parlayan ay gibi koyu mavi bir ışık yayılıyordu. Dövme ince, narin dallar içeriyordu, her birkaç santimde bir yapraklar filizleniyor ve içlerinde sivri dikenler birbirine kenetleniyordu.

Nefesim kesildi. "Bunu ne zaman aldın?" Birçok gece onun yanında yatmıştım ve onu daha ince gömlekler giyerken görmüştüm ve onunla ilgili her şeyi fark etmiştim.

"Seninle aynı zamanda," diye cevap verdi, sesi alçak ve gür çıkıyordu.

"Ne? Ben-" Göğsümdeki bir şey açık mavi ve altın renginde parladı ve aşağıya baktığımda aynı desenin göğsümde de oluştuğunu gördüm.

beni de. "Bu nasıl mümkün olabilir?" Boğuldum. Mahrem anımız sona erdiğine göre göğüslerimi gözlerden saklamak için üstümü yukarı çektim ama utancım artık geçmiyordu çünkü tek yapabildiğim birdenbire ortaya çıkan bu büyüğü dövmeye odaklanmaktı.

Dik oturarak elbiseyi hareket ettirdim, gözlerim omuzlarımdan ve kollarımdan aşağı akan deseni takip etti. Tasarım bileklerimde kesiliyordu ve bir parçam bunun daha ileri gitmesi gerektiğini biliyordu ama bunu nasıl ya da neden bildiğimi açıklayamıyordum. Büyü sürekli titreşiyor, her saniye daha parlıyordu.

Çenesini sıkın Tavish ayağı fırladı, nefes alış veriş hızlandı. Dövmemin nabız atışları da öyle.

"Ben... Ben anlamıyorum." Burada gördüklerimi mantıklı kılmaya çalışırken kendi kalbim hızlandı. Ardanos'a geldiğimden beri olan her şey içinde en anlamsız olanı buydu. "İkimizde de bu işaretler var ve ikimiz de bunu hatırlamıyoruz."

"Kafamız meşguldü." Elleri yumruk oldu. "Neyse ki, *bunu* bitirdik zamanında tamamlayamadık."

"Bond mu?" Konuşulanları çalışarak beynimi yokladım. "Finnian'ın şey bu muydu?"

Dondu kaldı ve yeni izlerimin titreşimi de yavaşladı.

"Finnian sana tam olarak ne söyledi?" Çenesi seğirdi ve yüzü daha da beyazlaştı.

Kahretsin. Finnian'ı istemeden de olsa karanlığa fırlatmışım. "Bana *hiçbir* şey söylemedi. Sadece denemelerden sağ çıkarsam ölmeyeceğime inandığını söyledi."

"Şimdi mi?" Tavish homurdanarak birkaç adım geri gitti, kanatlarını açarak gideceğini belli etti.

Finnian'la yüzleşmeden önce sakinleşmesini istiyordum. Aralarında sorun yaratmak istememişim. "Tavish, lütfen gitme." Ayağı kalktım, ayaklarımdın altı hâlâ ağrıyordu ama ki banyodan önceki gibi değildi. "Ben... Neler olduğunu anlamam gerekiyor." Ellerimi omuzlarına koydum ve vücudu gevşedi.

Yüzü daha önce hiç görmediğim kadar buz gibi olmadan önce yumuşadı. İşaretleri artık kapalıydı, bu da beni daha savunmasız hissettirdi.

"Ölmesen daha iyi çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmez," diyerek ellerimi itti. "Halkım benim sorumluluğumda ve onları kurtarmak için ölmelisin. Bu konuda hiç şüphesiz yok."

Sözlerinin kesinliği üzerime soğuk su serpilmesi gibiydi. Beni öpmesine izin verecek kadar nasıl bu kadar aptal olabiliştim, özellikle de ne olursa olsun öleceğimi açıkça belirtmişken? Kendimi kurtarmaya odaklanmam gerekirken, onun beni öldürmeyeceğine inanarak kendimi kandırmıştım. Kendimden başka birinin güvenliğini arayarak, beni buraya getirerek kaderimi mühürleyen kişiye kalbimin bir parçasını vermiştim.

Çok dikkatsiz ve daha da kötüsü aptalca davranmıştım.

Aramızdaki her şey cam gibi paramparça olmadan önce cevaplamam gereken tek soruyu sormaktan kendimi alıkoyamadım. "Yani bunun *hiçbir* anlamı yok mu?"

Yüzünü buruşturdu ve fırtınalı bir gece gibi koyu renk olan gözlerini tekrar açmadan önce kapattı. "Sprite, bunun bir önemi yok çünkü gecenin sonunda koşullarımız değişmedi." Dönüp kapıya doğru uçtu ve beni gecenin ortasında bıraktı.

Ve bir şekilde, bir şekilde, onun geri gelmeyeceğini biliyordum.

O gittiğinde ve kapı kapandığında kendimi her zamankinden daha yalnız hissettim. Tavish'in kalbimi göğsümden söküp kendisiyle birlikte götürdüğüne yemin edebilirdim, beni soğuk ve boş, kendimin bir kabuğu gibi hissettirdi.

Hıçkırarak hıçkırarak ağladım, yatağa uzandım ve ay bile görünmeyene kadar kararan gökyüzüne baktım. Görebildiğim tek ışık göğsümdeki dövmenin parıltısıydı ve bu da kalbimi daha da acıtıyordu.

Nightbane yatağa atladı ve yanıma sokuldu. Sıcaklığı yalnızlığımın bir kısmını hafifletti ama göğsümden kopup gelen derin ve sonsuz boşluğa dokunamadı. Yine de, yalnız hissetmemek için ona bir can simidi gibi sarıldım. Nightbane'in her zaman yanımda olacağını biliyordum.

Tavish'in canavarın bana olan sevgisinin küçük bir parçasını bile hissetmesini diledim.

Yatak odasının kapısı açıldı ve beni uykumdan uyandırdı. Başımı kaldırdım ve yüzümü buruşturdum. Elbette bu o olacaktı, beni Tavish'le birlikte olmamız gerektiğine inandıran adam. Belki de bu bana işkence etme planlarının bir parçasıydı; beni yaşama şansım olduğuna inandırmak.

"Hey, Lira." Finnian dudaklarını birbirine yapıştırdı ve yatağın üzerine bir çift deri pantolon ve uzun kollu siyah bir tunik koyarken yere yeni bir çift bot bıraktı.

Bu özel tunik, yeni dövmemi gizleyecek şekilde boyuna kadar uzanıyordu. Dikkat ettiğim ama düzeltecek kadar önemsemediğim bir şeydi. Her seferinde kalbim daha çok acıyordu; dövmem sanki birini çağırmaya çalışıyormuş gibi yanmaya devam ediyordu.

Cevap vermedim ama bu kıyafetler eldiven için giydiğim kıyafetlerdi ve bu da tek bir anlama geliyordu.

Üçüncü raunt gelmişti ve Tavish iki gün önceki o geceden beri geri dönmemişti. Finola bana yemeğimi ve suyumı getirmişti ve ben de kanatlarımı hissetmek için bu odanın etrafında uçma alıştırmaları yapıyordum.

Burada uçmak zordu çünkü yüksekte uçmak ya da manevra yapmak için fazla yer yoktu.

Nightbane'den ayrıldım ve ayaklarımı yere koydum. "Sanırım benim için ölme vakti geldi?" Son iki gün boyunca her şey hakkında çok düşündüm ve Finnian'ı ifşa ettiğim için duyduğum pişmanlık, ölmenin *onun* değil benim geleceğim olduğunu anladıkça yok oldu.

"deme." Bir elini kaldırdı. "Sana söyledim-"

"Çeneni kapasan iyi edersin." Kanım kaynadı ve parmağımı ona doğru uzattım. "Bana boş yere umut vermeyi bırak. Tavish sadakatinin nerede yattığını açıkça belirtti ve ben de artık bir soytarı olmayacağım. Buraya geldiğimden beri planın bu olduğunu kabul etmeye başladım ve artık aklımı karıştırmama izin vermeyeceğim."

Çenesi düştü. "Sana hiç bulaşmadım. Tavish'in izlerini gördüm. Söylediğim her şeyi daha da doğruluyorlar."

Bu sözlere tutunmak istedim ama hayır. Bir prensin ya da daha doğrusu kralın beni kurtaracağına dair kandırılmış bir umut yerine onurlu bir şekilde ölmeyi tercih . Kendimi kurtarırdım. "Bağ ve işaret konuşmalarını ve yorumlarını bırakın. Eğer bir şey varsa, bu iki şey bizi birbirimizden daha da uzaklaştırdı. Benim halkım senin haksızlık etmiş olabilir ama her bir Unseelie, tek günahı ailesinin kim olduğu olan bir masumu öldürmek ister." Hatırlamadığım ebeveynler, bunu anlamamı daha da zorlaştırıyordu. Onlar benim için yüzleri olmayan yabancılardı.

Yataktan kıyafetlerimi aldım ve banyoya yöneldim. "Nightbane, benimle gel lütfen." Tek yoldaşım olduğu iki günün ardından, bu diyarda sahip olduğum tek dostum oydu.

Canavar hiç tereddüt etmeden peşimden koştu ve bu sırada Finnian'a baktı. Boynundaki tüyler kabardı.

Güzel. En azından Finnian bu kadar geveze olmayabilir. Zaten onu ilgilendirmeyen bir şeyi zorlamaya devam etmesini istemiyordum.

Bugün öyle ya da böyle ölecektim - ya mahkûmların elinde, ya karşılaştığımız engeller yüzünden, ya da tekrar kaçmaya çalıştığımda. Geçen seferkinin aksine, durmamın imkanı yoktu, özellikle de kanatlarım olduğu için. Artık Dünya'ya ve aileme dönüş yolunu bulabilecek kadar yükseğe uçabiliyordum. Tek tereddütüm Nightbane'i geride ama kalırsam sonsuza mutlu olacak .

Göğsümde ve kollarımda parlayan izleri umutsuzca görmezden gelmeye çalışırken elbisemi çıkarıp bir kenara attım. Büyülü dövmeye bakmak kalbimin çarpmasına ve dövmenin sanki bir SOS gönderiyormuş gibi daha sert atmasına neden oldu.

Tavish'in yanında olmamanın verdiği ezici hissi bir kenara iterek pantolon ve gömleği hızla giydim. Kıyafetlerin dövmeyi örtmesine rağmen, dövmeyi kumaşın altında hissedebiliyordum, bu bana keskin bir hatırlatmaydı.

Hala ne anlama geldiğinden emin değildim ve daha fazlasını öğrenirsem ihanetin acısını daha da kötüleştirebileceğinden korkuyordum.

Nightbane inleyerek yanıma geldi ve parmaklarımı tekrar kürkünde gezdirdim. Bu dostluğu kurmamış olsaydık ne yapardım emin değildim. "Benim için burada olduğun için teşekkür ederim."

Biri kapıyı çaldı. "Lira, seni acele ettirmek istemem ama acilen eldivene gitmeliyiz. Gardiyanlar bizi bekliyor."

Biz.

Tavish son savaşa girmeden önce beni görmeye bile gelmeyecekti. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ama onları kırpiştirarak uzaklaştırdım. En iyisi buydu. Onu görmek sadece dağıtırdı. Zaten olduğumdan daha fazla mücadele gerek yoktu.

Boğazımın kalınlığını yutkunarak geçtim ve Finnian'ın yerde bıraktığı botlara ulaşmak için yatağın etrafında . Hiç vakit kaybetmedim, içimde kaynayan hüsrarla başa çıkmak için neredeyse dışarı çıkıp biriyle dövüşmeye can .

giydim ve bağlamak için eğildim.

Finnian boğazını temizledi. "İşleri daha da kötüleştirdiysem özür dilerim. Bunu yapmak istememiştım," diye fısıldadı.

Son döngüde donup kaldım. "Az önce benden özür dilediğinin farkında mısın?" Doğrulduım, kalbim göğsümde hafifledi. "Bu da bana borçlu olduğun anlamına geliyor."

"Oh, biliyorum." Nefes verdi. "Ve sana borçluyum. Korkarım kulağına fısıldamak senin için her şeyi daha da kötüleştirdi. Niyetim bu değildi ve haklısın; yapmadığın şeyler yüzünden zaten çok acı çektin. Sadece bunu söylemek doğru geldi." Göz kırptı, ukala sırtışı tekrar yerine oturdu. "Ama bana bunu bir daha söyletemeyeceksin."

Göğsümde kahkahalar fışkırdı ve beni irkiltti. "Seni kandırmaya çalışmıyordum."

İstemediğim halde beni gülümsetmeyi başarmasından nefret ediyordum. Onda bir şeyler vardı ve o da bunu biliyordu, bu da onu iflah olmaz ama karizmatik yapıyordu.

"Aşkım, ölebileceğin bir turnuvaya girmek üzeresin. Eğer denemezsen hayal kırıklığına uğrarım." Kaşlarını çatı, gözlerindeki pırıltı kayboldu.

Doğru olup olmaması önemli değildi. "Kimse bunu hak etmiyor. Savaştığım mahkûmlar bile."

"Bu konuda anlaşılamayacağımız konusunda hemfikiriz." Sanki hayatı için savaşacak olan ben değil de kendisiymiş gibi başını öne eğerek yavaşça kapıya doğru yürüdü. "Her iki durumda da, bu yapılması gerekeni değıştirmez."

Nightbane yanımda bana ayak uydurdu ve ben de kanatlarımı arkamda katladım. Zorlanmadan yapmayı öğrendiğim tek şey buydu ve yanlarından geçerken kimsenin onlara zarar verme riskini almak istemedim.

Unseelie'lere güvenmedim.

Eşiğe ulaştığımda omzumun üzerinden baktım, sanki o odada kendimin büyük bir parçasını geride bırakıyormuşum gibi hissettim.

Aptal, aptal bir yabanıl olmuşum.

Dördümüz ve Nightbane hapisaneyeye doğru ilerlerken Torcall ve Finola elleri kılıçlarında, her an kılıçlarını kullanmaya hazırmiş gibi dimdik duruyorlardı.

Uçmak yerine yürüdük, ki en iyisi de buydu. Eldivenlerden önce kanatlarımı kullanmak ve sırt kaslarımı gereğinden fazla zorlamak istemiyordum. Dünya'dan düşüş uzun ve hızlı olmuştu, bu da yukarı doğru uçuşumun sonsuza kadar süreceği anlamına geliyordu... ya da öyle hissettiriyordu.

Adımlarımız pürüzsüz zeminde yankılanarak herkese geldiğimizi haber veriyordu.

Korkacaklarından değil.

Kısa süre sonra burnuma sidik ve dışkı kokusu geldi ve öğürerek yutkundum. Zayıf olmayı reddettim.

Koridorda durup Dougal, Lorne, Moira, Rona ve Bran'in kanatlarını açmış hallerine baktım.

Sırtımdaki kaslar gevşedi. En azından bu dövüşte kanatlarımız olacaktı. Bu, önümüze çıkan her türlü engelde ve kaçışta yardımcı olacaktı.

"Ah, güneşten kavrulmuş *prences* sonunda bize katılmaya karar verdi." Rona alay etti. "Bugün onun ölümünü izlemek için sabırsızlanıyorum."

Bugün beşinin beni öldürmek için son şansıydı. Kanıma her zamankinden daha fazla susamış olacaklar ve bu zaferi elde etmek isteyeceklerdi. Ama ben ölmeyi planlamıyordum.

Kendim de dahil olmak üzere hepsine kanıtlamam gereken bir şey vardı.

Struan heyecanla, "Zincirleri getirin," diye seslendi. "Sonra da gösteri için silahları dağıtacağız."

Şov.

Tüylerim diken diken oldu.

Saçları toprak renginde olan bir muhafız odanın ön tarafından çıktı. Zincirler kanat şeklindeydi ve

diğer beş mahkum ve doğruca bana geldiler.

Soğuk bir korku midemi düğümledi. *Hayır*. Bu .

İki muhafız Torcall ve Finola'nın etrafından dolanıp kollarımı tuttu. Elinde zincir olan muhafız zincirleri kanatlarımın etrafına yerleştirirken, ellerinden kurtulmaya çalıştım. Zincirler kanatlarıma yapıyordu ve kanatlarım kurtulmaya çalışarak çırpınırken sırtım ağrıyordu. Kilitler tıkırdadı ve duvarlar üzerime kapandı. Daha önce hiç klostrofobik olmamıştım, bu yüzden elbette savaşa gitmeden önce olacaktı.

"Kılıçları ve kalkanları dağıtın ve onları içeri alalım.

Eldrin bekliyor." Struan ellerini ovuşturarak gözlerini bana dikti.

olduğunu anladığımda omurgam sertleşti.

"Peki ya diğerleri?" Finnian sordu ve bir elini omzuma koyarak beni geride tuttu.

İlerlemek gibi bir planım yoktu, özellikle de başım dönmeye başlamışken. Kendimi sakinleştirmek için derin, yavaş nefesler aldım.

"Son dövüşte o kanatlarını kullandı ama diğerleri kullanmadı." Struan omuz silktili. "Eldrin bu sefer o zincirliken diğer beşinin kanatlarını kullanmasının adil olacağını söyledi."

"Zincirlemek için kanatları yoktu," diye hırladı Finnian, sesi tanıdığım adam gibi çıkmıyordu. "Onları duruşma sırasında aldı. Bu onun suçu değil, cezalandırılması da gerekmiyor."

Bran dilini şaklattı. "İlginçtir ki prenses kraliyet odasında kalıyor ve kralın en güvendiği adamlarından biri kendi türüne karşı onu savunuyor. Eminim Unseelie bunu öğrenmek isteyecektir. Değil mi, Lorne?"

"Sen bir hainsin. *Benim* türümden değilsin." Finnian'ın burnu kııştı. "O yüzden bu hikâyeyi anlatırken lütfen 'kendi türünden' kastının gençlere zarar vererek ve sınırlı kaynakları mahvederek Kral Tavish'e karşı ayaklanan mahkûmlar olduğunu da eklemeyi unutma."

Kendini beğenmiş ifadesi düştü.

"Bu senin kararın değil." Struan arkasından uzun bir kılıç kaptı. "Eğer bir sorunun varsa, Eldrin'le konuş."

Finnian'ın tam da bunu yapacağından şüphelendiğim için elini tuttum ve zorla sıırttım. "İyi olacağım." Benim için ayağa kalkma şekli ona olan kızgınlığımı yok etmişti. Lanet olası Unseelie.

"Hadi başlayalım." Struan kapıyı açtı kılıçla zırhı Dougal'a uzattı. "Torcall, Nightbane'i tasmala ki canavar onu içeri kadar takip etmesin."

Teker teker her birimize bir silah verdiler ve ona geldiğimde neredeyse beni geçmesini bekliyordum.

Ama yapmadı.

Diğerleriyle aynı silahı bana uzattı. Kılıç ağırdı ve muhafızların giydiği koyu renkli malzemeden yapılmıştı, ön koluma uyan bir zırhı vardı.

Yine de Struan kıkırdadı. "Düşüşünü görmek için sabırsızlanıyorum." Dışarı çıktığımda Finnian uçuyordu.

"Dikkatli ol, Lira," diye mırıldandı ve tribünlere doğru uçu.

Caelan, Eldrin ve Tavish'e doğru ilerlerken bakışlarımı ondan ayırmadım. Tavish'in gözleriyle karşılaştığımda kalbim küt küt atmaya başladı ve gömleğinin altında nabzımla eşleşen belli belirsiz bir parıltı gördüğüme yemin ettim.

Garip.

Bir şey söylemek için ağzını açtı, ben de bilmek istemediğim için başımı çevirdim. Son sözü o söyleyemezdi, bu şekilde olmazdı.

Sonra arenanın düz olduğunu, gözle görülebilecek hiçbir engelin olmadığını fark ettim. Bir tarafta kalın bir kâbus sisi duvarı yüzüyordu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bir şeyler doğru gelmiyordu.

Altımız Eldrin'in yukarı doğru uçup her zamanki konuşmasını yapmasını bekledik ama sonra kâbus gazı üzerimize doğru yükseldi.

Kılıç ve kalkanın beni nasıl koruması gerektiğini anlamaya çalışarak etrafımda döndüm ve gaz şimdiye kadar gördüğüm en korkunç yaratığa dönüştü.

LİRA

■ Gaz bir çeşit yılanı dönüşürken kılıcımı kaldırdım. Sonra devasa yılan üçe bölündü, her biri benim iki katım büyüklüğündeydi.

Üç patlayan *yılan*.

Bir çevreci olarak, çevreyi ve hayvanları kurtarmak umuduyla suyu ve toprağı test etmekten hoşlanıyordum, ancak yılanlarla takılmak hiçbir zaman öncelikler listemin üst sıralarında yer almadı.

Göğsüm kabardı ve sürprizin bu olduğunu anladım. "Yılanlar," diye homurdandım ve sırtları hâlâ onlara dönük olan diğerlerini uyardım.

Biri bana doğru fırladı, gölgeli dili dışarı çıktı ve diğer beşini uyararak onu kızdırmışım gibi tısladı.

Belki bu aptalcaydı ama onları altımızın birlikte alt etmesini tercih ederdim. Fae'lere karşı kendimi gölge yılanlarından daha rahat hissediyordum.

Üç yılan, diğerleri tamamen dönmeden önce saldırdı. Bana en yakın olanı bana doğru geldi ve kılıcımı boynuna doğru savurdum. Kılıcım isabet edemedi yılan dağıldı, tekrar sise dönüştü ve kılıcım havayı kesti.

Blighted Abyss, bu nasıl mümkün olabilir?

Solumdan boğuk bir çığlık geldi ve döndüm. Bir başka yılan Dougal'ın koluna yapışmış, ikincisi ise Lorne'a saldırmıştı.

Bran, Rona ve Moira yılanların üzerinden uçmuşlardı.

Midem bulandı. Eğer yılanlar beni öldürmezse, kanatları ve büyülerine erişimleri olduğu için fae'ler öldürecekti.

Lorne kılıcını kaldırmak yerine elini kaldırdı ve avucundan çıkan buz yılanı doğru fırladı. Tıpkı benimki gibi, yılan da karanlık sisin içinde buharlaştı ve buz alanı boydan boya geçerek bizden yirmi metre ötede, neredeyse arenanın yarısına kadar uzanan kumlu ve taşlı zemine çarptı.

Dougal ve Lorne kaçıp beni burada yalnız bırakınca nefes alışım hızlandı.

Çok güzel.

Küçük bir parçam diğerlerine yılanlardan bahsettiğime pişman oldu çünkü bana yardım etmeye niyetleri olmadığı açıktı. Dördü gülümseyerek kollarını kavuşturdu ve üç yılanın beni alt etmesini keyifle izlemeye koyuldular. Lorne kaşlarını çatı.

Eldrin'in krallarına karşı gelen Unseelie'lerin bile benden daha değerli olduğunu gösterme şekli bu muydu?

Büyük ihtimalle, ama o kadar kolay ölmeyi reddettim.

Dougal çığlık attı ve yere düştü. İrkilerek ona doğru sarsıldım. Vücudu yanımda kasıldı. Zehir ona her ne yapıyorsa etkisini gösterip tüm vücuduna yayılırken yüzünde boncuk boncuk terler oluşmuştu.

Kanatlarım hareket ederek beni yerden kaldırmaya çalıştı ama zincirler tıngırdadı. Özgür değildim ve muhtemelen bir daha asla olamayacaktım.

Sis duvarı üçe bölünüp dönerken yutkundum. Eğer koşarak Dougal'a ulaşip onu kurtarmaya çalışırsam, gaz etkisini gösterecek ve yılanların beni de öldürmesi için zayıflatacaktı. Ona yardım etmek istesem de, onun için hayatımı feda etmeye hazır değildim.

Kılıcımı kaldırırken dövmemin kalp atışı gibi daha hızlı attığını hissettim. Benim olduğunu düşünebilirdim -nabzım kulaklarımda hızla atıyordu- ama zamanında atmıyordu.

Gaz tekrar yoğunlaştığında, hazırlandım ve vurdum. Kılıcım sanki yılan orada değilmiş gibi havaya çarpmaya devam etti.

Öldürülemezler mi? Bu sadist Eldrin'in yapacağı bir şeye benziyordu. O yanan pislik beni öldürtmek için her şeyi yapardı.

Eiric'in sesi aklıma geldi: *Yılanlar ortaya çıkana kadar enerjini onlara saplayarak harcama. Başka türlü onları öldüremezsin. Onlar saldırana kadar beklemelisin.*

Tavish'e bakmak istedim. Bana yardım ettiğinden hiç şüphem yoktu ama havanın bölünmüş üç parçası tekrar katılaşmaya başladı.

Etrafımı sarmışlardı ve tek umudum bundan kurtulmanın bir yolunu bulmaktı. Aksi takdirde, son veriyordum.

Gözlerimi onlardan ayırmamak için başımı bir o yana bir bu yana çevirip uygun anı bekledim. Solumdaki en uzak olanı tekrar yoğunlaşıyor gibiydi.

Tereddüt etmeden ona doğru döndüm ve kılıcımı boynunun gereken yere savurdum. Kılıcım ona ulaşmadan bir saniye önce şekillendi ve bıçağım boynundan geçerken gözleri büyüdü. Tüm doğal içgüdülerime ters düşmesine rağmen, her an saldırabilecek diğer ikisinden kaçınmak için kestiğim darbenin onu güçten düşürdüğünü umarak ona doğru ilerlemeye devam ettim.

Arkama baktığımda boynundan fışkıran siyah kan beni kapladı. Başka bir yılan bana doğru ilerliyordu. Kılıcımı yeterince hızlı savuramayınca, yılan beni sıkıştırmadan bir saniye önce zırhı kaldırdım.

Dişleri metale çarparak şingirdadı ama momentumunun gücü beni geriye itti ve ölmekte olan yılanın yan tarafına çarptırdı; boynundan akan kan tuniğimden ve göğsümden aşağı döküldü. Kan soğuktu ve tüylerim diken diken oldu.

Saldırgan yılan çenesini serbest bıraktı ve saldırmak için şaha kalkıyordu ki Lorne hemen arkasında belirdi ve yılanın kafasını kopardı.

"Lira, et!" diye bağırdı.

Başımı yaralı yılanla doğru salladım, yılan bana saldıracaktı gibi dişlerini gösterdi ama başı sallanıyordu.

Saldırdı ve ben de kılıcımın kabzasını kullanarak kafasına vurmak için ona doğru savruldum. Ağız yüzümden birkaç santim ötede parçalandı ve sağ elim ileri doğru saplanarak uzun bıçağımla gözüne vurdu.

Yılanın vücudu yere çakılmadan önce sıçradı ve gözlerime toprak ve kum kaçtı. Vücudum kanla kaplı olduğu için parçacıkları dışarı atmak için gözlerimi kırptım. İnledim ama elimi kaldırdım

Kılıç, son yılanla ya da bana saldırmaya cüret eden herhangi biriyle savaşmaya hazırdı.

Lorne yanıma uçtu ve beni taradı.

Nefesim kesildi ve bir hamle yapmasını bekledim ama arkası bana dönük olacak şekilde döndü.

Lorne sırtını benimkine dayarken, "Son yılan diğer ikisiyle saldırı koordine etmediği için daha hızlı hareket edecektir," dedi. "Gözlerini açık tut."

Bana saldırması için hazırlanırken vücudum gerildi. Blöfünü görmeden önce, bulanık görüşümde siyah bir şeyin bana doğru savrulduğunu gördüm.

Kılıcımı kaldırmak için kendimi hazırladım ama yılan çoktan üzerime gelmişti. Zırhımı ona doğru savurdum ama yılanın başı kaçarak sol tarafıma yöneldi. Ne yapacağımdan emin değildim ama ayaklarım hareket ederek beni yılanla doğru döndürdü.

Çarpan canavara *doğru ilerlerken* soğuk dehşet beni boğdu ama bunu yaptığım için vücuduma net bir açısı yoktu. Dönerek, Lorne'un haberi olmadan ona saldırmasını istemediğim için kılıcımı kaldırdım ama yılan gaza dönüştü.

Lorne arkamdan tekrar yere inerken, "Hazır ol," diye homurdandı. "Uzun süre beklemeyecek. Bizi çalışıyor."

"Biz mi?" Bu soruyu sormaktan nefret ediyordum ama o benden nefret ediyordu. Ne yaptığından emin değildim ama fazla güvenerek kurban olmak istemiyordum.

Her iki tarafta da Fae'lere güvenilmezdi. Bu ailemin bana defalarca söylediği bir şeydi. Kaşlarım çatıldı ve dünya değişti. Annem ve babam bunu bana Dünya'dayken hiç söylememişlerdi. Fae'ler hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı, yine de yüzler ve sesler net olmasa da hafızamda kalmıştı.

"Kanatlarımı birçok kez kurtardın," diye cevap verdi Lorne sıkıca. "Sana borçluyum ve bu hafife alabileceğim bir şey değil."

Vücudum biraz gevşedi ama yılan yeniden ortaya çıktı ve arenanın etrafında dolanmaya başladı. Eğer Lorne bana borçlu olduğunu hissediyorsa, itiraz etmezdim. Hayatta kalmak ve savaşmak için alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım vardı... hayatım ve özgürlüğüm için.

Yılan Dünya'dakiler gibi hareket etmiyordu. Aklıma rastgele bir gerçek daha geldi. Gleann Solas'ta Aelwen Nehri'nde oynamaktan zevk alan Seelie krallığındakilere benzer şekilde hareket ediyordu, su vücudunu kapladığı için sürünmekten çok süzülüyordu. Bu yılan gazdan yapılmıştı ve hava kadar hafif olduğu için vücudunu bir o yana bir bu yana hareket ettirmesine gerek yoktu.

Kabzadaki elimi sıktım ve kılıcımı kaldırdım, yılanın saldırısına hazırdım. Nabzım o kadar sert atıyordu ki boynumda hissedebiliyordum. Vücudumdaki her hücre canlıydı ve görüşümün da olsa iyileştiğine yemin edebilirdim.

Lorne'un sırtındaki kaslar sarsıldı ve yılanın ona saldırdığını görmek için omzumun üzerinden baktım. Lorne kılıcını savurdu ama yılan sola doğru hareket ederek Lorne'u saldırıya açık bıraktı.

Çılgık atarak kılıcımı ona sapladım. Yılan buharlaştı ve ben toprağa düştüm. Efor ve korkudan göğsüm kabardı. Havada kaybolup dururken o lanet şeyi nasıl öldürebilirdik ki?

"Lanetli uçurum, Lira. Sana olan borcumu ödemem gerekiyor, daha fazlasını eklemem değil." Lorne başını salladı ama sırtını benimkine dayadı.

Neredeyse gülmek istiyordum. "*Teşekkür etmek* de işe yarar."

Alay etti ama birbirimizden uzaklaştık ve yılanın yeniden ortaya çıkmasını bekledik. Bu sefer gaz bana doğru hücum etti, yılan üzerime gelene kadar anlayabileceğimden daha hızlı hareket etti.

Acele bir şey yapmam gerekiyordu, yoksa Lorne ve ben ölecektik, bu yüzden yılan ağzını açtığı anda kılıcı ve elimi içeri soktum ve yılanın dişlerini üzerime kapatmasını önlemek için zırhı hemen arkama sıkıştırdım.

Gürültülü bir duyduğum ve ısırılma riskini göze almak istemediğim için kılıcı geride bırakarak elimi . Beni çoktan ısırmadığı için şanslıydım ve bir şekilde, bu yılanları alt etmenin en iyi yolunun onu benim gibi ele almak olduğunu biliyordum.

Bana öğretilen tekniği görebiliyordum ama öğretmenim bulanıktı.

Neden tüm bu anılar birdenbire aklıma geliyordu? Rahatlatıcı olup olmadıklarından emin değildim ama bunun beni kurtardığını inkâr edemezdim.

Yılan bana doğru düşmeden önce yaşam savaşı veriyormuş gibi öne doğru yükseldi. Hareket etmeye çalıştım ama tek yapabildiğim arkamı dönüp Lorne'u iterek yolumdan çekmek oldu, yoksa devasa gövdesi tam üzerime düşecekti.

Üzerime çöken yılanın ağırlığıyla yere çakıldım. Ölmeden önce beni ısırabilmesi için başının kalkmasını bekledim ama tek hissettiğim dişlerinden başıma ve saçlarıma damlayan kandı.

"Lira, ," dedi Lorne.

Sonra, yere çarpan birkaç ayağın sesi kalbimin boğazıma fırlamasına neden oldu.

Artık üç yılan öldüğüne göre, diğer fae'ler inmişti ve amaçlarını anlamakta zorlanmadım.

Ben.

Yılanlardan kurtulmuştum ama büyüsü ve özgür kanatları olan Unseelie tutsaklarının elinde ölmek üzereydim. Yakında öleceğime hiç şüphe yoktu. Başından beri Eldrin'in amacı buydu.

Korku içime doldu. Hayatta kalmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kan sol tarafımı kaplarken, başımı kaldırdığımda Bran'in on adım ötede çömeldiğini gördüm, gümüş gözleri parlıyordu ve gülümsemesi neşeyle doluydu... sanki dehşetimi hissedebiliyordu.

Sanki buna o sebep oluyormuş gibi.

Duygular, illüzyon büyüsünün bir parçası olarak manipüle edilebilir ve birisinin gerçekten hissetmediği bir şeyi hissetmesi sağlanabilirdi. Bu onun gücü olmalı.

Dişlerimi sıkarak derin nefesler almaya çalıştım ama daha fazla kum ve toprak boğazımı tıkadı ve ciğerlerimi doldurarak engelledi. Yılanı bir an önce üzerimden .

Kılıçlar şakırdadı, şüphesiz Lorne ve diğerleri savaşıyordu. Umarım onları durdurabilir ve bana olan borcunun uğruna ölmeye değmeyeceğine karar vermezdi.

Bedenimi yilandan kurtarmak için yeri tırmaladım ama zincirlenmiş kanatlarım sıkışmıştı. Çıkmak için onları düzleştiremedim.

"Sorun nedir, *Prenses Güneş Yanığı*?" Bran göz kırptı, doğruldu ve bana doğru yürüdü. "Kanatlarının bağlı ve zapt edilmiş olması sana sorun mu yaratıyor?" diye mırıldandı, yüzümdeki korkunun tadını çıkarıyordu.

Korkmuş olsam da korkak olmayı reddettim.

Ayaklarımı altıma kıvırdım ve derin bir nefes aldım. Ayakta durmaya çalıştım. Eğer sürünerek çıkamıyorsam, bir sonraki en iyi şey canavarı üzerimden . İnledim ve bacaklarım titredi ama sonunda ilerleme . Kaslarım çığlık attı. İçimden güç fışkırdı ve yılanın sırtımdan yuvarlanıp arkamda bir *gümbürtüyle* yere düşmesine yetecek kadar ayağa kalktım.

Bran kaşlarını kaldırdı ve gülümsemesi daha da genişledi. "Bu eğlenceli . Seelie prensesi gerçekten bir *fae* olduğunun işaretlerini göstermeye başladığında onu alaşağı edebileceğim. Ölümlü gibi görünürken seni öldürmekten çok daha iyi."

"O kadar hızlı değil, *kardeşim*," dedi Rona arkamdan. "Sen kendi eğlenceni yaşa. Sıra bende."

Elini kaldırdı, ama artık yetmişti. Tavish de dahil olmak üzere insanların beni zayıf görmesinden bıkmıştım.

Ayağımı yılanın kafasına vurarak kocaman çenesini açtım ve aşağı uzandım. Kılıcımı çektim. Eve dönmek için ne gerekiyorsa onları öldürebilirdim... her neresi olursa olsun.

Birden etrafımda her yerde örümcekler belirdi, bana ulaşmak için çaresizce sürünüyorlardı. Donup kaldım, etrafıma bakındım ve arkamda daha fazlasını gördüm.

Kahretsin. Eldrin'in yarattığı tek engel yılanlar değildi.

Lorne ve Moira kılıçlarını şakırdattı, ikisi dövuştü. Lorne Moira'nın ayaklarına buz fırlattı ve Moira düştü.

Örümcekler onların etrafında değildi; sadece benim, hedeflerinin etrafındaydılar. Zihnim korkudan nabzım yükseliyor ve ağzım kuruyordu. Sakinliğimi koruyamıyordum.

Örümceklerden birkaçı bana ulaştığında bağırdım ve kılıcımı onlara doğru salladım. Etrafımda dönerek ulaşabildiklerimi ikiye böldüm ama kanamak yerine sanki orada hiç yoklarmış gibi titreyerek yok oldular ve yerlerini başka örümcekler aldı.

Sanki bir illüzyon gibiydiler.

İrademin tüm gücüyle dikkatimi örümceklerden Rona'nın yüzüne çektim. Tıpkı ağabeyininki gibi kendini beğenmiş bir ifade takınmıştı. Güçleri farklıydı ama birlikte mükemmel bir şekilde çalışıyorlardı ve onlardan daha güçlü olup sihirlerine kanmamam gerekiyordu.

Kalbimi dörtlale koşturan korkuyu görmezden gelerek dik durdum. Bu iş *artık* bitmişti.

Parçalanmış zırhımı geride bırakmak istemediğim için eğildim ve onu aldım. Sonra başımı kaldırdım, öldürmem gereken ilk kişiyi biliyordum.

Kepek.

Onun	korku uyandırıcı güçler	yapılmış
Ben	mücadele	daha fazla
yanılsamalar.	daha	

Döndüm ve ona saldırdım. Sırtışı kayboldu. Tam ona ulaştığımda kılıcını kaldırdı ve ben de boynuna doğru savurdum.

O engellenmiş Ben, bizim kılıçlar Çınlama, ama ve İletişim hemen ardından büyük bir *çatırtı* duyuldu.

Kılıcımın yarısının yere düşmesiyle dünyam altüst oldu, tıpkı Bran'in geri dönüp bana saplanması gibi.

LIRA

M Kılıç böğrüme saplandığında dünyam altüst oldu. Keskin işkence beni tüketti. Bran kılıcı daha derine itti ve dizlerim zayıfladı.

Yere yığılma dürtüsüne karşı savaşılarak onları kilitledim ve kırık kılıcımı koluna sapladım. Kılıç orijinal boyutunun sadece yarısı kadar olsa da, hâlâ bir silah olarak kullanılabilirdi. Homurdanarak yarama doğru döndü. Kılıcı çekmezsem, beni öldürene kadar itmeye devam edecekti.

Başım bunu yapmamam için bağıırıyordu ama çenemi sıktım ve hayatımın en dayanılmaz acısını hissetmeye hazırlandım. Kılıçtan uzaklaşarak kendimi serbest bıraktım. Sanki yeniden dilimleniyormuşum gibi hissettim ve midemden yukarı doğru safra çalkalandı.

Yaramdan kan akıyordu ve bir atardamarın kopmuş olabileceğine dair endişelerimi görmezden gelmeye çalıştım. Bu noktada, bunun bir önemi bile yoktu. Acı içimi kavururken karanlık görüşümü bulanıklaştırdı ama kendimi kardeşlere karşı savunmaya hazırdım.

"Sen zevkini aldın; şimdi sıra bende." Rona kılıcını hiç umursamadan yanında döndürdü.

Doğrusu, muhtemelen hiç yoktu. Ne de olsa Moira ve Lorne birbirleriyle savaşmakla meşguldü -ki bu beni şaşırttı- bu yüzden bu ikisi tamamen bana odaklanabildi. Onların kanatları ve büyülerini vardı, benimse *hiçbir* şeye erişimim yoktu.

Silahım kırılmıştı, engellemek için zırhımı kaldırmayı denedim ama zırhımı kaldırmam yaranın daha fazla nabız atmasına neden oldu ve dünya döndü.

Kalbim küt atmaya başladı. Sol tarafımda bana yardım edecek hiçbir şey kullanamıyordum, bu da o tarafı daha fazla saldırıya açık bırakıyordu. Bir silah bulmalıydım ama açık arenada ne vardı ki?

Rona acele etmiyor, yüzümdeki korkunun tadını çıkarıyordu. Vücudumun ne kadar rahatsız edici bir şekilde ısındığı ve kalbimin nasıl çarptığı ile korkuyu kanımın her zerresinde hissedebiliyordum. Korkumu daha da artırmak için Bran'a ihtiyacım yoktu.

Tökezleyerek geri çekildim ve Rona ile Bran'ın gülmesine neden oldum ama zaman kazanmam gerekiyordu. Elimdeki tek şey artık uçmuyor ve büyülerini kullanmıyor olmalarıydı ama bu aynı zamanda avantajlı olduklarını bildikleri anlamına geliyordu. Beni alt etmek için fae yeteneklerini kullanmalarına gerek yoktu.

Bir şeyler yapmalıydım... ve onları mantıksız hale getirmeliydim. Hayatta kalmak için en iyi şansım buydu. Ama nasıl?

Sanki ölmesine dakikalar kalmış gibi nefes alan birinin belli belirsiz tıkırtısını duydum.

Dougal.

Bir kılıcı ve zırhı vardı... bu da yedek bir silah alabileceğim anlamına geliyordu.

Planımı Bran ya da Rona'ya açıklamak istemediğim için başımı dik tuttum. Eğer bir şeyden şüphelenirlerse, ben daha yolu oraya uçup silahları almakta tereddüt etmezlerdi, özellikle de bu kadar yavaşken. Her nefes beni ölüme daha hissettiriyor ve acımı arttırıyordu.

Dougal'ın kılıcına ulaşmak isteseydim, bunu belli edemezdim.

"Sorun ne, güneş yanığı mı?" Rona adımlarını hızlandırdı. "Canın acıyor mu?"

"Hayır, sadece yan tarafımdan bolca kan akarken güzel bir gezinti yapıyordum." Neyse ki yalan söylemek istemediğim için iğneleme işe yaradı.

Yine de cevap onu heyecanlandırdı ve kanatlarını açarak uçmaya hazırlandı. "Oh, bu sadece başlangıç. Bundan sonrası daha da kötüleşecek." Bana doğru uçtu, kılıcını boynuma ya da omzuma saplamak için göğsünün önüne doğrultmuştu.

O kadar alçaldım ki kırım yere çarptı. Rona yanımdan uçararak geçti ve beni tamamen ıskaladı. Yan tarafım acı içinde çığlık attı ve bir yandan diğer yana sallandım. Ayağa kalkmam gerekiyordu ama boğazımda safra birikti.

Yana düş. Eiric'in sesi kafamın içinde belirdi ve beni korkuttu.

Rona'nın kılıcı sağ omzumun olduğu yere savrulduğunda, sadece bu bile yaralı tarafıma doğru devrilmeme neden oldu. Kanatlarını bana doğru açık bırakarak öne doğru tökezledi.

Kırık kılıcımı havaya kaldırarak sağa doğru sarsıldım ve sol kanadını dibine yakın bir yerden bıçakladım. Momentumumu kullanarak ayaklarımı vücudumun altına aldım ve o kan donduran bir çığlık atarken ayağa kalktım. Benden önce toprağa çakıldı.

Adrenalin içime pompalanarak acımı dindirdi. Sağ ayağımı sırtının yanına koydum ve kılıcı çekip çıkardım. Kanadı sağ tarafında gevşek bir şekilde yatıyordu.

"Seni lanet yabanıl!" Bran çığlık attı.

Sol bacağımın üzerinde dengede durarak düşmekten kurtuldum ve Bran üzerime geldi. Kılıcını boynuma doğru *savurdu*, ben de eğildim, kılıç başımın üzerinden geçti. Üzerimden uçarken, yukarı doğru yumruk attım ve kılıcımın kabzasıyla karnına vurdum. Homurdandı ve kız kardeşi ayağa kalkarken birkaç metre arkama düştü.

Yaralı kanadı yanında gelişigüzel sallanıyordu ve göğsü kabarmıştı. Kardeşinin beni yaraladığı zaman gibi ileri doğru hamle yaptı. Bu sefer tökezleyerek geri çekildim ve kendimi sabit tutmak için karın kaslarımı sıktım. Kılıçtan kurtulmuş olsam da bu çok fazla değildi ve yanımda taze bir acı patladı.

Midemin bulantısını bastırarak ayaklarımı hareket ettirdim ve ona doğru dönerek, bana en yakın olduğu için yaralı kanadına tekrar sapladım. Bu sefer tabanı kestim ve dizlerinin üzerine düştü.

Suçluluk duygusu midemde düğümlendi. Ona yaptığım şeyden nefret ediyordum ama kendimi savunmazsam yavaş ve korkunç bir şekilde ölecektim. Şu anda acı çektiğime inansaydım, kendi zevkleri için bana nasıl bir eziyet çektireceklerini ancak hayal edebilirdim. En azından bu şekilde beni daha hızlı öldürebilirlerdi.

"Lira, üstüne çık!" Lorne çığlık attı ve metalin metalle çarpışma sesi patladı.

Bran'in bana doğru geldiğini görmek için başımı kaldırdım. Kılıcını önünde tutmuş, başımın tepesine nişan almıştı. Beni takip ederken etrafımda toz bulutları uçuştı, belki bir metre uzağıma kadar geldi.

Sol kolumu havaya kaldırdım, kılıcının ucuyla buluştum ve hamlesinin yönünü biraz değiştirdim. Kılıcı başımı ıskalasa da, vücudu çöktü ve beni yere bastırdı.

Başım, kanatlarım ve sırtım, onun tüm vücut ağırlığı üzerimdeyken toprağa ve kuma çarptı. Başım zonkladı ve ciğerlerimdeki hava boşaldı. Nefes almak için mücadele ettim. Eğer ayağa kalkmazsam, saniyeler içinde ölecektim.

Yan tarafım ve kaburgalarım çığlık atsa da, onu üstümden iterek yuvarlandım. Üstüne bindim, kılıcı elinden çekip aldım ve göğsüne saplamaya hazırlanarak kaldırdım. Bu dövüşün bitmesini istiyordum.

Bunu yapamadan bir vücut bana çarptı. Yanım çökerken kılıcı tuttum ve Rona neredeyse kardeşine yaptığım şeyi yapmak için dik oturdu. O kılıcını kaldırırken ben de kendi kılıcımı yukarı doğru savurdum ve onunkini yana doğru savurdum. Tekrar yuvarlanarak onun yere düşmesine neden oldum ve ayağa fırladım.

Bran yanımdan geçip Dougal'a doğru uçtu. Onun kılıcını aldığımdan beri kılıcı kapmaya çalıştığına şüphe yoktu ama Rona'ya olan odağımı kaybedemezdim. Ayaklarını yere vurdu, ayağa kalktı ve kılıcını kavradı.

Bıçaklarımız birbirine çarptı ve bedenim kendi kendine hareket etmeye başladı. Rona'yla mesafe koyarken ayaklarım zarif bir dansla adım atıyordu. Silahımı başımın üzerine kaldırdım, bu onun isteyerek kabul ettiği bir saldırı davetiydi.

Göğsüme doğru savurdu, ben de bıçağını aşağı doğru savurdum ve karnına bir tekme attım.

Bran indi, ikisi birlikte saldırıyı koordine ediyorlardı. Daha önce aldığım yaradan dolayı başım zonkluyor ve kalbim çarpıyordu. İkiye karşı birdi. Eldrin biz arenaya girmeden önce duyurmadığı için bu son denemenin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Saatler ya da dakikalar sürebilirdi ama bu kadar acı göre en az yarım gündür burada olduğuma yemin edebilirdim.

İşitme duyum gelişti ve havayı kesen bir bıçağın sesi dikkatimi çekti. Eğildim ve döndüm, nedenini anlamadan

Bran'in bıçağı başımın üzerinde hareket etti. Yüzüne yumruk atarken onu bacağından bıçakladım, sol tarafım kaslarım parçalanıyormuş gibi yanıyordu ve ayaklarımın üzerinde yalpaladım.

Göz ucuyla Rona'nın dizlerinin üzerine çöktüğünü ve kılıcını ayak bileklerime doğru savurduğunu gördüm.

Kanatlarım dengeme yardımcı olmak için zincirlere doğru gerilirken zıpladım, ancak kısıtlı hareket beni yaralı tarafımın üzerine yuvarladı.

Rona yaralanmamış tarafıma nişan aldı.

Tuhaf bir şekilde geriye doğru sarsılarak bıçaktan kaçındım ama bu yeterli olmadı. Kenarı yan tarafımı keserek vücudumdan bir deri parçasını kopardı. İçime daha fazla acı doldu. Yaralanma bu tarafta daha yüzeysel hissediliyordu ama bu da büyüyen sorunlar listeme eklenecek bir başka yaralanmaydı.

Acıya değil adrenaline odaklanarak kalçalarımı kaldırdım ve Rona'nın burnuna tekme attım. Burnu çatladı ve yüzündeki kan üzerime döküldü.

Yılanlar, Unseelie ve kendi kanım arasında siyah ve altınla kaplanmışım.

Bran'in kanatları çırpıldığında aceleyle birkaç adım geri attı.

Başımı ona doğru çevirdiğimde hapisane kıyafetindeki bir kesikten kan damladığını gördüm. Gözleri parlıyordu.

Nabzım hızlandı ve göğsüm sıkışarak solunum yollarımı daralttı. Alev alev yanan gece şeytanı korku uyandıran büyüsunü üzerimde kullanıyordu.

Sırıtarak şüphelerimi doğruladı, sonra kılıcını bıraktı ve bana doğru yükseldi. Ellerini uzattı ve niyetini anlamak için düşüncelerini okumama gerek yoktu.

Beni boğmayı planlıyordu.

Başım dönerken sakın bir şekilde nefes almaya çalıştım. Kan kaybından mı, korkunç baş ağrımdan mı, yoksa her şeyin etrafımda dönmesine neden olan korkumdan mı emin değildim.

Yine de, elleri boğazımı sıkarken ağır kılıcımı kavradım. Beni sırt üstü yatmaya zorladı ve başım yere çarptı. Görüşüm acıdan kararmaya başladı ve elleri boynumu sıkarak hava kaynağımı kesti.

İçgüdülerim devreye girdi ve taşaklarına tekme attım. Gözleri büyüdü ve tutuşu gevşedi. Tekrar tekmelemek için hamle yaptım ama bacak bacak üstüne attı, ben de onu ittim.

Sallanarak ayağa kalktım ve kılıcı kaptım. Kılıcı son tuttuğumdan beri ağırlığı artmış gibiydi. Daha fazla dayanamazdım. Eğer yaşamak istiyorsam, bu tehdidi şimdi sona erdirmeliydim.

Ona doğru yöneldiğimde Bran yan tarafına yuvarlandı ve kustu. Bu beni ayıltmaya yetti. Onu öldürmek istemiyordum ama bu şekilde de bırakamazdım; hemen toparlanır ve bana tekrar saldırırdı.

Kalbim ağırlaşmıştı, yapılması gerekeni yapmaya karar verdim. Kalbini ıskaladığımdan emin olmak için onu göğsünün yan tarafından bıçakladım. Bir insanı daha öldürmeyi reddettim.

İnledi ve arkamdan gelen ayak sesleri beni bir kez daha omzumun üzerinden bakmaya zorladı.

Rona bir eliyle burnunu tutarak ve bir kanadını arkasından sürükleyerek bana doğru yürüdü. Sağ elinde kılıcını tutuyordu.

Kılıcı Bran'ın göğsünden çektim, bıçak kayarken bir ses çıkardı. Titrek bacaklarımın üzerinde dönerken ucundaki kanı silme zahmetine girmedim.

Gücüm azalmaya devam etti, bu da zamanımın kısıtlı olduğu anlamına geliyordu.

Moirra ve Lorne hâlâ savaşıyordu ve Moirra'nın gri, öfkeli yüzüne rağmen Lorne sadece kendini savunuyor, saldırılarına devam ediyordu.

daha da karardı ve acı neredeyse konsantre olabildiğim tek şey oldu. Bunun bir an önce bitmesi gerekiyordu.

Rona kılıcını iki eliyle kavradı, kendi çaresizliği ortaya çıktıkça elleri titriyordu.

Döndü ve bıçağı tüm beden gücüyle bana doğru savurdu. Geri sıçradım, karnımın içbükey olmasına ve omuzlarımın öne doğru eğilmesine neden oldu. Bıçağı gömleğimi ve karnımı kesti ama ya ben uyuşuyordum ya da yara derin değildi.

Bir şey beni ele geçirdi -hem benim gibi hissettiren hem de hissettirmeyen bir şey- ve kılıcımı döndürüp kafasını vücudundan ayırdım. Boynundan fışkıran kan yüzümü ve göğsümü kapladı ve yere damladı.

Yaptığım şeyin farkına birlikte dünya durdu.

Birini öldürmüştüm, hem de kazara değil.

Dizlerimin üzerine çöktüm, göğsümde bir hıçkırık yükseldi ve Lorne bağırdı, "Dur! Moira, hayır!"

Neler olduğunu görmek için etrafımda dönmeye çalıştım ama vücudum yavaşça tepki verdi. Sanki bir sis beni yutmuştu ve tek hissedebildiğim yaralarımın acısı ve yaptığım şeyden duyduğum suçluluktuktu. "Bu maskaralık artık sona eriyor," diye yanıtladı Moira. "Ve burada olmamın tek nedeni

Seni öldürmememin sebebi yıllara dayanan dostluğumuzdur."

Sonunda döndüğümde, alaca saçlı Moira'nın bana doğru geldiğini gördüm.

Vücudu terden parlıyordu ama yüzünde hafif bir gülümseme vardı, sanki dövüşten zevk alıyormuş gibiydi. Yetenekli bir kılıç ustasının yapacağı bir şeydi bu.

"Ayağa kalk, güneş yanığı." Bekledi. "Zayıf birini öldürmemenin avantajını bana ver."

"Beni öldürmeyeceksin," diye mırıldandım ayağa kalkarken ama dik duramıyordum. Kambur duruyordum. Daha da kötüsü, ne kadar uğraşırsam uğraşayım kılıcımı kaldıramıyordum.

"Sanırım bu yeterli olacak," diye homurdandı ve kılıcını kaldırdı.

Hayatımın sadece birkaç saniye kaldığını bildiğim için kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

TAVISH

S Göğsümde bir şey kalbim sıkışana ve nefes alamayana kadar sıkıştı. Lira'nın dövüşünü izlerken... Onun yerini almak istedim. ve ona dokunmaya cüret ettikleri için hepsini mahvedecektim. Ama her ayağa kalkmaya hazırlandığımda Caelan'ın eli omzuma inerek beni yerde tuttu. Eğer Lira uçabilen ve büyülerini kullanabilen iki güçlü Unseelie tarafından saldırıya uğramasına rağmen bir şekilde savaşmasaydı bu beni durdurmazdı.

Bran ve Rona'yı öldürmezse, seve seve öldürürdüm ve kader arkadaşım için adaleti sağlarken gözlerinden çıkan hayatın tadını çıkarırdım.

Kader arkadaşı.

Söylememenin aramızdaki bağı çözeceğini umarak kaçındığım ve onunla kesinlikle bağlantı kurmadığım iki kelime.

İnkârın bana kazandırdığı tek şey, onunla geçirebileceğim birkaç günü kaybettirmek ve onu her yönden benim yapmak oldu.

O ölemezdi.

Ben buna izin vermezdim.

Caelan omzuma daha sert bastırarak, "Tavish, bunu konuşmuştuk," diye mırıldandı. "Oyunları durduramazsın, özellikle de *onun* için. Halkın bunu anlamayacak ya da onaylamayacak. Onları kurtarmak için onun kanına ihtiyacımız var, bu da onun ölmesi gerektiği anlamına geliyor."

Nefesim kesildi ama burada oturup Lira'nın izledikçe daha da berraklaştım.

Moira Lira'ya saldırmak için iki elini birden kullandı ve dehşet kalbimi sıkarken ayağa fırladım. Beklememeliydim ve şimdi kader arkadaşım benim yüzümden ölecekti.

Onu buraya getiren bendim.

Tüm halkıma lanet olsun. Onları yönetmek beni asla olmayı hayal etmediğim birine dönüştürmüştü ve şimdi de kader arkadaşımı onlar için feda etmiştim.

Sonra Lira beni tekrar şaşırttı. Yaralarına ve kan kaybına rağmen vücudunu bükerek darbeden kaçındı, sonra da yabanılın kafasını kesti.

Kalabalıktan birkaç yuhalama sesi geldi ve bu sona erdiğinde kimi cezalandıracağımı not ederek etrafı taradım. Ama beklemediğim şey, Lira'nın ölmemiş olmasından dolayı rahatlamış görünen fae sayısıydı.

Garip.

Eldrin kıkırdayarak, "Ne zayıf bir çocuk," dedi ve dikkatimi tekrar arenaya çekti. "Seelie soyluları kızlarını şimdi görebilselerdi utanırlardı, özellikle de bir düşmanın yasını tuttuğunu bilselerdi."

Kalbim ağrıyor, dövmem ısınıyor ve nabız gibi atıyor, göğsümdeki çekilmenin kontrolü ele geçirmesine neden oluyordu. Lira dizlerinin üzerine çökmüş, başı öne eğik, kendisine zarar vermeye çalışan birinin ölümüyle yıkılmıştı.

"Daha ne kadar sürecektir?" Kıpırdamamak için kendimi zor tutarak homurdandım. Onu kucağıma almalı ve yaralarıyla ilgilenirken ona sarılmalıyım. Artık aramıza hiçbir şey giremezdi, ne Unseelie, ne Seelie, ne de kesinlikle bir *ejderha*. O bana aitti, başka kimseye değil. Sonsuza dek.

"Neredeyse bitti. Ölmek üzere. Üzülme." Eldrin omuzlarını silktiler ve Moira'nın Lorne'dan uzaklaşıp dostuma odaklanmasını izlerken sırıttı. "Moira topraklarımızdaki en iyi kılıç ustalarından biridir ve Lorne ona zarar vermez... gerçekten vermez."

Doğru olduğunu bildiğim için yutkundum. Lorne'un Moira'yla dövüşmüş şaşırmıştım. Eğer yapmasaydı, Moira'yla birlikte Lira'yı şimdiye kadar öldürmüş olurlardı çünkü onlar Unseelie'nin sahip olduğu en güçlü savaşçılardı; tacı Eldrin'e vermek üzere başıma koymadan önce almaya çalıştıklarında onları hapsetmek zorunda kalmamın nedenlerinden biri de buydu. Kendimi kaybetmek

insanlar bir travma olurdu. Eldiveni yarattığımda bu ikisinin hayatta kalacağını tahmin etmişim ve Seelie'lere karşı tekrar savaşmak için onlara ihtiyacım olursa onları kanadımın altına almışım.

Sonra sözleri aklıma yattı ve "Bu zamanlanmış bir etkinlik değil mi?" diye mırıldandım.

"Tabii ki hayır." Eldrin'in burnu kırıştı. "Güneşten kavrulmuş yabancı olmalı."

Moira Lorne'dan uzaklaştı ve hâlâ Rona'nın yanında diz çökmüş olan Lira'ya doğru yürüdü. Bran doğrulmaya çalıştı ama başaramadı. Yarasından kan akıyordu. Lira'yı izledim ve kalbini bilerek ıskaladığını fark ettim. Yine de onu yakalayacak kadar hızlı hareket edemeyecek kadar yaralıydı.

Moira'nın yüzü öfkeyle buruştu ve burnu tiksintiyle kırıştı. Lorne'u görmezden geldi. Ona asla zarar vermezdi, bu da benim müdahale etmem gerektiği anlamına geliyordu. Gözleri parlıyordu ve bana diğer pek çok Görünmez'inkinden daha güçlü olan büyüsünü kullandığını söylüyordu. Birinin hissettiklerini korkunun ötesinde etkileyebiliyordu; illüzyonlarının gücü o kadar büyüktü ki insanlar yaşadıklarını kontrol edemiyordu çünkü onlar kendilerini manipüle ettiğini fark etmeden duygularını değiştirebiliyordu.

Stadyumun yarısı yüksek sesle bağırıırken ne söylendiğini duyamadım ama Lira'nın ayağa kalkmaya çalışmasını izledim.

Savaşmaya devam etmesinin hiçbir yolu yoktu ve ben de o anda bir karar verdim.

Bu artık sona erdi. Oyunlara ve kurallara lanet olsun, özellikle de o ölene kadar süreceken. Ben onların kralıydım ve uygun gördüğüm şekilde *yönetirdim*. Kararlarıma karşı çıkanı zindana atardım.

Ne yaptığımın farkına varmadan havada süzölmeye başlamışım.

"Tavish!" Caelan bağırdı ama beni tutan kimse yoktu. I

Kanatlarımı daha sert çırpıttım ama yine de yeterince hızlı görünmüyordu.

Lira kambur duruyordu, kılıcı kaldıramıyordu. Zayıflığının kısmen yaralarından ve kan kaybından kaynaklandığından şüpheleniyordum ama hepsi bu değildi. Moira onu öldürdüğünde zayıf ve acınası hissetmesini isterdi.

Kılıcımı yanımdan kaldırarak, ne olursa olsun buna bir son vermeye yemin ettim. Çullandım ve Moira'nın yan tarafına bir tekme attım. Yere düştü ve Lira soluk soluğa kalırken kılıcını elinden bıraktı.

Göğsüm çekildi ve onu kollarıma alıp yatak odama götürmek istedim ama tehdidi bertaraf edene kadar olmazdı. Moira'nın kılıcını onun ulaşamayacağı bir yere tekmeledim.

"Kral Tavish," diye homurdandı ellerini kaldırarak. "Ne yapıyorsun?"

"Kalbimden geriye kalanları koruyorum." Göğsüm kabardı ve görüşüm kırmızıya döndü. "Kimsenin Lira'yı tekrar incitmesine izin vermeyeceğim." Bununla birlikte Moira'yı göğsünden bıçakladım ve yavaşça sapladım. Onun ve diğer herkesin, bana ait olanı korumak için ne gerekiyorsa yapacağını anlamasını istiyordum-Lira. Artık kenara çekilmeyecektim. Ona zarar vermek isteyen herkes beni ve kılıcımı geçmek zorundaydı.

Daha derine sokarken başımı kaldırdım. Kaçmaya çalışarak irkildi ama yan tarafına tekme atarak onu tamamen yere yatırdım. Bıçağı çıkarmak için kavradı ama tek yaptığı ellerini kesmek ve kanatmak oldu.

Gözlerim boruyu tutan muhafızla birleşti ve ona başımı salladım. Ne demek istediğimi anlamazsa aptallık etmiş olurdu.

Kornayı dudaklarına götürdü ve üfleyerek oyunu bitirdi.

Yankının son parçası da kaybolur kaybolmaz kılıcı Moira'nın göğsünden çıkardım, içimde onu öldürmeyi bitirme dürtüsü kabarıyordu. Ancak, bu *tamamen* onun hatası değildi. Lira'nın hedef olacağını bildiğim için eldiveni ilan etmiştim. Bu sefer üçü de lütuf görecekti ama tek bir hata sonlarını getirmekte tereddüt etmeyecektim.

"Prenses Lira benim korumam altında," dedim yüksek sesle, *herkesin* duymasını istiyordum ama gözlerim sadece Moira'ya kilitlenmişti. "Şu andan itibaren ona karşı gelen herkes ve tahta karşı gelmiş demektir."

Stadyumun dört bir yanından toplu bir soluk geldi ve ben dik durdum. Herhangi bir tereddüt ya da zayıflık kokusu aldıklarına inanırlarsa saldırırlardı ve ben Lira'yı yeterince zorlamıştım zaten. Bu iş burada bitti.

Anında ve hayatının bir parçası olmama izin verdiği sürece dek affedilmek için yalvaracaktım.

Moira başını salladı ve kanatlarını çırparak ayağa kalktı. "As/a!" diye bağıırken yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Beni geçmeye çalıştı ama ben önüne çıktım ve zırhıma çarptı. Birkaç metre geriye utı, yüzü griye döndü. "Ölmeyi tercih ederim _."

Kılıcı kaldırdım ve kalbine saplayarak onu öldürdüm. Çenemi kaldırdım ve dişlerimi gösterdim, "Nasıl , Moira."

Gözleri büyüdü ve düşüp ölürken kanatları yavaşladı.

Sessizlik çöktü ve ona ikinci bir bakış atma zahmetine bile girmeden yanından geçip gittim. Bana karşı hareket etmişti ve adamlarımın bu emir konusunda ne kadar ciddi olduğumu görmelerini istiyordum.

Bran'a doğru yürüdüm, kendimi biraz doygun hissedene kadar uğraşmam gereken bir hedef daha olduğunu biliyordum. Ona ulaştığımda yüzü öfkeden, acıdan ya da kalp kırıklığından griye dönmüştü. Perişan olduğu sürece hangisi olduğu umurumda bile değildi.

"O Seelie kız kardeşimi öldürdü," diye homurdandı Bran. "Ve sen onu kendi *koruman* altına aldın."

Hayır, beni sorgulayamazdı. Öldürme dürtüsü içime pompalandı ve içimde zonklayan nefreti yatıştırmak için titrek bir nefes aldım.

"Bana meydan okuyamazsın." Burun deliklerim alevlendi ve kılıcımın kabzasını kavradım, ama onun boynu olmasını istiyordum. "Lira kendini savundu. Hepsi bu kadar. Haksız bir şey yapmadı. Ölmemiş olmanızın tek sebebi oyun oynuyor olmanız. Ama açık konuşayım." Yüzüm ona yakın olacak şekilde çömeldim ve karanlığın vücudumu sarmasına izin verdim, erimiş, sıcak tenim boyunca büyüünün serinliğinin tadını çıkardım. "Eğer Lira'yı tehdit edecek *bir şey* yaparsan -ve bu sadece ona doğru bakarak onu rahatsız etmek bile olsa umurumda değil- seni öldürürüm ve her anın tadını çıkarırım. Anladın mı?"

Bran'ın dudakları birbirine yapıştı.

Ayağa kalktım ve kılıcı göğsünün üzerine yerleştirirken ayağımı göğsüne koydum, kabul etmezse kullanmaya hazırlandım. "Bu, emrimi kabul etmek için son şansın."

"Anlıyorum," diye homurdandı, her kelimeyi nefret kaplamıştı. Ama itaat ettiği sürece umurumda değildi.

"Tavish!" Lorne beni zamana geri çekerek bağırdı.

Kalbim boğazıma düğümlendi ve onunla yüzleşmek için dönerken boğulmama neden oldu. Korku soğuk pençelerini göğsüme sapladı.

Manzara hiç mantıklı değildi.

Lorne Lira'yı kollarında tutuyordu, alnı endişeyle çizgiliydi. Lira'nın gözleri kapalıydı ve göğsü yavaşça inip kalkıyordu... sanki ölmek gibi.

"Ondan uzak dur," diye mırıldandım. Ona bir şey yapmış olmalıydı. "Ona zarar verdin mi?"

"Hayır, yarasına baskı yapıyorum." Çenesi sıkıştı. "Kanamayı durdurmak için daha fazla baskıya ihtiyacı var, havlu ya da başka bir şey gibi. Çok fazla kan kaybediyor."

Altın rengi kan parmaklarının arasından düzenli bir şekilde akıyordu. Ne kadar kanadığını fark etmemiştim çünkü siyah kanı altın renginden daha kolay görülebiliyordu.

Dövmelerimin durmadan parıldamasına şaşmamalı. Bana daha önce ihtiyacı olmuştu ve ben kalbimin sesini dinlemek yerine benden beklendiğini düşündüğüm şeyi yapmaya o kadar dalmıştım ki. Onlara doğru koştum, istediğim gibi onu kollarından çekip almak yerine nazikçe elinden almak için kendimi zorladım.

Vücudu benimkine yerleşir yerleşmez sarsıntı geçti ve dünyam duruldu. Onu buraya getirdiğimden beri ilk kez her şey anlam kazanmıştı. O sonsuza dek benim kollarıma aitti. "Kapıyı açın. Eldiven resmi olarak bitti."

Muhafızlar hemen harekete geçip kapıları açarak geçmeme izin verdiler. Kollarımda ölmekte olan Seelie'ye bakmamaya çalıştılar, yapabileceklerimden korkuyorlardı.

Diğerleriyle birlikte dışarı çıkma zahmetine girmeden kapılardan süzüldüm ve yatak odama yöneldim. Kapının dışındaki yerlerinde duran Torcall ve Finola bana baktılar ve çeneleri düştü.

Dikkatlerinin dağılması için zamanım yoktu, bu yüzden kükredim, "Kapıları açın."

İki muhafız itaat etti, Lira ve benim geçebileceğimiz kadar geniş açtılar.

Lira'yı yatağıma yatırırken, "Banyodan birkaç havlu getir," diye emrettim.

Finola itaat ederken Torcall yanıma geldi ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Onu yatakta istediğine emin misin? Her yeri kan içinde."

"Bu endişelerimin en küçüğü." Gömleğini kaldırdım ve böğründeki büyük yarayı gördüm.

Açılan delik, karnında oluşan ince çizgi ve diğer tarafındaki deri parçasıyla Lira, tribünde güvenli bir şekilde oturup olanları izlerken fark ettiğimden daha kötü bir dayak yemişti.

Lanetlenmiş uçurum, ben böyle olmayı hak ettim... o değil.

Finola elinde üç büyük havluyla aceleyle yatak odasına geri döndü. Finnian, Eldrin ve Caelan odaya girerken onları Lira'nın yanına bıraktı.

"Ardanos'ta ne düşünüyorsun?" Eldrin hırladı. "Güneşten kavrulanları halkından daha çok önemseydiğine neredeyse beni inandıracaktın. Peki şişeler nerede? Ölmeden önce onun kanını toplamalıyız! Zaten çok fazla kan kaybetti."

Küvette ona saldıran Eldrin'in göğsünde açtığı yara izi aklıma geldi. Eldrin'e borçlu olup olmamam umurumda değildi - ona yaptıklarından sonra serbest kalamazdı.

"Havluyu beline rahatça sarabilmemiz için kanatlarındaki zincirleri çıkarmamız gerekiyor." Finnian yanıma geldi. "Kilitleri açacak anahtarlar kimde var?"

"Ben biliyorum." Finola kemerinden bir dizi anahtarlık çıkardı. "Hepimizde bunların anahtarları var."

"Bekle. Neden kanamayı durdurmaya çalışıyoruz?" Eldrin kendini Finola ile benim arama soktu ve yüzümü işaret etti. "Orada dramatik olmaya çalışıyordun, değil mi? Çünkü Seelie yabanisini kurtarmak için eldiveni vaktinden önce durdurmazdın. Bu mümkün olamaz."

Finnian içini çekti. "Eldrin'le ilgilen. Lira'yı ben hallederim."

O anda Lira'yı ve beni sadece bir kişinin desteklediğini ve Finnian'a herkesten daha çok güvendiğimi fark ettim.

Eldrin'in tünüğünü kavradım ve onu geri ittim.

Kanatları açılmış, burun delikleri alevlenirken momentumu dengeliyordu. "Tavish, seni ona yaklaştırmamam gerektiğini biliyordum. Senin aklını karıştırıyor. Seelie'ler böyle yapar. Onlar-"

Sözünü bitiremeden çenesine bir yumruk indirdim. Başını yana doğru salladı ve ben de botumun topuğunu karnına geçirdim. Birkaç metre geriye, duvara doğru savruldu.

"Tavish, mantıklı davranmalısın-" diye başladı Caelan ama söyleyeceği hiçbir şeyi duymak umurumda değildi.

"Ona ne yaptığını biliyorum." Eldrin'in onu çıplak gördüğünü düşününce kanım kaynadı... sadece benim için olan bir şeydi. "Yalnızken ve kendini korumanın hiçbir yolu yokken küvette ona saldırmak."

"Ne?" Caelan şaşkınlıkla sordu. "Neden bahsediyor bu Eldrin?"

Eldrin çenesini ovuşturarak doğruldu. "Bunun bir önemi yok. O lanet olası bir Seelie. Konforu hak etmiyor. Mahkûmlarla birlikte kalmalı ve banyoda ıslanmamalıydı. O bizden biri değil, asla da olmayacak. Ölmesi gerekiyor. Sahip olması gereken tek gelecek bu ve ben bunun olmasını sağlayacağım."

Hiç duraksamadan Caelan'ın kılıcını kınından çıkardım ve Eldrin'in diğer omzuna, on beş yaş ona açtığım yaranın tam karşısına, benimle son kez bu şekilde konuştuğunda sanki güç sahibi olan ben değil de oymuşum gibi, akıcı bir şekilde sapladım. Egosunun bir kez daha bu kadar şişmesine izin vereceğini bilmeliydim.

Eldrin tısladı ve nefes alış veriş düzeni düzensizleşti. "Bu onun kaderini değiştirmeyecek. Eğer bunu kendin halletmezsen başkalarının onu öldürmeye çalışacağını öğreneceksin."

Neye inandığını anlıyordum; ben de anlamıştım. Ta ki Lira'nın ve benim kader arkadaşlığımız beni başka türlü düşünmeye zorlayana kadar. "Torcall, Eldrin'i hapisane hücrelerine götür. Şu andan itibaren orada kalacak."

"Bunu yapamazsın." Eldrin dudak büktü ama gömleğinin kanayan yeri daha da karardı. "Bana *borçlusun*. Seni Seelie'lerden kurtardım."

"Ölmemenin tek sebebi de bu." Ona hayat olmasaydı, zerre kadar pişmanlık duymadan onu öldürebilirdim. Geri adım attım ve Torcall'a işaret ettim. "Şimdi."

Torcall'ın gözlerinin etrafındaki bölge gerildi ama tereddüt etmedi. Eldrin'i yaralı kolundan tutup çekti; Torcall Eldrin'e neredeyse bana olduğu kadar sadık olduğu için bu hareketi ilginç bulmuştum. Daha nazik olmasını ama şikâyetçi değildim.

"Çöz beni," diye emretti Eldrin ve onun elinden kurtulmaya çalıştı ama Torcall onu bırakmadı. İçinde bulunduğu durumun gerçekliği ortaya çıkınca Eldrin çenesini kaldırdı. "Ben kralın kuzeniyim."

"Bana itaatsizlik eden." Çenemi kaldırdım, içindeki kararlılığı görmesini istiyordum. "Ve cezan seni diğerlerinden farklı kılmıyor."

Torcall onu gitmeye zorladı ve Eldrin gözden kaybolana kadar yol boyunca bana ters ters baktı. İyi oldu. Beni sorgulamaya hakkı olmadığını anlaması gerekiyordu.

"Bu gerekli miydi?" Caelan'ın kaşları çatıldı. "Demek istediğim, Lira'nın ölmesi başından beri plandı."

Gözlerim yüzüne odaklandı ve boştaki elimi yumruk yaptım, ne kadar ciddi olduğumu görmesini istiyordum. "Artık değil ve bu . *Onun* gibi beni sorgulamaya ve itaatsizlik etmeye mi başlayacaksın?"

"Hayır." Caelan ellerini kaldırdı. "Değilim, ama anlaştığımız şey bu değildi."

"Tamam, büyük yaranın üzerine bastırıyorum, böylece daha fazla kanamadan zincirleri çıkarmak için onu hareket ettirebilirsiniz." Finola yüksek sesle iç çekti. "Bunu çabucak yapalım ki tüm yaraları sıkıştırabilelim ve kanamayı durdurmak için büyük olanı dikebilelim."

Arkamı döndüğümde Finnian'ın kanepede diz çökmüş olduğunu gördüm, sol eli Lira'nın kolundaydı ve sağ elinde anahtarlar vardı. Finola iki eliyle Lira'nın en büyük yarasının üzerine bastırılmış, hareket etmesi için başıyla işaret ediyordu.

Onu yana doğru ittiğinde inledi ve kalbi tekledi.

Ciğerlerim dondu. Onu kaybedemezdim, benim için bu âlemdeki ya da diğer âlemlerdeki her şeyden daha önemli olduğunu fark ettikten sonra olmazdı. O benim olmadığım her şeyi temsil ediyordu... küçük bir çocukken birlikte olabileceğimizi hayal ettiğim her şeyi. Artık o küçük çocuk değildim ama bu onu yanımda istemediğim anlamına gelmiyordu. Aslında, her şeyimi kaybettiğim günden beri hiç umursamadığım şekilde umursamamı sağladı.

Finnian yavaşlamadı ve sonra kilidin tık sesini duydum.

"Tamamdır. Şimdi kanatlarının bağına çözmem gerekiyor." Anahtarları bir kenara fırlattı ve zincirleri yavaşça kanatlarından çözdü. Nefes alış verişini zayıfladı ve göğsümdeki dövmelemin titreşimini de onunla birlikte yavaşladı.

Yaklaştım, bacağına dokundum... onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Ama sarsıntı eskisi kadar güçlü değildi, boğazım kapandı ve göğsüm sıkıştı. "Acele et. Kanamayı durdurmalıyız yoksa onu kaybedeceğiz."

"Sadece bir kilit daha ve kanatları serbest kalacak," diye homurdandı Finnian. Sonra, dünyadaki en kötü şey oldu.

Kalbi durdu ve göğsümü bir acı kapladı. "Lira?" Kalınlaşmış boğazımın etrafında mırıldandım.

Kalbi bir saniye daha atmadıktan sonra, sessizlik şüphelendiğim şeyi doğruladı. Ve sonra kader arkadaşımın işareti atmaya bıraktı ve sıcaklığını kaybetti.

Artık olanları inkâr edemezdik ve daha da kötüsü, hepsi benim suçumdu. *Bunların* hiçbirini hak etmemişti.

Bacaklarım tutmadı ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ruhumun bir parçası sertçe çekiştiriyor, koparmaya çalışıyordu. Biri acı içinde çılgınlık attı ve onun ben olduğumu fark ettim.

Onu kaybetmişim.

Bundan sonra ne olacağını okumak ister misiniz? [Lira devam etmek için buraya tıklayın](#) ve Tavish'in hikâyesine [Dikenler ve Kanatlar Sarayı'nda](#).

LEAVE A REVIEW

Bu kitabı beğendiniz mi?

[Lütfen Amazon'da bu kitap için bir yorum bırakın.](#)

Özel içerikler almak, çekilişlere katılmak ve ücretsiz kitaplar ve alıntılar almak için Jen'in haber bültenine katılın.

[Jen'in Bültenine buradan katılın.](#)

Jen L. Grey'i Facebook'ta [buradan](#) . takip

edinJen L. Grey'in Facebook grubuna

[buradan](#) .katılın

ABOUT THE AUTHOR

Jen L. Grey, Paranormal Romantizm, Şehir Fantezisi ve Fantezi türlerinde yazan *USA Today* Çok Satan Yazarıdır.

Jen, kocası, iki kızı ve iki minyatür Avustralya Çoban Köpeği ile Tennessee'de yaşıyor. Yazmaya başlamadan önce hevesli bir okuyucuydu ve indie topluluğuna dahil olmaktan keyif alıyordu. Kitaplara olan sevgisi onu sonunda yazmaya yöneltti. Daha fazla bilgi için lütfen web sitesini ziyaret edin ve haber bültenine kaydolun.

Gelecekteki projelerine ve imza günlerine web sitesinden göz atabilirsiniz.

www.jenlgrey.com

ALSO BY JEN L. GREY

Karanlığa Kader

Ayaz [ve Gölgeleler Kralı Dikenler](#)
[ve Kanatlar Sarayı](#) Alevler ve Kül
Krallığı

Reddedilen Kader Üçlemesi

[İhanete Uğramış Eş](#)

Yasak Eş Üçlemesi

[Kurt Eşi](#)

[Kurt Kurt](#)

[Dokundulsırdı](#)

Bağımsız Romantizm

[Gölgeleler ve Fae'ler](#)

Çarpık Kader Üçlemesi

Kader [Eşi Tutulmuş](#)

[Kalp Seçilmiş Kader](#)

İşaretli Ejderha Prensi Üçlemesi

[Acımasız Eş](#)

[İşaretli Ejderha](#)

[Gizli Kader](#)

Gölge Şehir: Gümüş Kurt Üçlemesi

[Kırık Eş](#)

[Yükselen](#)

[Karanlık Gümüş](#)

[Ay](#)

Gölge Şehir: Kraliyet Vampir Üçlemesi

[Lanetli Eş Gölge](#)

[Isırığı İblis Kanı](#)

Gölge Şehir: Şeytan Kurt Üçlemesi

[Mahvolmuş Eş](#)

[Parçalanmış](#)

[Lanet Kader](#)

[Ruhlar](#)

Gölge Şehir: Kara Melek Üçlemesi

[Düşmüş Eş İblis](#)

[İşaretli Karanlık](#)

[Prens](#)

[Ölümcül Sırlar](#)

Gölge Şehir: Gümüş Eş

[Parçalanmış Kurt](#)

[Kaderli Kalpler](#)

[Acımasız Ay](#)

Kurt Doğuşu Üçlemesi

[Gizli Eş Kan](#)

[Sırları](#)

[Uyandırılmış](#)

[Büyü](#)

Saklı Kral Üçlemesi

[Ejderha Eşi](#)

[Ejderha](#)

[Ejderha](#)

[KraliçesiVarisi](#)

İşaretli Kurt Üçlemesi [Ay](#)

[Öpücüğü Seçilmiş](#)

Kurt

[Kırık Lanet](#)

Kurt Ayı Akademisi Üçlemesi

[Gölge Eş Kan](#)

[Mirası](#)

[Yükselen](#)

[Kader](#)

Kraliyet Varisi Üçlemesi

[Kurtlar Kraliçesi](#)

[Kurt Kurt'un](#)

[İddiasıSerbest](#)

[Bırakıldı](#)

Kan Döken Akademi Üçlemesi

[Birinci Yıl](#)

[İkinci Yıl](#)

[Üçüncü Yıl](#)

Melez Hapishanesi Duolojisi (Kan Dökme Akademisi ile Aynı Dünya)

[Avlanmış](#)

[Lanetli](#)

Artifact Reaper Serisi

[Azrail: Başlangıç Dünyanın](#)

[Azrail'i Kanatların](#)

[AzrailAzrail'i Suyun](#)

[Azrail'i'i Alevlerin](#)

Amaria'nın Taşları (Paylaşılan Dünya)

Fırtınalar Krallığı

Gölgeler Krallığı

Harabeler Krallığı

Ateş Krallığı

Pearson Kehaneti Uyanış

Yükselişi Aydınlanmış

Yükseliş Hükümran

Yükseliş

Tek Başına

Ölüm Meleği

Yükseliyor

Alfa

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

